

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Wild

ZOU JIJ JE
VRIENDEN KUNNEN
VERMOORDEN?

Word jij het covermodel van 2019?

In samenwerking met modellenbureau Echemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (covermodel van *Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*), Sammy de Leede (*Wreed*) en Zara Baelde (*Shock* en *Kil*), Annefleur Olthoff (*Schuld*), Mila Duterloo (*Haat*), Thialda Bok (*Pijn*) en Rosa Moesker (*Wild*)? Dan is dit je kans.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2019 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echemensen.com en krijg je een heuse portfolioshoot aangeboden.

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en schrijf je snel in.

Deze actie loopt tot en met januari 2019.

Rosa in actie

Rosa en Mel

Wild

Mel Wallis de Vries

www.melwallisdevries.nl

www.politienietbetreden.nl

© 2018 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodel: Rosa Moesker

Visagie covermodel: Mascha van Reenen

Grafische verzorging: PHprojecten

ISBN 978 90 261 4703 6 (e-book 978 90 261 4704 3)

NUR 284, 285

‘Life isn’t about finding yourself.
Life is about creating yourself.’
GEORGE BERNARD SHAW

Het is al zo lang geleden. Toch denk ik nog vaak aan ze. Hoe ze daar lagen, in hun graf van rotsen, water en bladeren. Zo eenvoudig en zo puur. Ik deed wat ik moest doen. Ze zullen daar nooit gevonden worden. Er komen geen andere mensen, er klinken geen geluiden, behalve het zachte geruis van het bos. En toch kent iedereen hun namen.

Het laatste nieuws

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

> Algemeen > Binnenland

Zes Nederlandse jongeren vermist in Spanje

Gepubliceerd: 9:36

Laatste update: 9:53

f v in

Zes Nederlandse jongeren zijn vandaag door hun familie als vermist opgegeven. De jongeren waren op eindexamenreis in het Spaanse dorp Alcaucín, vlak bij de stad Málaga. Sinds afgelopen zondag is er geen enkel teken van leven meer ontvangen van de tieners.

Gevreesd wordt dat de jongeren het nabijgelegen natuurgebied Parque Natural Sierras de Tejeda in zijn gegaan en zijn verdwaald.

Familie en vrienden maken zich grote zorgen en delen op social media massaal oproepen om uit te kijken naar de tieners.

De Spaanse politie laat weten de bezorgdheid van de families te delen en met man en macht op zoek te zijn naar de jongeren. Slecht weer bemoeilijkt de zoektocht.

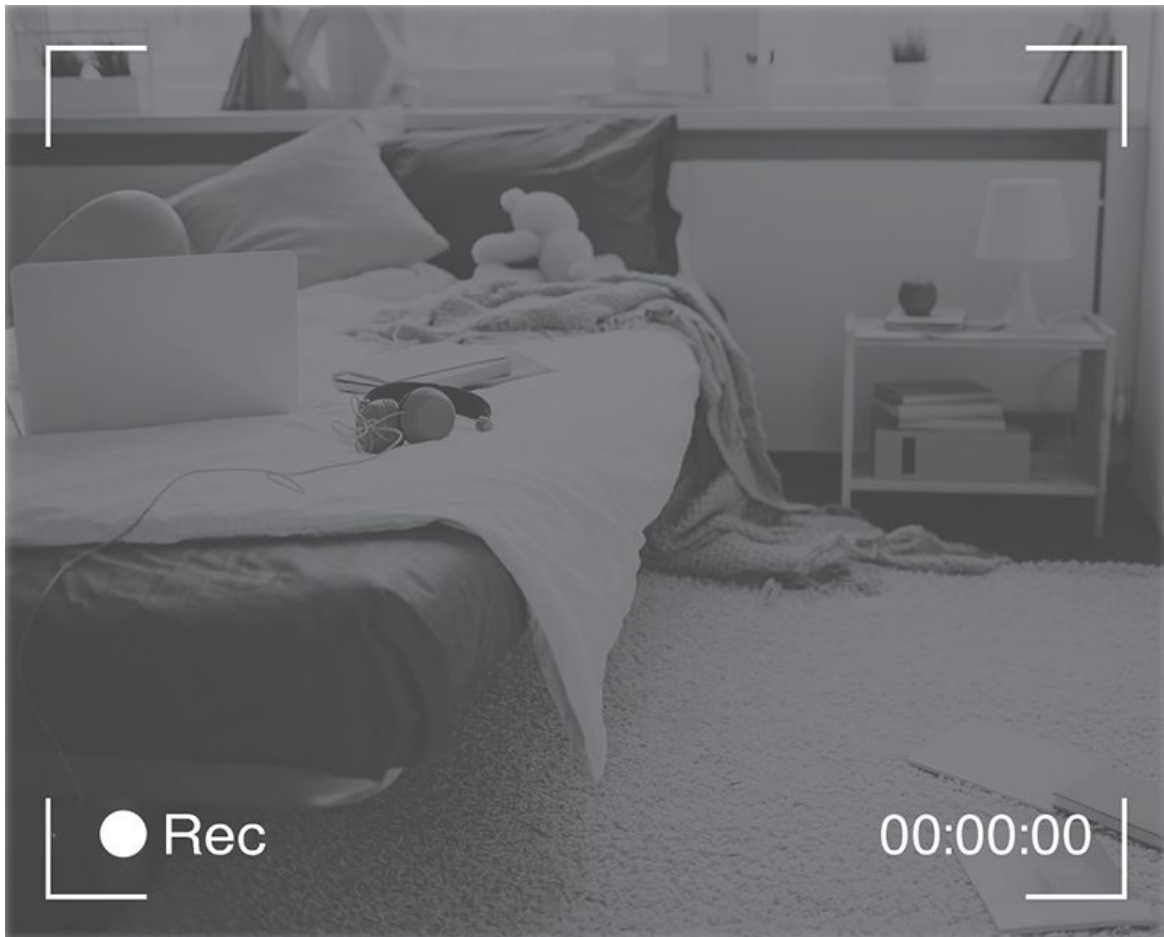
Door: ANP

2 reacties

f v in

Eerste vakantiedag

‘Hoi allemaal, ik ben Britt, en vandaag heb ik een superleuke nieuwe video voor jullie! Ik ga jullie meenemen op mijn examenreis. Het is echt heel erg vroeg en nog donker buiten, maar over een paar minuutjes word ik opgehaald door Rosalie en mijn tante. We gaan met een groepje naar Zuid-Spanje.

‘Ik vind het best wel een beetje spannend, want ik ben nog nooit zonder mijn ouders op vakantie geweest. Gelukkig gaat Rosalie mee, mijn nichtje. Het wordt vast supergezellig. En ik ga natuurlijk alles filmen voor jullie.

‘We lopen hier langs mijn bed, mijn bureau... Jaaa, sorry, het is een beetje een troep na al die examens. Dit is mijn fotomuur. Kijk, dit ben ik met Rosalie toen we nog baby’s waren, schattig, hè? En hier zijn we acht. En daar tien en twaalf. Rosalie ziet er nu echt zo anders uit met dat blonde haar...

‘Maar het staat haar wel supergoed.

‘Ik ga jullie nu even laten zien wat er allemaal in mijn koffer zit. Ik heb ’m van mijn moeder gekregen. Hij is zoals je ziet lichtroze en zo leuk met die ijsjesprint. Wat neem ik allemaal mee? Heel veel T-shirts natuurlijk, die kunnen echt niet ontbreken. En korte broeken, slippers en een bikini. Voor mijn vlogspullen heb ik een aparte rugzak, deze zwarte, met een selfiestick, een extra accu en nog wat andere dingetjes. Misschien moet ik deze tas maar eens gaan opruimen –’

‘Britt, lieverd, schiet je op? Rosalie staat zo voor de deur.’

‘Wat? O, sorry, mam, ik kom eraan! Oké, jongens, ik ga nu mijn koffer dichtdoen en naar beneden. Ik heb er echt zo’n zin in! We gaan gewoon naar Spanje!’

Britt

05.22 uur

‘Sorry, mam, ik was de tijd vergeten,’ zeg ik, terwijl ik de trap af loop en mijn koffer achter me aan zeul. ‘Ik was nog even aan het filmen.’

‘Geeft niet, lieverd.’ Mijn moeder staat in een beige badjas halverwege de trap op me te wachten. ‘Geef die koffer maar aan mij, straks val je nog.’

Ik glimlach. ‘*Thanks*, mam.’

Ze loopt met mijn koffer naar de hal. ‘Wil je nog wat ontbijten?’

Ik schud mijn hoofd, ik zou nu geen hap door mijn keel kunnen krijgen.

‘Dat dacht ik al,’ zegt ze glimlachend. ‘Ik heb een paar boterhammen voor je gesmeerd voor als je straks honger krijgt.’ Ze stopt een plastic zakje met boterhammen in mijn tas. ‘En je paspoort en wat extra geld zitten in dit zwarte tasje. Ik heb er ook een briefje in gedaan met telefoonnummers voor in noodgevallen, oké?’

‘Oké,’ mompel ik.

‘En als je heimwee hebt, dan komen papa en ik je ophalen, hoor.’

‘Mam, doe niet zo gek,’ zeg ik. ‘We gaan maar een weekje weg.’

‘We hebben je een keer van schoolkamp moeten ophalen omdat je zo’n heimwee had.’ Ze geeft me een aai over mijn haren. ‘Weet je nog?’

‘Toen zat ik in de brugklas!’ roep ik uit. Ik voel mijn wangen rood worden. Ik zie mijn klasgenoten nog lachen toen ik door mijn ouders bij de

kampeerboerderij in Friesland werd opgehaald, hoe ze hun gezichten van me wegdraaiden. Ik hoorde er meteen niet meer bij... In de auto terug voelde ik me zo stom. Wat had ik gedaan?

Buiten hoor ik getoeter.

‘Daar zijn ze,’ zegt mijn moeder, en ze opent de voordeur.

Voor ons huis staat de blauwe auto van Rosalies moeder. De binnenkant is zwak verlicht door het lampje bij de achteruitkijkspiegel. Ik zie Rosalie op de achterbank zitten. Ze tuurt op het schermje van haar telefoon en haar duimen bewegen snel heen en weer.

Hallo, ik ben hier, denk ik.

Maar ze heeft geen oog voor me en tikt driftig verder, alsof de hele wereld om halfzes al wakker is.

Ik loop met mijn moeder naar buiten. Ergens schaam ik me ervoor dat ze in haar badjas op straat loopt, maar ik durf er niks van te zeggen. Ik zucht en staar een andere kant op, zodat ik het in ieder geval niet hoeft te zien.

‘Pas op voor het stoepje!’ roept mijn moeder.

Ik kan mezelf nog net op tijd corrigeren en mijn voet een paar centimeter verder neerzetten. ‘Oeps, ik lette even niet op,’ zeg ik geschrokken.

‘Klungelsmurfje.’ Mijn moeder omhelst me. ‘Doe je daar wel voorzichtig?’

‘Ja,’ zeg ik schor, en ik maak me los uit haar armen. ‘Doei, mam. Geef je papa een kus als hij wakker is?’

‘Dat zal ik doen. Hij was vannacht pas heel laat thuis van zijn werk. Stuur je me een berichtje als jullie er zijn?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Niet vergeten, hè? Anders ga ik me zorgen maken. En stuur je me ook elke ochtend even een berichtje wat jullie gaan doen?’

Ik knik weer en voel de tranen omhoogkruipen. Zoals altijd als ik bijna moet huilen, kan ik niks zeggen.

‘Ga maar,’ zegt mijn moeder glimlachend. ‘Ze wachten op je.’

Ik haal diep adem en open het achterportier. Mijn moeder steekt haar hoofd door het open bestuurdersraampje om mijn tante te begroeten.

‘Hoi,’ zeg ik, terwijl ik op de achterbank schuif en naast Rosalie ga zitten.

‘Britt!’ Haar hoofd veert verrast van haar telefoon omhoog, alsof ze nu pas doorheeft dat ze voor mijn huis geparkeerd staat.

Ik kijk naar haar gezicht: mascara, oogschaduw, lipgloss. Ze ziet eruit alsof ze naar een feestje gaat. *Of net terug is van een feestje...*

Een moment staren we elkaar ongemakkelijk aan als twee vage kennissen. Maar dan roept ze: ‘We gaan gewoon op vakantie, zo gezellie, Britt!’

Godzijdank, ze klinkt weer als de oude Rosalie.

‘Jaaa, ik heb er ook zo’n zin in,’ roep ik, en we omhelzen elkaar.

‘Ik ben echt zo blij dat je meegaat!’

Ik moet lachen om haar enthousiasme.

Een paar weken geleden vroeg Rosalie opeens of ik mee wilde op vakantie naar Zuid-Spanje. Ze noemde alle namen op van de mensen die meegingen: Eva, Jack, Fabian, Liv.

Ik kende alleen Liv. Niet echt, maar van de verhalen die Rosalie altijd over haar vertelde sinds ze in de vierde bij Liv in de klas was gekomen... Liv was zo aardig. Liv woonde in een supergroot huis. Met Liv kon je zoou lachen.

Soms had ik wel eens het idee dat Rosalie was vergeten dat ik ook nog bestond. En nu moest ik opeens mee op vakantie met allemaal mensen die ik niet kende van een andere school? Sprakeloos staarde ik haar aan, omdat ik, nou ja, sprakeloos was.

Blijkbaar had Rosalie deze reactie verwacht, want ze had haar antwoord meteen klaar: ‘Joh, wat maakt het nou uit dat je niemand kent? Ik ken ze ook niet allemaal. Het wordt echt een supervette vakantie. We gaan naar de villa van Livs ouders. Ze hebben echt een megagroot zwembad. En we hoeven alleen de tickets te betalen. Kom op, Britt, ga gewoon mee. Anders zit je toch maar thuis te niksen.’

Daar had Rosalie een punt. Ik had geen andere plannen. Niemand anders had me tot dan toe gevraagd, en dat zou waarschijnlijk ook niet meer gaan gebeuren...

Dus zei ik aarzelend ‘ja’, terwijl ik eigenlijk ‘nee’ dacht.

En nu zit ik eraan vast...

‘We gaan, meiden,’ zegt Rosalies moeder, en terwijl ze optrekt zwaait ze naar mijn moeder. ‘Anders missen jullie straks je vlucht nog.’

‘Hello Spain, here we come!’ roept Rosalie, en ze tikt bijna automatisch haar telefoon weer tot leven. Instagram, zie ik vanuit mijn ooghoek.

Ik druk mijn voorhoofd tegen het koude raampje. Aan de andere kant staat mijn moeder. Ze zwaait en werpt me kushandjes toe. Razendsnel wordt ze kleiner, totdat ik haar niet meer kan zien.

Ik bijt op mijn lip en pak ook maar mijn telefoon. Met een paar bewegingen open ik Instagram... en ik zie meteen een selfie van Rosalie in de auto. Die heeft ze een paar seconden geleden gemaakt en gepost! Snel scan ik de tekst:

xrxosalie Omw to Spain ✈️🌞😎 #examenreis #party
#withmybestfriend #lovemylife

Secondelang staar ik naar de foto. Waarom sta ik er eigenlijk niet op? Ik wil het aan Rosalie vragen, maar ze heeft haar ogen dichtgedaan en leunt met haar hoofd tegen het portier.

Met een zucht kijk ik naar buiten. De ochtend aan de andere kant van het raampje ziet er groot en eenzaam uit. Ik luister naar het zachte ruisen van de banden op het asfalt. Naar mijn eigen ademhaling. Het klinkt als een soort definitief afscheid, maar ik begrijp niet waarvan.

Doe normaal, Britt, straks ga je nog echt huilen ook... Ga er gewoon wat leuks van maken. Over een weekje ben je weer thuis.

Britt

06.35 uur

‘Daar zijn ze!’ Rosalie wijst naar twee jongens en twee meisjes die bij de incheckbalies van vertrekhal 3 staan.

Ze lachen om iets wat de jongen met het donkere haar hun vertelt. Ze zien er uitgelaten uit. Vrolijk. En zo anders dan ik me nu voel...

Ik zou me het liefst willen omdraaien en mijn moeder bellen om te vragen of ze me wil komen ophalen.

Maar Rosalie pakt mijn hand en trekt me mee. ‘Liv! Joehoe!’ roept ze. ‘We zijn er!’

Het meisje met het lange blonde haar en het witte jurkje draait zich om. Ze heeft een hartvormig gezicht en grote blauwe ogen. Zodra ze ons ziet, begint ze te glimlachen, waardoor haar hele gezicht gaat stralen. Ze is onwaarschijnlijk mooi. Alles klopt gewoon aan haar. ‘Yes! Eindelijk compleet! We kunnen gaan!’ zegt ze lachend.

‘OMG, ik heb er zo’n zin in!’ gilt Rosalie. ‘Dit wordt de beste *holiday* ever!’

Ze moeten allebei lachen.

Ik sta er een beetje verloren bij.

Maar dan draait Liv zich naar mij om. ‘En jij moet Britt zijn,’ zegt ze met een glimlach, terwijl ze me van boven tot onder bekijkt.

Ik voel hoe het bloed naar mijn wangen stijgt onder haar blik. Opeens ben ik me heel erg bewust van mijn afgeknipte spijkerbroek, mijn oude All Stars en mijn haren die ik in een slordige paardenstaart bijeengebonden heb. ‘Eh, ja,’ zeg ik.

‘Echt zo leuk om je eindelijk te ontmoeten. Rosalie heeft al zo veel over je verteld. Ik wou dat ik zo’n leuk nichtje had. Ik heb meteen “ja” gezegd toen Rosalie vroeg of je mee mocht.’

Het klinkt zo aardig en geïnteresseerd dat ik ook moet glimlachen. ‘Rosalie heeft ook heel veel over jou verteld,’ zeg ik, en ik voel mijn wangen nog roder worden.

‘Alleen maar goede dingen, toch?’ zegt ze met een knipoog. ‘Kom, ik stel je voor aan Fabian.’ Ze tikt op de schouder van de jongen met de geruite korte broek, donkerblauwe polo en lichtblond haar. ‘Fabian, dit is Britt, Rosalies nichtje.’

‘Hallo, Britt.’ Hij geeft me heel formeel een hand. ‘Leuk dat je ook meegaat. Wat Liv erbij vergeet te vertellen, ik ben haar vriendje.’

‘Sorry,’ giechelt Liv. ‘Ik ga er altijd van uit dat iedereen dat al weet.’

Ze is aardig, hè, zegt Rosalie zonder geluid te maken.

Ik knik.

‘Dit is Jack.’ Liv wijst naar de jongen met het donkere haar en de lichtgetinte huid. ‘Jack en Fabian zijn vrienden en Fabian heeft hem meegevraagd omdat hij anders de enige jongen zou zijn.’ Ze haalt haar schouders op.

‘Ewa! Bedankt voor deze geweldige introductie,’ zegt hij grijnzend. ‘En wie zijn jullie?’ Hij trekt een wenkbrauw op.

Hij is knap. Mooie tanden. Donkerbruine ogen. Een nonchalante uitstraling. Ook al is hij niet mijn type, ik zie dat wel.

En Rosalie ziet dat ook, want ze schiet als een springveer naar voren. ‘Ik ben Rosalie,’ zegt ze lacherig. ‘Livs vriendin. Maar ik ga ervan uit dat je dat al weet.’

‘Nee,’ zegt hij langzaam. Zijn blik glijdt over haar lange blonde haren, naar haar nek, naar haar strakke T-shirtje. Zijn mondhoeken krullen omhoog en hij knikt, alsof hij haar heeft goedgekeurd.

‘En dit is Britt.’ Liv duwt mij naar voren. ‘Rosalies nichtje.’

‘O,’ zegt Jack, ‘hallo.’ Dan is zijn interesse in mij alweer verdwenen en draait hij zich om naar Fabian.

‘Hoi,’ zegt het meisje met het rode springerige haar dat naast alle tassen staat. ‘Ik... Ik ben Eva.’

Liv slaat een arm om haar schouders. ‘Ik ken Eva al zestien jaar. Ze was vroeger mijn buurmeisje.’

Eva kijkt met blozende wangen naar haar op. Ze is aan de mollige kant en draagt een oversized houthakkershemd dat haar niet bepaald dunner laat lijken.

‘Eef, dit zijn Britt en Rosalie.’

‘Hoi,’ zeg ik, en Eva en ik glimlachen naar elkaar.

Het is alsof ik in de spiegel kijk: ik zie dezelfde onzekere blik in haar ogen. Ik weet nu al dat ik haar aardig vind.

Rosalie knikt alleen maar naar haar.

‘Oké, *guys*, zullen we gaan inchecken?’ vraagt Jack. ‘Ik moet nog even wat taxfree... dingetjes kopen die ook in jullie belang zijn.’

‘Koop niet te weinig,’ zegt Fabian grijnzend.

Ik heb geen idee waar ze het over hebben en glimlach maar een beetje dommig mee.

‘Naar welke incheckbalie moeten we?’ vraagt Rosalie, terwijl ze haar rolkoffer pakt.

‘Balie 28 is van easyJet,’ zegt Liv. ‘O shit, ik moet nog even wat bij de Etos halen. Die zit hier een paar honderd meter verderop. Volgens mij is-ie net opengegaan.’

‘Mag ik mee? Alsjeblieft?’ vraagt Rosalie, alsof het een erebaantje is.

Een moment lang lijkt het alsof Liv niet weet wat ze moet antwoorden. Maar dan glimlacht ze weer stralend. ‘Nee joh, ik ben echt zo terug. Gaan jullie maar alvast in de rij staan bij balie 28.’

Eva

08.03 uur

‘*Holy shit*, deze motherfucker beweegt, voelen jullie dat ook?’ Jack springt grijnzend op en neer in de slurf die van de gate naar het vliegtug loopt. ‘Straks storten we hier al neer.’

‘Lekker optimistisch, Jack,’ zegt Fabian lachend.

‘Hé, we vliegen niet voor niks met *easyDeath*. Het kost niks, maar je komt ook nergens.’

‘Scherp,’ zegt Fabian, en hij geeft Jack een high five.

Waarom moeten ze uitgerekend nu dit soort stomme grappen maken? Mijn hele leven ben ik al doodsbang voor vliegen.

Vanochtend heeft mama me een flesje Bach-spray meegegeven. ‘Dit moet je op je tong sprayen als je bang bent, dan word je rustig,’ zei ze. ‘Je kunt dit, Eva.’

Maar ik durf het flesje niet uit mijn tas te halen, dan word ik echt uitgelachen... Ik haal een paar keer diep adem en wring mijn klamme handen.

‘Eef, gaat het wel?’ Livs stem onderbreekt mijn gedachten. Ze is naast me komen lopen en kijkt me bezorgd aan. *Ze kent me zo goed...*

‘Een b-beetje,’ zeg ik zacht.

Liv haakt haar arm in de mijne. ‘Vliegen is echt hartstikke veilig. Er kan niks gebeuren.’ Ze klinkt net als mijn moeder. ‘Over drie uurtjes zijn we al in Spanje.’ Ze neemt me aan mijn arm mee.

Ik hoor het geroezemoes van de passagiers die al binnen zijn. Ik zie twee glimlachende stewardessen in de deuropening van het vliegtuig staan. Met het gevoel dat ik mijn eigen dood tegemoetloop ga ik naar binnen.

Een paar seconden staar ik als verlamd naar alle mensen die als mieren door het vliegtuig bewegen.

En dan gebeurt het. Liv laat mijn arm los en loopt lachend achter Rosalie aan door het gangpad.

Verbouwereerd kijk ik haar na. Waarom wacht ze niet op mij? Zo snel als ik kan probeer ik achter haar aan te lopen. Maar het gangpad wordt opeens geblokkeerd door een vrouw die omslachtig haar handbagage in een vakje stopt. ‘Mag ik erlangs?’ vraag ik.

Pas na een eeuwigheid reageert ze door opzij te gaan. Ik haast me door het gangpad. Eindelijk sta ik bij onze stoelen. Liv zit naast Fabian, en ze moet ergens zo hard om lachen dat ze mij niet ziet staan. Daarachter zitten Britt en Rosalie. Er is nog één plekje over... bij het raam naast Jack.

‘Ik... Ik moet daar zitten.’ Het klinkt dom en sullig.

‘Tuurlijk.’ Jack trekt zijn knieën hooguit een centimeter in.

Ik wurm me tussen zijn benen en de stoelleuning door. ‘Sorry,’ mompel ik elke keer als ik hem aanraak. ‘Sorry, sorry.’ Hijgend ga ik zitten, en ik klik meteen mijn stoelriem vast.

Op de monitors begint het filmpje met de veiligheidsinstructies. Op het scherm glimlacht een stewardess terwijl ze voordoet hoe je de zuurstofmaskers naar je toe trekt. Ik probeer niet te kijken en te luisteren, en tuur in plaats daarvan uit mijn raampje. Over de start- en landingsbanen hangt een grijze mist. Soms zie ik een wit of rood lampje door de mist heen

prikken, of het silhouet van een ander vliegtuig. Zou er wel eens een vliegtuig verongelukt zijn door dichte mist?

Ik voel een schokje als het vliegtuig naar achteren taxiëert en over de startbaan begint te rijden. Ik probeer me op mijn ademhaling te concentreren. *Adem in, adem uit.*

‘Cabin crew, please take your seats for take-off,’ zegt een stem door de luidsprekers.

Het vliegtuig remt af totdat het helemaal stilstaat. De cabineverlichting gaat uit en het wordt onnatuurlijk stil in het vliegtuig. Ik hoor niemand meer praten, geen geritsel meer van kranten. Het voelt alsof we in het oog van een orkaan terecht zijn gekomen en beseffen dat het ergste nog moet komen.

In mijn hoofd begin ik te tellen. Bij acht begint het. De motoren gaan aan en scheuren de stilte doormidden. Ik word naar achteren in mijn stoel gedrukt. Boven me hoor ik de handbagage woest rammelen in de bagagevakken. Het klinkt als een bouw pakket dat elk moment in elkaar kan storten. Zou dat een slecht voorteken zijn?

Ik zoek Livs hand naast me om erin te knijpen, maar bedenk me net op tijd. Liv zit dit keer niet naast me, maar Jack...

Zijn hoofd hangt naar beneden, alsof hij opeens vreselijk moe is. Maar als ik beter kijk, zie ik dat hij iets in zijn handen houdt. Zijn telefoon! Is hij gek geworden?

Ik wil tegen hem zeggen dat het levensgevaarlijk is en dat alle mobiele apparaten uitgeschakeld moeten zijn, maar dan komt het vliegtuig los van de grond. Binnen een paar seconden zijn we opgeslokt door de mist en lijkt het wel alsof onder en boven verdwenen zijn.

Ik voel dat ik onder mijn oksels nat word. De geur van zweet komt omhoog, en ik probeer hem tegen te houden door mijn armen zo dicht

mogelijk tegen mijn lichaam te klemmen.

De neus van het vliegtuig duikt omlaag en een seconde voelt het alsof we vallen. Dan zwelt het geluid van de motoren weer aan en klimmen we verder omhoog.

‘Wow, een fucking luchtzak, voelde je dat? Kicken,’ hoor ik Jack naast me zeggen.

Mijn keel schroeft zich dicht. Mijn ademhaling gaat te snel. Ik probeer het gevoel dat we neerstorten te negeren. Dat alles misgaat. Dat dit het einde is en...

Opeens verdwijnt de mist en breken we door de wolken heen. De lucht is knalblauw en ik zie de zon, groot en fel. Ik ben echt nog nooit zo blij geweest om de zon te zien.

Het lampje van stoelriemen vast springt uit. Meteen begint iedereen door elkaar te praten. Verschillende mensen staan op.

‘Zuipen!’ roept Jack.

Rosalies blonde kruin komt omhoog, en ze draait zich naar Jack om. ‘Ik heb nog wel een blikje cola light voor je, als je wilt.’

‘Thanks, but no thanks,’ zegt hij. ‘Ik heb geen dorst, ik wil alleen wat zuipen.’

‘O.’ Rosalie begint te giechelen. ‘Daar kan ik je niet mee helpen, sorry.’

Liv wurmt zich uit haar rij en gaat in het midden van het gangpad staan. Ze rekt zich uit en haalt glimlachend een hand door haar haren. Ze is zo mooi, alsof ze van binnenuit licht geeft.

Zou ze doorhebben dat het hele vliegtuig naar haar kijkt?

Jack

11.06 uur

Godzijdank heeft Eva niks meer gezegd sinds ik mijn oortjes heb ingedaan. Ik heb echt geen zin om met haar te praten. Het voelt bijna als een straf dat ik naast haar moet zitten. Ze stinkt naar zweet en ze is zo dik dat haar bovenbeen steeds tegen mijn been aan komt. Met een zucht vouw ik mijn handen achter mijn hoofd. Ik snap niet dat sommige mensen zo slecht voor zichzelf zorgen.

Ik zet mijn muziek nog wat harder en doe mijn ogen dicht. Ik probeer me voor te stellen dat het twee maanden later is en dat ik geslaagd ben. Dat ik in het vliegtuig zit op weg naar Zuid-Amerika. Weg van het eeuwige gezeik met mijn ouders, weg uit Nederland, met al die bekrompen kutregels. Just me, myself and I, and nobody else.

Alhoewel... Ik zie eigenlijk ook wel mogelijkheden om samen met iemand te gaan... Van het idee moet ik grijnzen. Als ik de afgelopen maanden iets geleerd heb, dan is het wel dat sommige dingen heel anders kunnen lopen dan je verwacht.

Zo had ik bijvoorbeeld nooit gedacht dat ik Fabian een paar maanden geleden weer zou tegenkomen nadat ik hem heel lang niet had gesproken, en dat hij me zou uitnodigen voor zijn verjaardagsfeest. En ik had al helemaal niet gedacht dat ik nu in een vliegtuig naar Zuid-Spanje zou zitten.

Ik had nee kunnen zeggen toen Fabian vroeg of ik mee wilde. Hij was echt knetterlam en heel erg sentimenteel aan het doen. *Je bent mijn beste vriend. Ik heb je zo gemist. Jij begrijpt me tenminste.*

Ik heb hem laten praten en ja gezegd. Het hele leven bestaat uit kansen. Je moet ze alleen weten te pakken als ze langskomen.

Naast me beweegt Eva, en haar plakkerige bovenbeen raakt mijn knie weer. Nu heb ik het echt gehad! Ze moet kappen met dat zenuwachtige gewriemel naast me.

Ik draai mijn hoofd een kwartslag en kijk haar aan. Wat is er in godsnaam met haar gezicht aan de hand? Haar wangen zitten vol rode vlekken, waardoor ze er nog lelijker uit ziet dan ze al is.

‘S-sorry, maar het is hier zo krap.’ Ze glimlacht naar me als een bang vogeltje.

Ik heb zin om recht in haar gezicht te zeggen: ‘Eet dan ook eens wat minder, zeug.’

Het lampje van stoelriemen vast gaat branden, en de blikkerige stem van de piloot klinkt door de intercom: ‘Zoals u misschien hebt gemerkt, hebben we de daling ingezet. We verwachten op tijd te landen. Het is momenteel onbewolkt en 18 graden op Málaga Airport. Namens de hele crew wens ik u een prettig verblijf, en we hopen u snel weer te mogen verwelkomen op een van onze vluchten.’

‘Hoor je dat, we zijn er bijna.’ Rosalies hoofd komt vanachter haar stoelleuning omhoog.

Ik glimlach naar haar. Ze is mooi, maar ze is geen *natural beauty*. Ik zie dat ze heel hard haar best moet doen om er goed uit te zien. De donkere uitgroei van haar blonde haren verradt dat. En de dikke laag make-up. Maar het is fun om haar een beetje te teasen. ‘Ga je straks mee... zwemmen?’ vraag ik op een toon alsof ik alleen met haar wil zwemmen.

‘OMG, ja, ik heb het zo warm.’ Ze kijkt me met grote, gretige ogen aan.

Ze is zo makkelijk te fixen.

Ik wil nog wat zeggen, maar dan komt de stewardess langs die controleert of alle stoelriemen vast zijn. Rosalies hoofd verdwijnt achter de stoelleuning. Met een zucht leun ik achterover. *Laat haar, Jack, er zijn belangrijkere zaken waar je je nu mee bezig moet houden.*

Ik herinner me nog precies wanneer ik het idee kreeg. Elk klein en ogenschijnlijk onbelangrijk detail zit met een idioot soort scherpte in mijn hoofd opgeslagen.

Nu, zoveel jaar later, denk ik er nog regelmatig aan. Ik sluit dan mijn ogen en haal alles weer terug. De fluweelachtige nacht. De vochtige warmte. De schrille roep van een dier. En dat eeuwige geruis dat altijd overal was.

En toen gebeurde het opeens... De dood kwam als een verlossing. Mijn verlossing.

Wie zou ik zijn geworden als ik deze kans niet had gezien?

‘Hallo jongens, hier ben ik weer, nu vanuit de taxi! We zijn een uurtje geleden geland. Volgens mij is de airco in deze taxi kapot, want het is hier echt megawarm en alle raampjes staan open. We rijden nu op de snelweg. Zoals jullie buiten kunnen zien, is het hier een soort woestijn... Volgens Liv is het ongeveer anderhalf uur rijden naar het huis. Ze zit naast de chauffeur om hem met de route te helpen, want het schijnt echt heel moeilijk te vinden te zijn.’

‘Hi Britt, wat leuk dat je een vakantiefilm gaat maken.’

‘Thanks, ik heb sinds een paar maanden een eigen kanaal. Ik heb al 92 abonnees!’

‘Wauw, dat is echt supergoed! Ik ga me straks meteen abonneren en... O shit, sorry, ik moet even de chauffeur de juiste afslag aanwijzen, anders zitten we straks in Marbella.’

‘Oké, maakt niet uit, dan maak ik deze taxitour af. Ik zit dus hier bij dit raampje, naast Rosalie. Achter ons zitten Jack en Fabian. En helemaal achterin zit Eva, maar je kunt haar niet goed zien, omdat er allemaal tassen naast haar stoel staan. Eva, ben je er nog?’

‘Eh ja, maar ik kan niet praten... I-ik probeer me op de weg te concentreren, anders word ik misselijk.’

‘Als je maar niet in mijn nek kotst.’

‘Doe even wat aardiger, Jack, Eva zegt toch dat ze zich niet lekker voelt.’

‘Sorry, Liv, sorry, Eva, zo bedoelde ik het natuurlijk niet. Ik wou eigenlijk zeggen... kots maar over Fabians dure Ralph Lauren-polo heen. Zijn ouders hebben toch genoeg geld om een nieuwe te kopen.’

‘Hallo, even oppassen, gast, anders duw ik je uit de taxi.’

‘Dat doe je niet, Faab, want ik heb de wodka!’

‘O shit, goed puntje, ik was even vergeten dat je onze wodkakoerier bent.’

Eva

12.56 uur

Jack en Fabian stompen elkaar lachend op de schouders, terwijl Britt haar camera uitzet.

‘Saved by the wodka!’ roept Jack. ‘En ik heb niet een, niet twee, niet drie, maar vier flessen op Schiphol gekocht.’

Fabian fluit. ‘Klasse.’

‘Ik heb ook dobbelstenen en kaarten meegenomen,’ zegt Jack. ‘We kunnen deze vakantie dus gaan mexen en pokeren.’

‘Mexen?’ vraagt Rosalie, en ze draait zich om. ‘Wat is dat?’

‘Dat is een drankspelletje.’ Jack heeft een geamuseerd trekje op zijn gezicht. ‘Je mag wel een keer met ons meedoen, als je dat leuk vindt.’

‘Jaaa, OMG, dat wil ik.’ Rosalie lacht heel overdreven, vind ik.

‘Moeten we echt gaan mexen?’ vraagt Liv met een zucht. ‘Dat is zo’n suf spelletje.’ Ze heeft een blik in haar ogen die ik niet anders kan omschrijven dan geïrriteerd.

‘Dan mag jij met ons gaan strippokeren,’ zegt Jack met een grijns.

Iedereen lacht en praat nu door elkaar heen. Niemand let meer op mij...

Ik adem een paar keer diep in om het misselijke gevoel te onderdrukken. Mijn haren plakken aan mijn gezicht en mijn houthakkershemd is drijfnat van het zweet.

Ik kijk naar Liv, die helemaal voor in de taxi zit. Het voelt als de andere kant van de wereld. Ik had zo gehoopt dat ze naast mij wilde gaan zitten, maar ze ging op de voorstoel zitten. En toen glipte Rosalie razendsnel op de stoel achter haar. ‘Britt zit naast mij!’ riep ze. En voordat ik het wist, was alleen nog het plekje helemaal achterin zonder raam over.

‘Hoe kennen jij en Fabian elkaar eigenlijk?’ vraagt Rosalie. Ze hangt nu zo ver over haar stoelleuning dat de puntjes van haar haren bijna Jacks knie raken.

‘O, uit de eerste nog,’ zegt Jack. ‘We kwamen bij elkaar in de havo/vwo-brugklas. Maar toen moest ik naar de havo en ging Fabian naar het vwo.’

‘Tja, er kan er maar een de slimste zijn,’ zegt Fabian met een uitgestreken gezicht. ‘Hij vergeet erbij te vertellen dat hij ook nog een keertje is blijven zitten.’

‘En er kan er maar een de nerd zijn,’ reageert Jack. En tegen Rosalie: ‘Hij meent deze shit niet serieus, hoor.’

Rosalie barst in lachen uit. ‘Jullie zijn echt zo grappig samen,’ zegt ze, terwijl ze alleen Jack aankijkt. ‘Ik ga echt helemaal stuk.’

Rosalie flirt zo openlijk met Jack dat ik me er bijna voor schaam. Zou ze niet doorhebben dat het er wel heel dik bovenop ligt?

Ik heb geen zin meer om naar het gesprek te luisteren en leg mijn hoofd tegen het metaal van de taxi. Langs Jacks schouder staar ik naar buiten. We rijden door een zandvlakte met bruine uitgedroogde struiken en bomen. De zon staat nu zo hoog aan de hemel dat alle schaduwen zijn verdwenen, en boven het asfalt trilt de lucht van de hitte.

Misschien had ik beter thuis kunnen blijven... Ik voel me net een ding dat toevallig op het achterste bankje ligt. Niemand kijkt naar me om. Ik heb het gevoel dat ik zou kunnen verdwijnen zonder dat iemand het doorheeft.

En opeens ben ik bang, maar ik weet niet waarvoor.

Britt

14.33 uur

‘We zijn er bijna,’ zegt Liv. ‘Hier moeten we omhoog.’ Ze wijst naar rechts, naar een onverhard weggetje dat tussen een wirwar van bomen en struiken door loopt.

De taxichauffeur volgt haar aanwijzingen op en slaat rechts af. We hobbelen en stuiteren over het pad. Af en toe schampt een laaghangende tak de zijkant van de taxi.

De taxichauffeur mompelt iets in het Spaans wat ik zelfs begrijp. *Coño holandeses*. Kut-Nederlanders...

‘Weet je zeker dat we goed rijden?’ vraagt Jack. ‘We zijn nu echt in *the middle of nowhere* beland. Het lijkt hier wel een fucking wietplantage.’

‘Ik weet het zeker,’ zegt Liv. ‘De weg waar we net op reden, gaat naar het dorpje Alcaucín. Daar kunnen we een paar boodschappen halen als we die nodig hebben. Maar mijn ouders hebben al heel veel boodschappen voor ons laten bezorgen.’

‘Wat lief!’ roept Rosalie uit.

‘Moeten we niet een cadeau voor ze kopen? Als bedankje?’ vraagt Fabian.

Liv schudt haar hoofd. ‘Nee, dat is echt niet nodig. Mijn ouders hebben alles al. Ze vinden het vooral leuk dat er weer eens mensen in het huis

zitten.'

'OMG, als ik een huis met zwembad in Spanje zou hebben, dan zou ik er echt elk weekend zitten,' zegt Rosalie.

'Maar Livs ouders hebben ook nog een huis in Frankrijk,' zegt Fabian. 'En op Ibiza. En een appartement in Zwitserland.'

Jack lacht. 'Ik heb echt medelijden met ze, wat een zwaar leven.'

De rest lacht ook.

Het bos wordt nog dichter. We rijden nu zo dicht langs de bomen dat ik de blaadjes zou kunnen aanraken als ik mijn arm uit het raampje zou steken.

Rosalie schudt haar telefoon heen en weer en tuurt naar het schermpje. 'Dit meen je niet. Mijn bereik valt opeens weg.'

'In het huis is wifi,' zegt Liv. 'No worries.'

'Godzijdank,' verzucht ze. 'Anders was ik echt doodgegaan.'

'Jij kunt altijd zo lekker overdrijven,' zegt Liv lachend.

'Ik hou ook van jou,' zegt Rosalie, en ze werpt Liv een kushandje toe.

Daarop krijgen ze allebei de slappe lach.

Ik vind het vreselijk dat Rosalie en Liv al de hele dag zo innig met elkaar doen. Het liefst zou ik willen roepen: 'Hé, hallo, Roos, ik ben er ook nog.' Maar dat doe ik niet. Ik staar naar mijn handen.

De taxichauffeur neemt een scherpe bocht naar links en de auto stuitert door een paar kuilen. Met een ruk aan het stuur kan de chauffeur nog net op tijd een boom ontwijken.

'Zo hé, denkt die gast soms dat-ie Max Verstappen is?' zegt Jack op een spottende toon.

'Ik... Ik ben echt heel misselijk,' klinkt Eva's stem vanaf het achterbankje. 'Z-zijn we er bijna?'

Ik kijk over mijn schouder. Eva zit ineengedoken op haar stoel en bijt op haar lip, alsof ze op het punt staat in huilen uit te barsten.

Opeens heb ik zo'n medelijden met haar. Ik zou het liefst in haar oor willen fluisteren: 'Het komt goed, echt. We gaan er gewoon een leuke vakantie van maken. We hebben altijd elkaar nog.'

Liv glimlacht. 'Nog een minuutje, Eef. Hou je dat nog vol?'

'Ik doe mijn best,' mompelt ze.

Het weggetje maakt een bocht naar rechts en wordt ineens breder, als een soort oprijlaan. Aan het eind ervan glimt een goudkleurig hek in de zon. Stapvoets rijden we het laatste stukje en we stoppen voor het hek.

'We zijn er,' zegt Liv, en ze klikt haar veiligheidsgordel los.

Rosalie strekt haar nek uit. 'Waar is het huis dan? Ik zie alleen maar bomen.'

'Het huis staat een klein stukje verderop, je kunt het vanaf hier niet zien.' Liv stapt uit. 'Ik ga even het hek openmaken.'

Ze loopt naar het hek. Ik zie haar vier cijfers intoetsen op een zwart kastje naast het hek. We zien het allemaal. Ook de taxichauffeur, die zijn hoofd een beetje schuin houdt. 8194. Maar niemand zegt er iets van.

Het hek gaat langzaam open. Er komt een pad van keurig aangeharkte witte grindsteentjes tevoorschijn.

Liv springt weer in de taxi. 'Continuaremos,' zegt ze tegen de chauffeur, wat waarschijnlijk zoiets betekent als: 'We kunnen weer gaan.'

We rijden over de witte grindsteentjes. Overal staan hoge bomen die het zonlicht tegenhouden.

'Deze bomen mochten we niet kappen, omdat dit stuk grond tegen het natuurgebied aan ligt.' Liv wijst naar de bergtoppen die boven de bomen uitsteken. 'Daar is het huis.'

We kijken allemaal in de richting die ze aanwijst. Tussen de bomen door schemeren de witte contouren van een huis. Bij elke meter die we rijden kunnen we het beter zien, totdat het als een soort glimmende witte parel voor ons ligt in een parkachtige tuin. De ramen schitteren in het zonlicht, de marmeren tegels van het terras glanzen. Zelfs de witte grindsteentjes van de oprijlaan blinken alsof ze net zijn gewassen.

We zijn er allemaal stil van, ook de taxichauffeur. In het achteruitkijkspiegeltje zie ik hoe hij zijn ogen samenknijpt.

‘Wow.’ Jack fluit. ‘Is dat de unit? Respect voor je ouders.’

‘Ach.’ Liv haalt haar schouders op. ‘Mijn ouders hebben dit huis echt al jaren. Het lijkt groter dan het is.’ Ze doet haar portier open. ‘Komen jullie nog?’

Iedereen stapt uit, een beetje stijf en onwennig. Het is bloedheet, en ik scherm mijn ogen af tegen het felle zonlicht.

‘Abran paso!’ zegt de taxichauffeur, die ook is uitgestapt.

‘Wat zegt-ie?’ vraagt Rosalie.

‘Dat je dom en blond bent,’ antwoordt Jack met een grijns.

‘Doe normaal!’ roept Rosalie, maar ze klinkt niet boos, eerder gevlaid.

Liv zucht. ‘Hij zegt dat we aan de kant moeten.’

De taxichauffeur doet de achterklep open en haalt onze tassen en koffers uit de bagageruimte. Hij gooit ze een voor een op de grond, alsof hij zo snel mogelijk weg wil.

‘Moeten we ’m niet betalen?’ vraagt Fabian.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zegt Liv. ‘Ik heb hem honderd euro gegeven en gezegd dat het goed was.’

Fabian trekt een wenkbrauw op. ‘Is dat niet een beetje overdreven? Het was 73 euro.’

‘Nee joh, mijn vader betaalt, dat vindt hij prima.’

De achterklep wordt met een klap dichtgegooid, en Fabian haalt zijn schouders op. Het is niet mijn geld, hoor je hem bijna denken.

‘Adiós y muchas gracias,’ zegt Liv stralend tegen de chauffeur.

De taxichauffeur knikt en stapt weer in. In een grote stofwolk gaat hij ervandoor.

Ik ben blij dat hij weg is. Ik kreeg echt de kriebels van die man.

We trekken allemaal onze eigen bagage uit de enorme berg spullen die op het gras naast de oprijlaan ligt.

‘Zullen we gaan?’ Liv trekt haar rolkoffertje achter zich aan. De wielen knarsen door het grind. ‘We moeten via de keuken naar binnen, daar zit het alarm.’

We volgen Liv naar de zijkant van het huis. Ik vang een glimp op van een zwembad met een groot zonneterras. Plotseling blijft Rosalie doodstil staan.

Ik bots half tegen haar op. ‘O, sorry,’ zeg ik.

Ze heft haar hand op. ‘Ik... Ik hoor iets.’

‘Wat?’ vraagt Eva hijgend. Ze heeft een enorm grote tas over haar schouder hangen.

‘Sst,’ sist Rosalie.

‘Ça va?’ vraagt Jack spottend.

Rosalie legt haar wijsvinger tegen haar lippen.

We luisteren allemaal. Ik hoor de wind door de bladeren ritselen. Mijn eigen ademhaling. Plotseling hoor ik ook iets anders. Heel zacht, bijna onhoorbaar. Ik hou mijn adem in. En dan hoor ik het weer. Het klinkt als het geluid van een brekend takje... Ik tuur in het dichte struikgewas en probeer te zien wat er achter de blaadjes zit.

‘Een hert,’ doorbreekt Jack de stilte.

Rosalie kijkt hem verbaasd aan. ‘Huh, zijn die hier dan?’

‘Nee, jij bent een hert,’ zegt hij. ‘Ik hoor helemaal niks.’

Iedereen barst in lachen uit.

‘Eikel,’ roept Rosalie. ‘Die krijg je echt terug.’

‘Oeh, nu ben ik echt bang,’ zegt Jack met een spottend lachje.

We lopen verder en via een smal paadje bereiken we de achterkant van het huis. Liv steekt een sleutel in de grote glazen deur die op het terras uitkomt en stapt over de drempel.

We willen haar allemaal volgen, maar ze draait zich om en zegt op verontschuldigende toon: ‘Vinden jullie het oké als ik eerst even alleen naar binnen ga? Ik moet het alarm uitschakelen.’

‘No problem,’ zegt Jack. ‘We wachten wel even.’

Liv

14.52 uur

Het is stil en het ruikt een beetje muf in het huis. Via de keuken loop ik naar de gang, waar het kastje van het alarm hangt. Ik had de rest best mee kunnen nemen naar binnen, maar ik wilde even alleen zijn met mijn gedachten.

Ik ben hier vroeger als klein kind zo vaak geweest met mijn ouders. In gedachten zie ik mijn moeder in een zomerjurk de trap aflopen; ik zie haar naar me glimlachen en haar hand uitsteken. ‘Ga je mee naar buiten, lieve Liv? Dan gaan we zwemmen en een ijsje eten bij het zwembad.’ Ik ren lachend naar haar toe en pak haar hand vast. Haar hand voelt groot en zacht aan om de mijne. In gedachten kan ik zelfs bijna de warmte van haar huid weer voelen.

Ik hield van de zomervakanties in dit huis. Maar toen kreeg mijn vader het steeds drukker met zijn werk en bleef er steeds minder tijd over om met z’n drietjes naar Spanje te gaan. Of om andere leuke dingen te doen. Ik was tien toen we hier voor de laatste keer zijn geweest. Het lijkt zo lang geleden dat ik dat kleine meisje was. Dat ik gewoon gelukkig was...

Ik zou er echt alles voor overhebben om nu mijn moeders hand weer vast te kunnen houden, al was het maar voor een paar seconden. En dat ze dan in mijn oor zou fluisteren: ‘Alles komt goed, Liv, geen enkel probleem

is zo groot dat het niet opgelost kan worden.’ Maar mijn moeder had vanochtend niet eens tijd om me uit te zwaaien op Schiphol, omdat ze vroeg naar haar werk moest.

Ik wrijf in mijn ogen om te voorkomen dat er een traan ontsnapt. Ik ben zo bang voor morgen. Zo bang voor alles.

Met een trillende vinger toets ik de code van het alarm in. Een piepje klinkt en op het display verschijnt: *Alarm buiten gebruik*. Ik probeer het nog een keer, maar weer verschijnt dezelfde melding.

Het alarm staat helemaal niet aan, schiet door mijn hoofd. Ik staar nog een paar tellen naar het alarmkastje en draai me dan om. Langzaam loop ik terug naar de keuken. Ergens in het huis kraakt iets, en ik voel een tochtvlaag langs mijn blote benen strijken.

Ik weet niet waarom, maar mijn hart gaat sneller kloppen. Het huis lijkt opeens amper meer op het huis uit mijn herinneringen; het is groot en afstandelijk geworden, een beetje eng, zelfs. Met grote stappen loop ik verder. Mijn eigen schaduw beweegt zenuwachtig over de muur met me mee. Half rennend leg ik het laatste stukje af, en ik struikel bijna als ik de keukendeur opentrek.

Fabian

14.57 uur

‘Sorry,’ zegt Liv, en ze hijgt een beetje. ‘Echt sorry, sorry, sorry dat het zo lang duurde. Maar ik snapte niks van dat alarm. Ik kreeg allemaal gekke foutmeldingen. Het leek wel alsof het uitstond.’

Ik zie aan de blik in haar ogen dat ze er enorm van baalt dat ze ons zo lang buiten heeft laten wachten.

Dat is typisch Liv. Ze maakt zich altijd meer zorgen om anderen dan om zichzelf. Ik ken niemand die zo lief, zo zachtaardig en zo... mooi is. We hebben nu bijna een jaar wat. Ik heb haar leren kennen op een borrel van mijn ouders waar zij ook met haar ouders was. Ze was het mooiste meisje dat daar rondliep. En dat had ze zelf niet eens door. Ze straalde een soort puurheid en echtheid uit.

We raakten aan de praat, en ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. Ik denk dat ze mij leuk begon te vinden toen ik zei dat ik de feestjes van mijn ouders altijd zo vreselijk saai vond. ‘Mijn ouders kunnen er ook wat van,’ bekende ze. Daar moesten we samen zo hard om lachen.

Die avond hebben we voor het eerst gezoend. Ze voelde zo licht in mijn armen, zo perfect. Mijn lieve Liv, ik denk dat ze nog niet eens half weet hoeveel ik van haar hou.

De laatste weken was ze veel stiller dan normaal, en een beetje teruggetrokken. Als ik met haar wilde afspreken, zei ze meestal dat ze moest leren voor haar eindexamen. Soms zag ik in haar ogen een soort wanhoop, alsof ze ergens bang voor was. Ik begreep haar zo goed... Het is soms zo zwaar om aan het hoge verwachtingspatroon van je ouders te voldoen.

Godzijdank zijn de examens nu achter de rug en kan ons leven samen weer verdergaan.

Ik sla een arm om Livs schouders en trek haar tengere lichaam tegen me aan. 'Kom op, Liv, niet zo piekeren. Met dat alarm komt het wel goed. Daar laat je vader na onze vakantie gewoon iemand naar kijken.'

Ze heft haar hoofd naar me op. 'Je hebt gelijk.' Ze glimlacht, waardoor haar blauwe ogen bijna licht lijken te geven.

God, wat zou ik haar nu graag willen zoenen.

Maar dan haalt ze haar schouders op, waardoor ze automatisch van me loskomt. 'Laten we maar naar binnen gaan en de tassen naar de slaapkamers brengen,' verzucht ze. 'Dan kunnen we daarna nog even gaan zwemmen.'

De keuken die we binnenstappen is groot en licht. De marmeren tegels op de vloer zijn brandschoon en het witte aanrechtblad glanst alsof het nog nooit is gebruikt.

'Oké, de rondleiding begint,' zegt Liv. 'Daar in het hoekje staat de koelkast. Jullie kunnen alles pakken waar je zin in hebt. En in de bijkeuken staat nog een koelkast met frisdrank.'

'Kunnen we onze bestellingen niet aan jou doorgeven?' vraagt Jack. 'Je ziet er vast heel leuk uit in zo'n schortje.'

Liv steekt haar tong uit. 'Sorry, het is selfservice hier. Kom, we gaan deze kant op.'

We volgen Liv naar een ruimte die nog het meest op een showroom lijkt van een designwinkel. In het midden staan twee grote witte leren banken, op de grond ligt een vloerkleed van bont en aan de muur hangen gigantische zwart-witfoto's van wilde dieren.

‘Wauw, wat bijzonder,’ zegt Britt, terwijl ze een rondje draait. ‘Het lijkt wel alsof die dieren je aankijken, en –’

‘Pas op, Britt!’ gilt Rosalie. ‘Een snoer!’

Britts voet blijft erachter haken, maar ze weet zich nog net op tijd vast te grijpen aan de leuning van de bank.

‘Oeps, ik zag die l-lamp helemaal niet,’ stamelt ze, en haar wangen kleuren rood.

Ze lijkt me een aardig meisje. Ze is niet heel bijzonder of sprankelend, maar ze is ook niet iemand van wie je last hebt. ‘Geen zorgen, de lamp staat nog rechtop,’ zeg ik met een knipoog. ‘En jij ook.’

‘Eh, ja.’ Ze glimlacht dankbaar naar me.

Liv klapt in haar handen. ‘Kom, niet zo treuzelen, we gaan naar de slaapverdieping.’

We lopen achter Liv aan naar boven. Mijn voeten zakken weg in het dikke crèmekleurige tapijt. Op de overloop komen drie deuren uit.

‘Elke slaapkamer heeft een eigen zitgedeelte,’ zegt Liv. ‘Dit is de slaapkamer van mijn ouders.’

Ze opent de eerste deur aan de rechterkant, en we staren allemaal naar het kingsize bed dat in het midden van de kamer staat. Het grote raam achter het bed kijkt uit op de bergtoppen van het natuurpark.

‘Hier slapen Fabian en ik,’ zegt Liv. Het is geen vraag, ze heeft de kamerindeling al gemaakt.

Ik probeer niet al te enthousiast te klinken. ‘Mooi uitzicht.’

Maar eigenlijk zie ik vooral het gigantische bed. Ik probeer me voor te stellen dat Liv en ik daar vanavond in liggen. Het licht gedimd, de waxinelichtjes aan die in mijn tas zitten. Ik omhels haar en fluister in haar oor hoeveel ik van haar hou. Ze zal zich tegen me aan vlijen, en dan pak ik vanonder mijn kussen het condoom...

Liv en ik zijn nog nooit all the way gegaan, daarvoor is ze te bijzonder. Meisjes als Liv neuk je niet. Die maak je het hof. En ik voel dat dat deze vakantie gaat gebeuren!

‘Fabian? Joehoe?’ hoor ik Liv opeens zeggen.

‘Eh, ja?’ Ik kijk haar een beetje betrapt aan. ‘Wat is er?’

Liv moet om mijn blik lachen. ‘Waar was jij met je gedachten? Ik vroeg of jij alvast je zwembroek wilde aantrekken. Dan breng ik ondertussen de rest naar hun slaapkamers, oké?’

‘Prima,’ zeg ik, en ik loop onze slaapkamer in. ‘Dan maak ik het hier alvast gezellig.’

Eva

15.19 uur

Ik kijk nog een keer achterom naar Fabian, die op het grote tweepersoonsbed is gaan zitten. Natuurlijk slaapt Liv bij hem. Het zou idioot zijn geweest om te verwachten dat ze met mij een kamer ging delen. Maar toch voelt het als een teleurstelling...

Liv zwaait de volgende deur open. In deze kamer staan twee eenpersoonsbedden. En suite is een aparte kamer met een zitgedeelte. Ik zie een grote loungebank staan.

‘Wow,’ zegt Rosalie. ‘Mogen Britt en ik hier slapen?’

‘Yep,’ zegt Liv glimlachend, ‘dat was inderdaad het plan.’

Rosalie rent de slaapkamer in en laat zich op een bed vallen. ‘OMG, I love you, Liv! Kijk, bij de bank hangt een enorme flatscreen! Ik ga hier wonen!’

Britt volgt wat rustiger. ‘Wat een geweldige kamer, dankjewel.’

‘Je moet mijn ouders bedanken,’ zegt Liv lachend. ‘Ik zie jullie over een kwartiertje beneden. In zwemoutfits.’

We lopen naar de laatste deur die uitkomt op de overloop, naast een smalle trap die naar de zolderverdieping leidt. ‘En dit is jouw slaapkamer,’ zegt Liv tegen Jack.

De kamer lijkt een kopie van de vorige slaapkamer.

Jack loopt naar binnen en gaat voor het raam staan, zodat de zon zijn profiel belicht. ‘Ik kan het hier wel een paar dagen uithouden,’ zegt hij om zich heen kijkend. ‘Is er ook roomservice?’

‘Alleen als je je gedraagt,’ zegt Liv lachend, en ze pakt mijn hand vast. ‘Kom, Eva, dan breng ik je naar jouw kamer.’ Ze trekt me mee de trap op.

We komen aan op een kleine, smalle overloop.

‘En hier slaap jij,’ zegt ze, terwijl ze een deur opendoet.

Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Deze kamer is veel kleiner en donkerder dan de vorige drie slaapkamers door het schuine dak. Onder het dakraam is een smal opklapbed neergezet. En tegen de muur staan wat dozen en een ingeklapte strijkplank.

‘Het ziet er leuk uit,’ zeg ik uiteindelijk schor. Ik heb het gevoel dat mijn wangen gloeien van teleurstelling en de moeite die het me kost dat verborgen te houden. Waarom heeft ze mij deze kamer gegeven?

‘Ja, het is echt een knus kamertje.’ Liv glimlacht en draait zich om. ‘Ik zie je zo beneden, oké?’ Ze zwaait nog een keer en verdwijnt dan door de deuropening.

Ik laat mijn tas op de grond vallen en ga op het smalle bed zitten. Met prikkende ogen staar ik door het dakraam naar de blauwe lucht buiten.

Ik ken Liv al zo lang. We waren vroeger buurmeisjes en onafscheidelijk. Samen in de zandbak spelen, logeren bij elkaar. En we bleven hartsvriendinnen toen Livs ouders op haar achtste verhuisden naar een groter huis.

Toen we zo jong waren, was het helemaal niet erg dat ik verlegen en onzeker was, en zij zelfverzekerd en open. Het voelde alsof we een geheel waren. De verschillen begon ik pas te zien toen we naar de brugklas gingen. Toch voelde onze vriendschap heel gelijkwaardig. Ik lifte mee op haar

zelfvertrouwen en populariteit, en zij vond bij mij de rust om over de problemen met haar ouders te praten.

Alles was zo goed in evenwicht. Totdat in de vierde opeens de naam van Rosalie steeds vaker viel. Zomaar vanuit het niets. Rosalie was doorgestroomd vanuit vier mavo, en ze had hetzelfde profiel als Liv gekozen. Eerst maakte ik me nog geen zorgen. Liv en ik waren al zo lang vriendinnen, wat kon die Rosalie daar nu aan veranderen?

Soms vraag ik me wel eens af of ik het had kunnen voorkomen. Had ik Liv meer moeten claimen? Had ik vaker met haar moeten afspreken? Misschien waren zij en Rosalie dan niet bevriend geraakt. Maar ik denk niet dat het iets had uitgemaakt, want Rosalie heeft zich echt als een soort piranha in Liv vastgebeten...

Ik begin te huilen. De tranen rollen over mijn wangen, druppelen in mijn mond. Het voelt alsof Liv en ik steeds verder los van elkaar komen te staan, alsof ik steeds minder bij haar leven hoor. Soms ben ik zo bang... wie ben ik zonder Liv?

Ik pak mijn tas van de vloer, en haal uit het zijvak de zak mini-Twixen die ik stiekem op Schiphol heb gekocht.

Beloof je dat je deze vakantie een beetje op je eten let en niet te veel snoept? Ik hoor het mijn moeder zeggen.

Maar ik kan het niet. Niet nu... Ik scheur de zak open en eet in een tel drie mini-Twixen op. De smaak van chocolade met karamel geeft me een paar seconden een gevoel van geluk. Maar dan verdwijnt het weer. Het kost me al mijn zelfbeheersing om niet meteen de hele zak leeg te eten. Boos gooi ik de Twixen in een hoek.

Ik haat Rosalie. *Maar ik haat mezelf en Liv ook...*

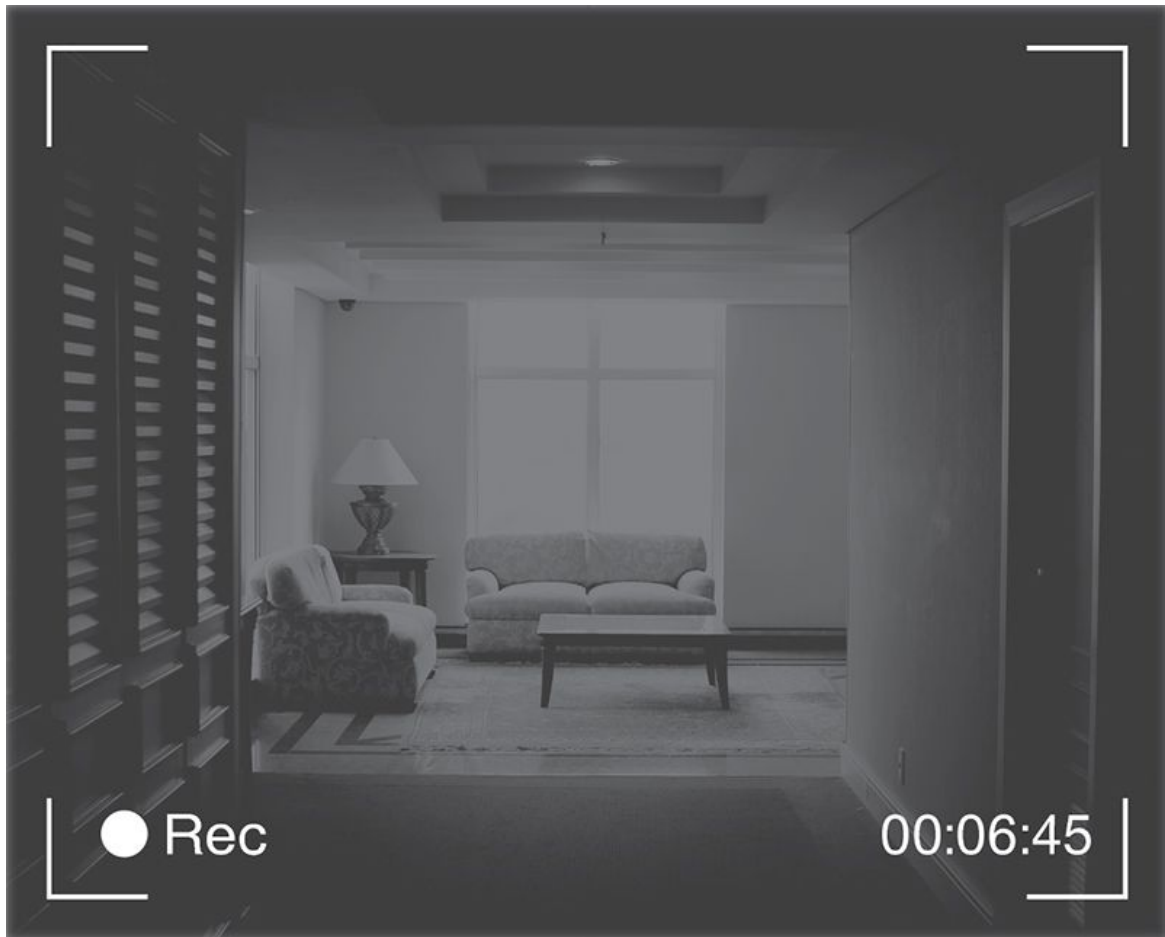
Ik denk nog vaak aan ze. Als aan goede vrienden die je lange tijd niet meer hebt gezien, en van wie je je afvraagt hoe het met ze gaat. Dan probeer ik me voor te stellen hoe ze er nu uit zouden zien. Ruim tien jaar ouder, een beetje dikker, de eerste rimpeltjes al zichtbaar bij hun ooghoeken.

Zouden we elkaar nog hebben gezien? Of zouden onze levens als los zand uit elkaar gespoeld zijn?

Ik weet het niet.

De afgelopen tien jaar zijn in een soort timelapse voorbijgegaan. De tijd gaat zo snel. Soms voel ik het ook. Het is dat holle, lege gevoel in je buik dat je volledig in beslag kan nemen. Een gevoel van wanhoop en verlies, omdat je weet dat alles wat er is ooit verdwijnt. Ook jij...

Dus moet je er wat van maken. Toch?

‘Hello lieve kijkers van Britts kanaal, Britt en ik hebben vandaag weer een megaleuke nieuwe video voor jullie... *with me!*’

‘Roos, geef mijn camera even terug, *please.*’

‘*No, no, no*, ik ga eerst even een *roomtour* doen. Oké, *guys*, dit is onze suite. Niet normaal groot, hè? Ik laat jullie nu even het uitzicht zien. *Super boring*, of je moet van bomen houden. En nu laat ik jullie... Britts onderbroek zien, want ze is zich aan het omkleden omdat we zo gaan zwemmen! Hallo, Britt, zwaai eens naar de camera.’

‘Doe normaal, Roos, dit is echt niet grappig. Ik knip dit stukje er thuis gewoon uit, hoor.’

‘OMG, ik ga echt stuk om die blik van je, hilarisch! We laten Britt en haar onderbroek even alleen en lopen naar de zitkamer. Wat hebben we hier allemaal? Een megagrote tv, een gouden vaas met nepbloemen, en ik denk wel bijna honderd witte kussentjes op de bank. Je zou dat een beetje overdreven kunnen noemen... behalve als je van kussensneeuw houdt. Kijk, Britt, het sneeuwt kussentjes, yesssssss!!!’

‘Wat ben je aan het... Jezus, dat doe je toch niet? Zo gaan ze misschien kapot!’

‘Who cares. Ze hebben toch geld genoeg.’

‘Oké, ik heb het gehad. Ik wil nu mijn camera terug. Dat ding was hartstikke duur.’

‘Kijk, ik hou ’m nu vast met twee vingers. Vertrouw je me, Brittje?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Duh, hier heb je ’m alweer, lekker saai ben jij.’

Eva

16.02 uur

Het is alsof we aan het zwembad van een vijfsterrenhotel staan. Het ligt op een plateau in de tuin en kijkt uit over het natuurpark. De zon laat het felblauwe water glinsteren en langs de kant staan allemaal ligbedden en parasols, alsof er nog meer gasten worden verwacht. Opeens heb ik een klein beetje spijt dat ik mijn bikini niet heb aangetrokken.

‘Leuk zwembadje,’ zegt Jack. ‘Alleen jammer dat het een beetje klein is.’

Rosalie giechelt. ‘Dat vind ik ook.’

Liv wijst naar een bijgebouw met een groot terras met loungestoelen. ‘Jullie kunnen uit de koelkast van het *poolhouse* drankjes pakken. En volgens mij liggen er ook ijsjes. Vroeger tenminste wel.’

‘Dit gaat een topvakantie worden,’ zegt Fabian, en hij pakt Liv bij haar schouders beet.

Ze knikt en maakt zich los. ‘Ik weet niet wat jullie plannen zijn, maar ik ga zwemmen. Ik heb het echt zo warm.’ In één beweging trekt ze haar jurkje uit.

Zou ze doorhebben dat iedereen naar haar kijkt? Ze is zo mooi in haar crèmekleurige gehaakte bikini met kraaltjes.

‘OMG,’ roept Rosalie ineens. ‘We hebben dezelfde bikini! Can’t believe it.’

Ze trekt snel haar kleren uit en gaat naast Liv staan. ‘Zusjes!’

‘Dat meen je niet!’ Liv barst in lachen uit. ‘Had ik ’m je dan niet laten zien?’

‘Nope,’ zegt Rosalie. En ze roept er meteen achteraan: ‘Inkipinki!’

Liv haakt haar pink om Rosalies pink.

‘Inkipinki rood, wit, blauw,’ begint Rosalie. ‘Inkipinki...’

‘Rood!’ roepen ze allebei tegelijk.

Rosalie slaat lachend haar armen om Livs nek. ‘Wat zei ik, zusjes!’

Ik heb zo’n zin om Rosalie in het zwembad te duwen. Ze doet echt alles om Liv in te palmen. Het zou me niks verbazen als ze liegt en wél expres dezelfde bikini heeft gekocht.

‘Insta-momentje!’ Rosalie pakt haar telefoon en houdt hem recht voor hun gezichten. ‘Smile!’

Ze lachen allebei in de lens. Het valt me nu pas op dat ze echt een beetje op elkaar lijken. Rosalie heeft hetzelfde lange blonde haar als Liv. En ze draagt het ook op dezelfde manier, steil met een lok aan de rechterkant.

‘Schattig hoor, dat bikinigedoe,’ zegt Jack. ‘Ik moet jullie helaas teleurstellen... de bikini’s waren op, dus ik heb even wat anders aangetrokken.’ Met een soepele beweging trekt hij zijn T-shirt uit, waardoor hij zijn bovenlijf ontbloot. Hij draagt een zwemshort. Als hij bukt om zijn T-shirt neer te leggen, zie ik de spieren in zijn buik meebewegen. Hij is goed gebouwd, bijna op een dierlijke manier.

Fabian trekt ook zijn T-shirt uit en gaat in zijn rode zwembroek naast Jack staan. Door zijn blonde haar en vriendelijke blik ziet hij er eerder aardig dan aantrekkelijk uit.

Liv komt mijn richting opgelopen. ‘Ga jij niet zwemmen, Eva?’ Dit is het eerste wat ze aan me vraagt sinds ze me naar mijn slaapkamer heeft gebracht.

Ik druk mijn zonnebril wat hoger op mijn neus. Ik wil niet dat ze mijn dikke rode ogen van het huilen ziet. ‘Ik ben nog een beetje moe van de reis,’ zeg ik. ‘Ik ga morgen wel even zwemmen.’

Ze kijkt me met een onderzoekende blik aan. ‘Is er iets?’

‘Nee hoor, hoezo?’ Mijn stem slaat over.

‘Je bent zo stil.’

‘Hoe kom je daarbij?’

Liv haalt een hand door haar haren en zucht. ‘Je zegt het wel, hè, als er iets is?’

‘Tuurlijk.’ Ik begin te lachen, omdat ik verder niks weet te zeggen.

Ik kijk hoe Liv zich weer omdraait en bij de anderen gaat staan. Mijn wangen tintelen en gloeien alsof ik ziek ben.

‘Hé, Eva,’ hoor ik opeens een stem zeggen. Het is Britt. ‘Zal ik bij je blijven? Ik hou ook niet zo van zwemmen.’ Ze draagt een zwemshortje en een topje en ze kijkt me zo aardig aan dat ik bijna weer ga huilen.

‘Dat hoeft niet, hoor,’ zeg ik schor. ‘Ik heb een boek meegenomen, en –’

‘Hallo!’ roept Liv ineens. ‘Hallo, jongens, mag ik even jullie aandacht?’

Het wordt stil en we draaien ons allemaal om.

Liv is op de zwembadrand geklommen. De zon staat achter haar rug, waardoor ze een aureool van zonlicht om zich heen heeft. ‘Ik... Ik wil graag even wat tegen jullie zeggen,’ zegt ze.

We kijken allemaal naar Liv, die met haar armen over elkaar ons weer aankijkt. Haar blonde haren vallen in golven over haar schouders en borsten. Een lok beweegt heen en weer op haar ademhaling. Zoals ze daar

staat lijkt ze veel ouder dan zestien. Volwassener. Dit is niet het meisje met wie ik oneindig veel middagen na school heb doorgebracht, terwijl we huiswerk maakten, de slappe lach kregen om niks en daardoor nog harder moesten lachen. Het is alsof Liv razendsnel veranderd is zonder het aan mij te vertellen.

Ik ben haar al kwijtgeraakt, zonder dat ik het doorhad...

‘Ik ben zo blij dat jullie er allemaal zijn,’ zegt ze. ‘Ik weet zeker dat het een superleuke week wordt. Het... Het is voor mij een heel erg bijzondere vakantie, want...’ Haar stem breekt en ze sluit een moment haar ogen.

Het is nu echt muisstil geworden. Wat bedoelt ze?

Terwijl we naar Liv kijken, verdwijnt de zon achter een wolk. Een schaduw glijdt over het water naar de zwembadrand toe en bereikt Liv. Ze wordt helemaal grijs, en voor een moment lijkt ze wel dood.

Ik merk dat ik mijn adem inhoud.

Maar dan roept Liv lachend: ‘Dit is echt een bijzondere vakantie, want halleluja, we zijn gewoon klaar met ons eindexamen! Of we nou geslaagd of gezakt zijn, ik ben zo trots op jullie en op mezelf! En nog een laatste belangrijke mededeling: wie als laatste in het zwembad is, moet vanavond afwassen. Party!’

Rosalie

22.45 uur

De hemel is bezaaid met sterren. Ik doe mijn ogen dicht en weer open, en zie alles draaien. Misschien moet ik stoppen met de wodka-cola's, ik ben al vanaf een uurtje of zes aan het drinken...

‘Als ik gezakt ben, dan komt dat echt door dat domme wijf van Frans,’ hoor ik Jack zeggen. ‘Ze haat me echt.’

Ik probeer Jacks verhaal te volgen. Ik denk dat hij ook dronken is, want soms struikelt hij over zijn woorden.

‘Als je bent gezakt, dan komt dat doordat je nog nooit een boek hebt opengeslagen,’ zegt Fabian grijnzend. ‘Laten we proosten op deze vakantie!’ Hij brengt zijn glas omhoog.

‘Cheers!’ roept Jack, en hij volgt Fabians voorbeeld.

Alle glazen gaan omhoog. De vlammen in de vuurkorf verlichten onze gezichten. Ik neem een flinke slok van mijn wodka-cola. Ik proef de wodka amper meer, terwijl ik weet dat Jack mijn glas tot de helft met wodka heeft volgeschonken.

‘Op de toekomst,’ zegt Fabian, en hij zoent Liv vol op haar mond.

‘Is... Is er nog wat Fanta?’ vraagt Eva.

Liv glimlacht. ‘De Fanta is op. Maar hier is nog een fles spa.’

‘Eh, oké.’ Eva knikt dankbaar naar Liv, als een soort puppy. Ze heeft een slecht zittend en veel te wijd lichtgrijs jurkje aan, waardoor ze er nog dikker uitziet dan ze is. Vanavond heeft ze bijna de hele BBQ naar binnen geschrokt, zo smerig. Het is echt haar eigen schuld dat ze zo dik is.

‘Ik ga echt nooit meer naar school, ook niet als ik gezakt ben,’ zegt Jack, en hij leunt achterover in de kussens van de loungebank, waardoor ik zijn onderbuik zie, met de zwarte haartjes die onder zijn broekrand door naar beneden lopen. OMG, wat zou ik hem daar graag willen aanraken...

‘Ik weet een leuk spelletje om nu te gaan spelen,’ zegt Liv. ‘Ten years from now.’

‘Hè, wat?’ zeg ik, terwijl ik mijn ogen van Jacks onderbuik losruk.

‘Je weet wel,’ zegt Liv. ‘We vertellen om de beurt wat we over tien jaar willen zijn.’

Britt veert uit de kussens van haar stoel omhoog. ‘Wat een onwijs leuk idee. Zoiets heb ik altijd al eens willen doen.’

Jack haalt zijn schouders op. ‘Ik niet, maar ik doe wel mee als jullie het graag willen.’

‘Ik... Ik weet nog niet precies wat ik over tien jaar wil zijn,’ zegt Eva zacht. ‘Is dat erg?’

Liv pakt glimlachend haar hand. ‘Natuurlijk niet, je hebt nog alle tijd van de wereld om daarachter te komen. Verzin nu gewoon iets. Het is voor de grap.’

Eva knikt en ze blijft Livs hand vasthouden. Ik heb zin om te roepen: ‘Hallo, laat eens los!’ Eva lijkt op een teek: ze zuigt zich aan iemand vast en heeft totaal niet door dat ze niet gewenst is. Maar Eva’s tijd is voorbij. Ze moet Liv loslaten, en daar ga ik haar deze vakantie bij helpen...

Als je aan populariteit denkt als een ladder, dan staat Liv helemaal bovenaan. Ik doe het ook niet slecht en sta een stukje onder Liv op de

ladder. Sinds ik met Liv bevriend ben, klim ik razendsnel omhoog. Helemaal beneden, op de grond, staan Eva en Britt. Ik heb Britt meegevraagd in de hoop dat ze bevriend zou raken met Eva. Vroeger speelden Britt en ik heel veel samen. Maar ik ben veranderd, en zij is hetzelfde gebleven. Als we samen zijn, dan kan ik nog steeds wel met haar lachen. Maar als er anderen bij zijn, dan schaam ik me soms echt voor haar...

‘En ik heb nog een idee!’ roept Liv. ‘Britt gaat onze antwoorden filmen! Dan houden we over tien jaar een reünie en kijken we Britts video terug.’

Britt kijkt haar met grote, verbaasde ogen aan. ‘Eh, ja, natuurlijk kan ik het filmen,’ hakkelt ze. ‘Maar alleen als iedereen h-het leuk vindt.’

Dit is precies wat ik bedoel. Waarom kan ze nooit eens zelfverzekerd reageren? Op deze manier blijft ze altijd onder aan die ladder staan.

‘Zet die camera maar aan,’ bromt Fabian, ‘ik begin wel.’

Niemand was bang die eerste avond. Ik hoorde hun stemmen roepen, hun lach rollen door de nacht. Ze zagen geen gevaar, dachten dat de wereld van hen was. Als je jong bent, lijkt het leven oneindig.

Zouden ze een paar dagen later nog wel eens hebben teruggedacht aan deze avond? Zich hebben afgevraagd waar het mis was gegaan?

Ik snap dat sommige mensen me een barbaar zouden vinden als ze de waarheid wisten. Maar ik zie het anders. Beslissingen worden gebeurtenissen, gebeurtenissen worden kansen, en die kansen werden een noodlot.

En het hing die avond al in de lucht.

‘Ben ik in beeld? Mooi. Oké, we spelen *Ten years from now* en ik begin. Over tien jaar... heb ik een eigen bedrijf en dat verkoop ik voor miljoenen. Liv en ik zijn nog altijd samen. We hebben twee kinderen, een jongen en een meisje, en een hond die Max heet.’

‘Hallo, mag ik even over mijn nek gaan? Dit is echt zo’n boring antwoord.’

‘Roos, sst, dit komt er allemaal op. Ga jij nu anders maar.’

‘Wat? Ik? omg, over tien jaar, dan... dan... dan ben ik getrouwd met een megalekkere man die zo rijk is dat ik nooit hoeft te

werken!’

‘O ja, dat is een lekker intelligent antwoord.’

‘Fok you, Jack.’

‘*You’re welcome*, Rosalie. Zal ik dan maar? Ik ga reizen, de hele wereld over, en waarschijnlijk kom ik nooit meer terug naar Nederland, dus dit is misschien wel de laatste keer dat jullie me zien. *Your turn*, Eva.’

‘O... ik? Nu al? Ik... Ik wil hierna denk ik vwo gaan doen... en dan wil ik daarna iets gaan studeren... denk ik... maar ik weet nog niet p-precies wat... en... en... dat was het, oké? Wil jij nu, Liv?’

‘Ja, tuurlijk. Ik... Ik wil over tien jaar gewoon gelukkig zijn.’

‘Goh, ik denk dat Rosalie en Liv gaan strijden om het domste antwoord van deze avond. Gelukkig zijn en met een rijke man trouwen... Kappen, jongens, met deze shit. Echt.’

‘Wat ben je toch altijd fijngevoelig, Jackster.’

‘Dank je, Faab, ik noem het liever reëel. Oké, Britt, vertel jij ook nog maar even hoe gelukkig je later wilt worden, dan kunnen we daarna weer gewoon doorgaan met drinken.’

‘Oké, over tien jaar... ben ik 26 en dan heb ik heel veel volgers op YouTube... Dat... Dat zou ik leuk vinden.’

‘Ja, *sure, keep on dreaming*. Kan die camera nu dan eindelijk uit?’

Rosalie

00.45 uur

Overal staan lege glazen en flessen, en in het zwembad drijven een paar lege flessen cola die Jack erin heeft gegooid. Ik heb geen idee meer hoeveel wodka-cola's ik heb gedronken.

Liv en Fabian hangen samen in een stoel. Fabian streelt haar armen, maar ze heeft haar ogen gesloten, alsof ze slaapt. Jack heeft zijn ogen ook dicht en ligt languit op een ligbed. Af en toe neemt hij een trekje van zijn sigaret. Ik weet zeker dat Jack het meest van iedereen heeft gedronken. Eva en Britt zijn een halfuur geleden naar het huis gegaan omdat ze 'moe' waren. Ik mis ze niet.

'Wat gaan we morgen doen?' hoor ik Jack vragen. Mijn hoofd draait zijn kant op. Hij is rechtop gaan zitten en heeft zichzelf nog het laatste bodempje wodka ingeschonken. 'Ik zag op Weeronline dat het een bewolkte dag gaat worden. Ik heb geen zin om hier dan de hele dag aan het zwembad te hangen.'

'Ik ook niet,' zegt Fabian. 'Heb je een idee?'

Jack antwoordt iets, en ik moet mijn best doen om het te begrijpen. 'We kunnen gaan hiken.'

Hiken? Zei hij dat nou echt?

Fabian moet lachen. 'Leg dat eens uit.'

Ik kijk naar hem zoals hij daar zit in zijn donkerblauwe polo en met zijn leren instappers. Ik snap echt niet wat Liv leuk aan hem vindt. Waarom kies je in godsnaam Fabian, als je alle jongens van de hele school kunt krijgen?

‘We nemen slaapspullen mee en lopen een stukje door dat natuurpark.’ Jack inhaleert diep. ‘Kampvuurtje maken, drank mee, marshmallows roosteren. Een beetje actie.’

Het duurt een paar seconden voordat ik een logisch geheel van Jacks woorden kan maken, maar dan begin ik te lachen. Ik heb nog nooit in mijn hele leven gekampeerd.

‘Ik weet het niet, hoor,’ bromt Fabian. ‘We hebben geen kampeerspullen uit Nederland meegenomen. Wat vind jij, Liv?’

Liv doet haar ogen open. Ze ziet er afwezig uit. Moe. ‘Het maakt me niet zo veel uit,’ zegt ze schouderophalend. ‘Er zijn slaapzakken en rugzakken en zo in huis, dus dat is geen probleem.’

‘Rosalie?’ vraagt Jack. Ik moet focussen om hem scherp te zien. Hij glimlacht naar me. Zijn ogen zijn bijna nog zwarter dan de nacht en er ligt een soort onuitgesproken belofte in. *Als je meegaat...*

Ik begin nog harder te lachen. ‘Whatever, ik ga wel mee, ik ben echt dol op mieren en pissebedden.’

‘Mooi,’ zegt hij langzaam, en hij blijft me aankijken.

Mijn wangen worden vuurrood, en opeens weet ik niet meer wat ik moet zeggen. Heel even is de oude Rosalie van vroeger weer terug. Ik haat haar... Ze was een nerd. Een niemand. Ik heb me twee jaar geleden een ding voorgenomen toen ik naar de havo ging: ik moest een nieuwe, betere versie van mezelf gaan maken. Ik ging nog liever dood dan dat ik in mijn nieuwe klas weer in de grijze massa zou belanden. Ik haal een paar keer diep adem. ‘Als we maar wel genoeg drank meenemen!’ roep ik. ‘Anders verveel ik me echt dood.’ Godzijdank, ik klink weer als de Rosalie van nu.

‘Kan geregeld worden,’ zegt Jack met een grijns.

‘Laten we erom loten,’ zegt Fabian. ‘Kop is morgen hier blijven, munt is kamperen.’ Hij vist een muntje uit zijn broekzak.

‘Prima,’ zegt Jack, en hij steekt nog een sigaret op.

‘Oké, daar gaat-ie. Fingers crossed.’

Terwijl ik naar Fabians hand kijk die het muntje omhooggooit, gebeurt er iets gekks. Het is alsof alles om me heen donkerder wordt, kouder. Het muntje zweeft bijna in slow motion door de lucht, blijft even op het hoogste punt hangen en valt dan rinkelend op de stenen van het terras. Het geluid daarvan is onverwacht hard, alsof er iets kapotvalt.

Een huivering trekt langs mijn ruggengraat omhoog.

Jack schiet als een speer naar voren en grist het muntje van de tegels. ‘Munt,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand halfgesloten voor zich houdt.

Echt, denk ik. Laat dan zien.

Maar blijkbaar vertrouwt Fabian hem volledig. ‘Dan is het bij dezen democratisch besloten,’ zegt hij met een zucht. ‘We gaan morgen een nachtje kamperen.’

Tweede vakantiedag

Het laatste nieuws

> Algemeen > Binnenland

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

Lente verdwijnt in Zuid-Europa

Gepubliceerd: 13:21
Laatste update: 14:03

f t in

Boven de Atlantische Oceaan heeft zich een nieuw lagedrukgebied ontwikkeld onder invloed van de uitlopers van de tropische storm Alberto. De kern van het lagedrukgebied beweegt zich naar het oosten. Het weer in Zuid-Europa wordt hierdoor de komende dagen waarschijnlijk minder stabiel.

Weervrouw Willemijn Hoebert: 'Er is lokaal kans op regen. Vooral in Spanje en Italië lijkt het de komende dagen erg wisselvallig te worden. Vakantiegangers kunnen het best hun paraplu meenemen.'

Door: ANP

 1 reactie

f t in

Britt

12.17 uur

Ik ben zo moe. Ik heb vannacht amper geslapen. Het was zo donker in onze kamer dat het leek alsof de wereld was opgeslokt door een groot, donker gat. En ik hoorde allemaal gekke geluiden. Een klok tikte ergens in het huis. De schreeuw van een dier buiten. Maar ik hoorde ook nog iets anders. Een soort zacht geknerp onder het raam. Liep er iemand buiten? Het klonk onheilspellend, en ik kreeg er kippenvel van. Na een paar minuten werd het weer stil.

Wat was het geweest? Een dier? Ik bleef luisteren, maar het geluid was verdwenen. Met een zucht draaide ik me op mijn zij.

Lag Rosalie nu maar naast me, dan hadden we er samen om kunnen lachen. Maar Rosalie zat nog bij het zwembad. Ze had niet eens omgekeken toen Eva en ik wegliepen om te gaan slapen.

Waarom deed ze zo? In mijn hoofd wist ik het antwoord wel: omdat ze met Liv aan het lachen was, omdat ze dronken was, omdat ze het suf vond dat ik zo vroeg ging slapen. Omdat ze mij suf vond...

Mijn ogen begonnen te kriebelen van de tranen die omhoogkwamen. Opeens wilde ik zo graag mijn moeder bellen. 'Mam, ik mis jullie,' zou ik dan zeggen, 'ik vind het hier niet leuk.' Maar dan zou ze meteen een vlucht boeken om me op te komen halen...

Kom op, Britt, sprak ik mezelf beverig toe, je bent bijna zeventien. It's time to grow up.

Maar terwijl ik in het donker staarde, had ik geen idee hoe ik dat moest doen.

Toen ik eindelijk in slaap was gedommeld, schrok ik wakker van Rosalie, Jack, Fabian en Liv, die met veel kabaal het huis binnenkwamen. Ik hoorde allemaal geluiden: het openen van de ijskastdeur, het gekletter van een pan die op het fornuis werd gezet, gedempte muziek die ze hadden aangezet. 'Échame la Culpa' van Luis Fonsi en Demi Lovato. En toen rook ik de geur van gebakken spek. Ze waren eieren aan het bakken!

Het leek uren te duren voordat ze eindelijk naar boven kwamen. Hun stemmen klonken hard op de overloop. Jack en Fabian moesten om iets lachen, en ik hoorde Rosalie iets tegen Liv zeggen, waarna er nog harder gelachen werd.

Een paar tellen later ging onze deur open en het licht in onze slaapkamer aan. 'Britt?' hoorde ik Rosalie giechelen. 'Ben je nog wakker? Dit was zo'n vette avond.' Ze trok aan mijn deken. 'Waarom ben je niet wat langer gebleven? We hebben zo gelachen. En surprise, surprise, zo leuk: we gaan morgen kamperen!'

Ik had geen idee waar ze het over had, en ik wilde het ook niet weten. Waarschijnlijk was ze stomdronken. 'Ik slaap,' mompelde ik.

'Maar je praat!' zei ze proestend van de lach.

'Ik ben moe, Roos, tot morgen.'

'Oké,' hoorde ik haar na een paar tellen onverschillig zeggen. 'Boring.'

Ik hoorde wat plofjes van kleren die op de grond vielen, het gekraak van haar bed. En binnen een minuut haar rustige, regelmatige ademhaling. Ze sliep al... Ergens voelde dat oneerlijk.

Het duurde zeker een halfuur voordat ik opnieuw in slaap viel. Diep in de nacht werd ik nog een keer wakker van het geluid van voetstappen op de overloop. Het gekraak van een deur. Waarschijnlijk ging iemand naar de wc of zoiets, maar ik was te moe om er nog verder over na te denken. Ik zakte weg in een diepe, droomloze slaap.

Vanochtend werd ik om acht uur wakker van de zware ademhaling van Rosalie. Ze lag met een arm en een been uit bed te slapen. Er zaten zwarte vegen op haar gezicht, blijkbaar was ze vergeten haar make-up eraf te halen. Ik had zin om een glas koud water in haar gezicht te gooien. Waarom was ik wakker en sliep zij nog?

Geïrriteerd liet ik me uit bed glijden en ik liep naar beneden. Iedereen sliep verder nog en het was doodstil in het huis. Op mijn tenen sloop ik naar de keuken. Op de tafel stonden vier vieze borden met restjes ei erop. Ik wilde een glas melk pakken, toen ik zag dat de keukendeur op een kier stond... Hoe kon dat nou? Waren ze gister nacht met hun dronken hoofden vergeten om 'm dicht te doen? Ik keek om me heen. Alles stond nog op z'n plek, er leek niks gestolen. Dus wat maakte het uit?

Toch had ik een vreemd gevoel toen ik de deur dichttrok en de frisse ochtendlucht daarbij langs mijn blote benen en armen streek.

Britt

14.45 uur

‘Parque Natural Sierras de Tejeda, Almijara y Alhama,’ leest Fabian voor, terwijl hij zijn rugzak neerzet naast het bord dat het begin van het natuurgebied markeert. ‘Wat dat ook maar in het Spaans mag betekenen. Het klinkt in ieder geval heel exotisch.’

‘Er... Er zijn hier toch geen enge dieren?’ vraagt Eva.

Jack glimlacht. ‘Nee, joh. Alleen een paar lynxen, maar die eten je pas op als ze honger hebben.’

‘W-wat?’ Ze ziet eruit alsof ze gaat huilen.

‘Grapje. Het gevaarlijkste dier dat hier rondloopt is waarschijnlijk een berggeit, dat overleef je wel.’

Jack, Fabian en Rosalie moeten heel hard lachen. Op het pad liggen rugzakken, slaapzakken, een koeltas met eten en drinken. Het lijkt wel alsof we op schoolreisje gaan, zo vrolijk en uitgelaten doen ze.

Was er maar een bus die ons nu kwam ophalen... Ik zie aan Eva’s gezicht dat ze hetzelfde denkt.

En ik baal ervan dat ik vanochtend vergeten ben om mijn moeder een berichtje te sturen dat alles oké is. Ik hoop dat ze zich geen zorgen gaat maken, want ik kan pas morgen weer iets sturen, als we terug zijn. Het bereik van mijn telefoon is nu al weggevallen.

‘Gasten, zullen we gaan?’ zegt Jack, terwijl hij zijn rugzak pakt. ‘De wandeling van twintig minuten hiernaartoe was een warming-up. We gaan nu hardcore het natuurpark in.’

Ik zie Fabian naar Liv toe lopen. ‘Gaaf het?’ vraagt hij. ‘Je bent de hele ochtend al zo stil. Zal ik anders je rugzak tillen?’

Liv glimlacht. ‘Lief van je, maar dat hoeft echt niet. Ik... Ik heb gewoon een kater.’

‘Ja, we waren allemaal megapanja gisteravond. We hebben twee flessen wodka opgezopen,’ zegt Jack met een grijns, alsof dat een geweldige prestatie is.

‘Ik heb nog een vraagje,’ zegt Eva, terwijl ze op een nagel bijt. ‘Hoe weten we eigenlijk de route?’

Jack zucht. ‘We volgen gewoon de houten paaltjes met de pijlen, dat zijn de gemarkeerde wandelroutes. Het is hier net de Veluwe. Let’s go.’

Iedereen komt in beweging. Ik til mijn rugzak op mijn schouders en kijk in de richting waarin we gaan lopen. Tot aan de horizon strekt een groene zee van bomen en planten zich uit. Hoge bergtoppen en rotsen steken als eilandjes uit de zee omhoog. Boven de bergen hangt een grijze deken van wolken. Helemaal in de verte lijken de wolken wel zwart.

Ik zucht en wil gaan lopen, maar dan zie ik opeens iets tussen het dichte struikgewas bewegen. Het is alsof de wind de takken aanraakt. Maar het waait niet...

‘Britt, kom je nog?’ roept Rosalie.

‘Eh, wat? Ja.’ Ik ruk mijn blik los van de struiken en ren naar de rest. Ben ik gek aan het worden?

Fabian

15.44 uur

‘Hier slaan we af.’ Jack wijst naar een overwoekerd paadje dat tussen de bomen door slingert.

‘Geef me daar één goede reden voor,’ zeg ik, en ik veeg met de achterkant van mijn hand mijn bezwete voorhoofd af. Het laatste halfuur liep de route steil omhoog, langs een diepe afgrond en een rivier. Iedereen was er stil van, zo ruig en indrukwekkend mooi was het landschap. Heel soms kwamen we andere wandelaars tegen, maar het grootste gedeelte van de tijd leek het alsof wij de enige mensen in het gebied waren.

‘We kunnen natuurlijk niet onze slaapzakken langs de hoofdroute neerleggen, wildkamperen is hier verboden,’ zegt Jack. ‘Maar er is niemand die het ziet als we een klein stukje in de bush ons kamp opslaan.’ Hij trekt een wenkbrauw op en kijkt me spottend aan. *Geef me maar eens ongelijk.*

Ik moet lachen. Vroeger wilde Jack ook al altijd zijn zin krijgen. Blijkbaar is dat niet veranderd. Mijn ouders hebben me vaak voor hem gewaarschuwd. *Hij is onbetrouwbaar, hij komt uit een ander milieu, hij is niet zoals jij bent.* Ik denk dat ze vooral bang waren dat ik door hem ook zou gaan roken en drinken.

Ergens begrijp ik het wel. Ik denk dat ik later als vader mijn kinderen ook ga waarschuwen voor types als Jack. Maar als vriend is hij geweldig.

Gelukkig kan Liv ook goed met hem opschieten. Ze hebben elkaar op mijn verjaardag voor het eerst ontmoet, en daarna hebben we nog een paar keer wat met z'n drietjes afgesproken.

‘Oké, goed punt,’ zeg ik. ‘Het zou inderdaad een beetje onverstandig zijn om langs een van de hoofdroutes te gaan kamperen.’

Jack knikt tevreden. ‘That’s what I said.’

‘O nee, moeten we echt het bos in? Grapje, toch?’ jammert Rosalie. ‘Ik ben supermoe. En mijn voeten doen pijn. En ik heb honger.’

Ik kijk naar haar verongelijkte gezicht. Ze ziet eruit alsof ze op de kermis werkt in haar knalrode topje, idioot korte spijkershort, en met haar zwaar opgemaakte gezicht. Ik snap niet wat Liv leuk aan haar vindt.

‘Kom op, Rosalietje, we lopen nog max een halfuurtje,’ zegt Jack. ‘Dat lukt toch nog wel? En anders doe je het voor mij, oké?’

Het is alsof hij ergens op een knopje drukt, Rosalie begint meteen te giechelen. ‘Oké, maar langer dan een halfuur trek ik echt niet. Anders moet je me tillen.’

‘Deal,’ zegt Jack en zijn mondhoeken krullen omhoog.

Rosalies gezicht wordt net zo rood als haar topje. Zou ze echt denken dat hij haar leuk vindt? Ik krijg bijna medelijden met haar.

‘Eh, jongens, sorry.’ Ik hoor Eva haar keel schrapen. ‘Ik... Ik wil even wat zeggen.’

We draaien allemaal ons hoofd in haar richting. Eva’s rode krullen plakken aan haar bezwete gezicht en haar wijde grijze T-shirt zit onder de vlekken. Ik krijg een beetje medelijden met haar, zo verfrommeld ziet ze eruit.

‘K-kunnen we niet beter op de gemarkeerde route blijven?’ zegt ze, terwijl ze aan de zoom van haar T-shirt frunnikt en iedereen met grote, glanzende ogen aanstaart. ‘Ik heb vanochtend wat dingen op Google

opgezocht. Dit gebied is vier keer zo groot als de provincie Noord-Holland. Als we hier verdw—'

'Ja, ik weet hoe groot het hier is,' onderbreekt Jack haar, naar mijn mening botter dan nodig is. 'Daarom heb ik in het huis een kaart gedownload. We zijn nu hier. Kijk maar.'

We kijken allemaal naar het scherm van zijn telefoon.

Jacks vinger wijst naar een lichtgroene vlek. 'Dit stuk hebben we net gelopen.' Zijn vinger verplaatst zich over een dikke witte lijn. 'En nu gaan we dit paadje nemen.'

Met zijn wijs- en middelvinger zoomt hij in. In het groen is een dun lijntje zichtbaar. Op het kaartje van Google Maps ziet het er heel betrouwbaar uit.

Hij knipoogt. 'Ik heb vroeger een tijdje op scouting gezeten.'

Ik haal mijn schouders op. 'Oké, prima, dat klinkt als een goed plan.'

'Maar...' begint Eva.

Ik glimlach naar haar. 'Jack zou nooit iets doen wat ons in gevaar zou brengen, oké?'

Ze haalt hulpeloos haar schouders op.

Jack vat dat op als een ja. 'Volg mij maar,' zegt hij. Als een soort Freek Vonk stapt hij het dichte struikgewas in.

We volgen hem een voor een. Rosalie, Britt, Eva.

'Ga jij maar eerst.' Ik glimlach naar Liv.

Ze knikt. Ze ziet er zo wit en breekbaar uit dat ik haar het liefst in mijn armen zou willen nemen. Gisteravond was ze zo moe dat ze meteen in slaap viel. De kaarsen die ik al had klaargezet, heb ik onopvallend terug in mijn tas gestopt. Ik ben tegen haar slapende lichaam gaan liggen, met mijn kruis tegen haar billen. Ik voelde mijn stijve groeien totdat het bijna pijn deed.

Ik probeerde mijn hoofd leeg te maken, aan andere dingen te denken: school, mijn ouders. Heel langzaam zakte het gevoel, en na een paar minuten viel ik in slaap.

Door de alcohol werd het een nacht vol vreemde dromen. Ik stond naakt in de aula op school en iedereen moest lachen. Ik rende weg, en opeens was ik in een bos. Het was er koud en het werd steeds donkerder, totdat ik helemaal niks meer kon zien. ‘Liv!’ riep ik in paniek, terwijl ik met mijn handen vooruit in het lege duister tastte. Toen ik nat van het zweet wakker schrok, lag ze natuurlijk gewoon naast me. Ik heb haar dicht tegen me aan getrokken.

‘Fabian, kom je nog?’ hoor ik Liv vragen. Ze staat tussen de bomen en kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Ja, ja, sorry, ik was even ergens anders met mijn gedachten.’ Ik glimlach en stap achter Liv aan het struikgewas in. Blaadjes en onkruid kriebelen langs mijn benen, en ik moet af en toe bukken om niet door een tak geraakt te worden. Ik kijk nog een keer achterom. De hoofdroute is al aan het zicht onttrokken door het dichte bos.

Heel even voel ik de impuls om me om te draaien en terug te gaan. Maar ik geef er niet aan toe. Wat kan er misgaan?

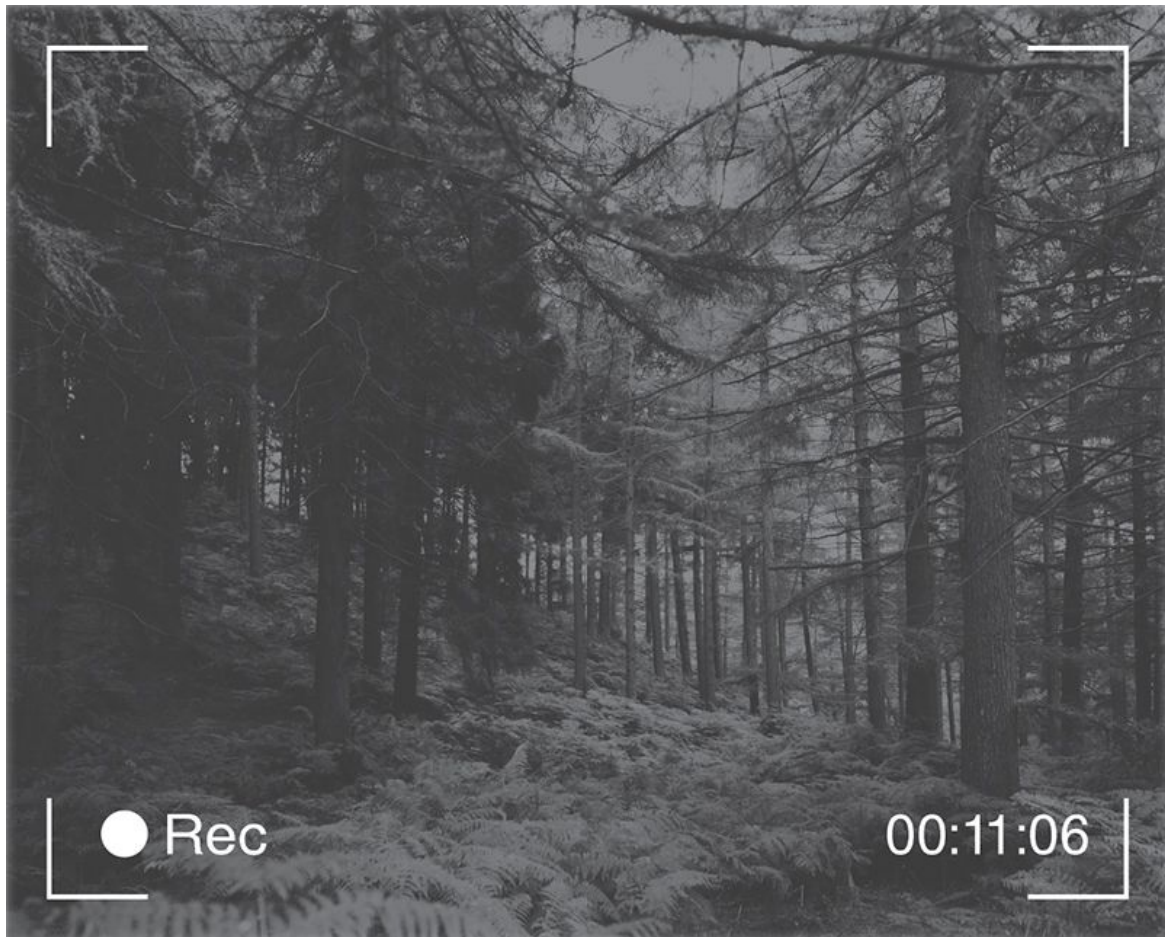
Er is een soort herdenkingsdienst gehouden in het Concertgebouw. Met allemaal foto's, bloemen, filmpjes. Er waren denk ik wel bijna duizend mensen. Ze huilden, hielden elkaars hand vast, mompelden dat ze het niet konden geloven.

Familie heeft gesproken. Vrienden. En ook de burgemeester van Amsterdam heeft iets gezegd: 'We houden altijd de hoop dat we een teken van leven krijgen.'

Ik knikte verdrietig. Mijn ogen waren vochtig en opgezwollen, mijn haren een puinhoop. Het ging bijna vanzelf. Ik voelde me ook ellendig, ik had om ze gegeven en nu waren ze dood. Vreselijk dat ik ze niet had kunnen redden, dat ze zo'n afschuwelijke dood waren gestorven.

Niemand twijfelde aan mijn verhaal.

Omdat het plaatje klopte.

‘Dit is zo spannend, we lopen nu het bos in. Kijk, overal zijn megagrote bomen, en het is hier echt doodstil. Voor me lopen Jack, Rosalie en Eva. En achter me lopen Liv en Fabian. Het lijkt wel alsof er hier... Oeps, haha, ik struikelde bijna over een tak. Dit knippen we er thuis even uit. Britts bloopers, wie kent ze niet?’

‘OMG, *guys*, waar zijn we beland? Het lijkt *Expeditie Robinson* wel. Heeft iemand Dennis en Nicolette al gezien?’

‘Ben je bang dat we jou als eerste gaan wegstemmen op de eilandraad, Rosalietje?’

‘Haha, heel grappig, Jack. Ik denk dat jij er eerder uit gaat, want om *Expeditie Robinson* te winnen, moet je... Au, kut, kut, kut, ik ben door iets gestoken. Wat wás dat?’

‘Een mug. Of een vliegje.’

‘Maar het doet echt pijn, hoor.’

‘Kom maar hier met je arm, dan zuig ik het wel uit.’

‘Gadver, nee.’

‘Oké, jongens, we laten Jack, Rosalie en de mug even alleen. Ik loop nu helemaal naar voren, om te filmen hoe het paadje eruitziet. Kijk, er groeien allemaal planten en onkruid overheen, en soms moet je echt een tak wegduwen. Ik denk niet dat hier vaak mensen lopen. Hé, dit lijkt wel een soort splitsing. Welke kant moeten we op, Jack?’

‘Eens kijken... Naar rechts, Britt!’

‘Zeker weten?’

‘Ja, Britt, anders zou ik het niet zeggen.’

Eva

17.27 uur

In een rijtje lopen we achter elkaar aan door het bos. Het is warm en vochtig onder het bladerdak. De stof van mijn T-shirt kleeft aan mijn lichaam, en ik voel me moe en vies.

Ik stop weer een van de dropjes in mijn mond die ik stiekem in de zak van mijn korte broek had gestopt.

‘Zijn we er al?’ hoor ik Rosalie ergens vooraan zeggen. ‘We lopen al bijna drie kwartier. Ik heb echt een fucking grote blaar op mijn hiel.’

‘Als we een mooi plekje zien, dan stoppen we,’ antwoordt Jack.

‘Dat zei je tien minuten geleden ook al.’

‘Heb jij ondertussen een mooi plekje gezien?’

Het is tussen de bomen zo stil dat onze stemmen idioot hard klinken. Van het paadje is weinig meer over. Jack moet af en toe een tak afbreken of een struik wegduwen zodat we erlangs kunnen.

Uitgeput wrijf ik in mijn oog. Het lukt me amper om de rest bij te houden. Ik loop helemaal achteraan, omdat iedereen me heeft ingehaald.

Ik kijk naar Livs rug, die steeds een stukje verder bij me vandaan loopt. Ik wou dat ze even omkeek. Maar ze heeft nog niet een keer mijn kant op gekeken. Het voelt als een afwijzing. Net als vanochtend...

Ik had gewacht tot iedereen beneden aan het ontbijt zat en de badkamer vrij was. Op mijn blote voeten liep ik de trap af en ik duwde de badkamerdeur open...

Daar stond Liv! Als een soort geest voor de spiegel naar zichzelf te staren.

We schrokken er allebei van.

‘S-sorry,’ stamelde ik. ‘Ik... Ik dacht dat iedereen beneden was.’

Ze draaide haar hoofd naar me toe. Haar ogen waren wijd opengesperd, en ik zag haar mond opengaan alsof ze me iets wilde zeggen. Maar toen kroop er een afstandelijke uitdrukking over haar gezicht. ‘Ik roep wel als ik klaar ben,’ zei ze. ‘Doe je de deur achter je dicht?’

Het was alsof ik een klap in mijn gezicht kreeg, alles tintelde en gloeide. Liv en ik hadden al zo vaak bij elkaar gelogeerd en de badkamer gedeeld. Waarom stuurde ze me nu weg?

Ik wilde haar vragen wat er aan de hand was, of ze zich misschien niet lekker voelde, of ik haar ergens mee kon helpen. Ik wilde tegen haar zeggen dat ze alles aan me kon vertellen.

Maar ze draaide haar rug naar me toe. ‘Ik zie je zo beneden bij het ontbijt,’ zei ze koel.

Ik heb me omgedraaid en ben stilletjes weer terug naar mijn slaapkamer gelopen. Wat was er net gebeurd? Ik begreep het niet. Ik moest een paar keer slikken om niet in huilen uit te barsten.

Het voelde alsof alles om me heen aan het veranderen was, zonder dat ik er iets tegen kon doen. Het liefst was ik niet meegaan met dat stomme kamperen. Maar natuurlijk ging ik wel mee. Anders zou ik Liv nog verder kwijtraken. En mezelf ook...

Ik sjok verder en probeer de rest bij te houden. Maar mijn bovenbenen plakken bij elke stap aan elkaar en ik ben zo moe. Het is net alsof we door een tropisch regenwoud lopen: alles is warm en vochtig.

Plotseling hoor ik iets naast me. Het is heel zacht en een moment lang denk ik dat ik het me verbeeld. Maar dan hoor ik het weer. Het klinkt als het geluid van brekende takjes... Ik tuur in de groene wirwar van bomen en planten. Zou het een dier kunnen zijn? Misschien is het wel een wild zwijn. Leven die hier?

Vanuit mijn ooghoek zie ik plotseling iets bewegen. Een schaduw die tussen de bomen door glipt. Ik doe een stap naar achteren. En nog eentje. Dit is geen wild zwijn, daarvoor is deze schaduw veel te groot...

De schaduw beweegt en komt dichterbij. Opeens ben ik aan het rennen. In de verte zie ik Liv en Britt lopen, en nog een stukje verder Fabian, Rosalie en Jack. 'Liivv!' schreeuw ik zo hard als ik kan, maar ze kijkt niet om.

Ik hoor iets achter me ritselen, alsof de schaduw me achtervolgt. Blind ren ik verder. Takken striemen in mijn gezicht en mijn T-shirt blijft aan een struik hangen. Ik ruk mezelf los. 'Britt!' roep ik. 'Alsjeblieft!'

Ze hoort me en draait zich om. Ik zie haar ogen verschrikt opengaan.

Struikelend leg ik de laatste meters af en ik pak haar arm beet.

'Wat is er?' vraagt ze geschrokken.

Het duurt een paar tellen voordat ik kan antwoorden. 'Iemand... loopt... achter... me,' zeg ik dan hijgend, en mijn hoofd schiet naar achteren.

Het pad is doodstil en verlaten. Er beweegt niks, zelfs geen blaadje.

'Ik snap het niet,' zegt Britt, en ze kijkt me bezorgd aan. 'Wat bedoel je precies?'

De rest komt ook bij ons staan. 'Wat is er nu weer aan de hand?' vraagt Jack. 'Zo komen we er nooit.'

‘Eva zag iemand lopen in het bos,’ zegt Britt.

Jack zucht. ‘Ja, ze zag ons voor zich lopen. Ze heeft echt het tempo van een schildpad.’

‘Ik... Ik zag een schaduw,’ zeg ik, ‘tussen de bomen.’

Iedereen kijkt in de richting die mijn vinger aanwijst, en ik hoor zelf hoe idioot het klinkt. Overal zijn schaduwen. Het hele bos is ervan vergeven.

‘Waar dan?’ vraagt Liv langzaam.

‘Eh, nou, daar bij die b-bomen.’

Liv fronst, en ik kan bijna voelen dat ze het maar een gek verhaal vindt.

‘Pilletje nodig?’ vraagt Jack. ‘Of kunnen we weer verder?’

Ik haal diep adem. ‘L-laten we maar verdergaan.’

‘Kom, geef me maar een hand,’ zegt Britt. ‘Dan lopen we het laatste stukje samen.’

‘O-oké.’ Ik bedank haar met een glimlachje.

Ze glimlacht terug.

Ik kijk nog een keer over mijn schouder. Geen schaduw. Geen schim. Ik voel me zo stom.

Britt

23.17 uur

Het is een gigantische puinhoop. Overal liggen plastic glazen, blikjes bier en half opgegeten broodjes hotdog. De muziek uit Jacks bluetoothspeaker staat zo hard aan dat het lijkt alsof Ronnie Flex en Maan een liveconcert geven met ‘Blijf bij mij’.

In een paar uur tijd hebben we het bos veranderd in een rommelig en rumoerig café.

Volgens Jack was deze open plek tussen de grote dennenbomen perfect om ons kamp op te slaan. Maar echt gezellig zag het er niet uit... De zware, laaghangende takken hielden het daglicht tegen, en er lagen allemaal omgevallen boomstammen en dode takken. Het leek wel een bomenkerkhof...

We hebben onze slaapzakken neergelegd en Jack heeft een kampvuur gemaakt. In het licht van de vlammen leek alles om ons heen nog donkerder. En er kwamen allemaal geluiden uit het bos. Overal was geritsel, gekraak, het geroep van een dier. Ik was zo blij toen Jack een bluetoothspeaker uit zijn rugzak tevoorschijn toverde en zijn playlist opzette...

Jack springt op en zwaait met een halflege fles wodka. ‘Iemand nog een *refill*? Roos?’

‘Yesssss.’ Rosalie steekt haar hand met plastic beker uit. Haar oogleden hangen en haar mascara is uitgelopen.

Please, Roos, stop met drinken, denk ik, en ik probeer haar blik te vangen.

Maar Rosalie giechelt als Jack haar bekertje tot het randje volschenkt en ze doet net alsof ze mij niet ziet. ‘Er past geen cola meer bij,’ zegt ze.

Jack trekt een wenkbrauw op. ‘Wel als je dit eerst opdrinkt.’

‘Goed idee.’ Rosalie zet het bekertje aan haar mond en klokt de wodka in een keer achterover.

Ik bijt op mijn lip en kijk een andere kant op. Kon ik maar opstaan en teruglopen naar de villa. Wat doe ik hier?

‘Wie stapt er nog meer in deze wodka trein?’ Jack zwaait met de fles. ‘Eenmaal, andermaal. Jij, Liv?’

‘Eh, wat? Nee, dank je,’ zegt ze zonder hem echt aan te kijken.

Ik heb Liv de hele avond amper zien drinken. Zou ze nog last hebben van haar kater van gisteravond?

Jack loopt verder. ‘Faab?’

‘Wacht even, ik heb een beter idee.’ Hij springt ook op en loopt naar zijn rugzak. ‘Mag ik even jullie aandacht? Ik heb iets heel belangrijks meegenomen. Iets wat onmisbaar is als je gaat overleven in de vrije natuur.’ Hij kijkt ons grijnzend aan.

‘Wat is het, wat is het?’ roept Rosalie. ‘Een zakmes? Lucifers?’

‘Het is...’ begint Fabian, ‘...een emmer met zes extra lange rietjes! Geen examenreis zonder *the bucket challenge*.’

Jack begint keihard te lachen. ‘Heb je die emmer serieus meegenomen in je rugzak? Wat een grap, gast. Echt klasse.’

‘Bedankt.’ Fabian kijkt voldaan.

‘W-wat gaan we dan met die emmer doen?’ vraagt Eva. Ze ziet er nog ongelukkiger uit dan ik me voel.

‘We gaan die emmer vullen met wodka en cola en dan leegdrinken,’ zegt Jack. ‘Aan jou de eer, Faab.’

‘Oké, luister, dit zijn de regels,’ zegt Fabian, terwijl hij de emmer voor ons op de grond neerzet en vult met een fles wodka en een fles cola. ‘We drinken ’m in één keer leeg. Je mag niet stoppen. Als je dat wel doet, dan krijg je een straf-adje wodka.’

‘Duidelijk,’ zegt Jack.

‘*Cheers*, op ons eindexamen. Dat dit een vakantie mag worden die we nooit meer vergeten.’ Fabian buigt zijn hoofd naar voren en begint aan een rietje te zuigen.

Iedereen volgt. Ik haal diep adem en buig ook voorover. Ik heb wel eens een paar slokjes wodka-cola gedronken op een feestje, maar toen vond ik het heel vies. Voorzichtig zuig ik aan het rietje. Het spul brandt in mijn keel en ik moet mijn best doen om niet te gaan hoesten.

Een stemmetje in mijn hoofd waarschuwt me. *Britt, niet verder drinken, dan word je echt ziek.*

Stiekem duw ik het puntje van mijn tong in het rietje, zodat er niks meer omhoogkomt.

Met een schuin oog kijk ik naar Eva. Haar gezicht is knalrood geworden en ze zuigt aan het rietje alsof ze in trance is. Ik schud bijna onmerkbaar mijn hoofd naar haar. *Je hoeft het niet te drinken.* Maar ze ziet het niet.

De bodem van de emmer komt in zicht, en met een gorgelend geluidje verdwijnt het laatste restje wodka-cola in de rietjes.

‘Lekker spulletje.’ Met de rug van zijn hand veegt Jack zijn mond af, en hij laat een boer.

‘Faaak, het leek wel nagellakremover, zo smerig.’ Rosalie laat zich lachend achterovervallen. Ze moet doorhebben dat haar topje tot aan de onderkant van haar bh omhooggekropen is en dat haar hele blote buik zichtbaar is.

Ik zie Jacks blik naar Rosalies buik afdwalen, en ik zie de lome glimlach die zijn mondhoecken omhoogtrekt.

‘Jacksterboy, mag ik een peuk van je?’ vraagt Fabian.

‘Zeker.’ Jack scheurt zijn blik los van Rosalies buik en gooit zijn pakje sigaretten naar Fabian.

Liv fronst haar wenkbrauwen. ‘Je rookt toch niet?’

‘Ik rook alleen als ik dronken ben,’ zegt Fabian, en hij legt een hand op Livs heup. ‘Wil je ook een peuk?’

‘Nee.’ Ze duwt zijn hand weg.

‘Dit is André Hazes junior!’ gilt Rosalie ineens. ‘Dit nummer is zo lachen.’

‘Op een vrijdag in de kroeg, ergens in Amsterdam, zat aan de bar met een glas een oude wijze man,’ klinkt het uit de speaker.

Rosalie krabbelt overeind. ‘Leef alsof het je laatste dag is. Leef alsof de morgen niet bestaat,’ zingt ze keihard mee. ‘Kan iemand ’m alsjeblieft harder zetten?’

Fabian draait de volumeknop helemaal open, en de stem van André Hazes junior knalt door het bos.

Rosalie pakt Livs arm en trekt haar ook overeind. ‘Iedereen moet meezingen!’

‘Leef alsof het nooit echt af is. En leef, pak alles wat je kan.’ Jack is opgesprongen en heeft zijn armen om Rosalie en Liv heen geslagen.

Fabian duwt zichzelf ook omhoog, wankelt, maar weet zich net op tijd aan Liv vast te grijpen. ‘En ga-a-a-a,’ brult hij mee. ‘A-a-a-a.’

Een beetje ongemakkelijk sta ik ook op, en ik help Eva omhoog.

‘Leef alsof het je laatste dag is,’ gilt Rosalie, en ze begint te lopen.

Alsof dat het teken is, komt iedereen in beweging. In een soort idiote polonaise lopen we rond het kampvuur. Ik voel de bas van de muziek diep in mijn lichaam dreunen, Eva’s handen op mijn schouders. De vlammen werpen vreemde schaduwen op ieders gezicht. Het heeft iets spookachtigs, iets onwerkelijks, alsof we niet van deze wereld zijn.

Opeens komt er een gekke gedachte in me op. *Misschien kijkt er nu iemand naar ons zonder dat we het doorhebben...* Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en staar naar de duisternis van het bos. Elke vorm is verdwenen, en...

Ik struikel over mijn eigen voeten en weet me nog net staande te houden. ‘Oeps,’ mompel ik, en ik voel mijn wangen vuurrood worden.

Maar niemand besteedt aandacht aan me.

Fabian zwaait met zijn vuist door de lucht. Zijn gezicht is knalrood, alsof hij te lang in de zon heeft gezeten. Hij tilt Livs haar op en geeft haar een natte zoen in haar hals. Ze reageert niet en danst met halfgesloten ogen door.

Eva heeft een idiote grijns op haar gezicht en haar voorhoofd glinstert van het zweet. Ik heb zo’n medelijden met haar, wat zal zij zich morgen afschuwelijk voelen...

Rosalie hangt om Jacks nek en lacht hysterisch om iets wat hij in haar oor fluistert.

‘Gaaaaa, pak alles wat je ka-a-an. En leef!’ De stem van André Hazes junior sterft weg.

In de stilte die valt voordat het volgende liedje begint, klinkt er ineens een lange, klagelijke schreeuw vanuit het bos. Een seconde, of misschien wel langer, blijft iedereen als bevroren staan.

Wat was dat?

De eerste tonen van ‘One kiss’ van Calvin Harris en Dua Lipa komen uit de speaker.

‘H-hoorden jullie d-dat ook?’ stottert Eva met grote ogen van angst. ‘D-die schreeuw, dat k-klonk net als een –’

‘Sst,’ sist Jack, en hij zet de speaker uit.

We luisteren allemaal naar de stilte van de nacht. Een windvlaag blaast door het bos en dooft bijna de vlammen van het kampvuur. Ik hoor Eva haar neus ophalen, mijn eigen ademhaling.

En dan barst Jack plotseling in lachen uit. ‘Ik zou nu serieus een foto van jullie moeten maken. Die blik! Welkom in de natuur, *guys*. Dat was nou een dier.’

‘E-echt?’ vraagt Eva.

‘Yep, sorry,’ zegt Jack. ‘Er leven hier helaas geen mensen meer in het wild. De tijd van de neanderthalers is echt voorbij.’

We moeten allemaal lachen, een beetje gegeneerd.

‘Iemand misschien nog een mixje?’ vraagt Jack dan. ‘Ik heb wat van die kleine flesjes Bacardi uit het vliegtuig gejat.’

‘Ik lust er nog wel eentje,’ zegt Fabian, en hij trekt Liv naar zich toe met een geile grijns.

Liv maakt zich los uit zijn omhelzing en glimlacht half verontschuldigend. ‘I-ik ben een beetje moe,’ zegt ze. Haar gezicht is wit in het felle licht van het vuur. ‘Is het oké als ik ga slapen?’

‘Slapen, hallo?’ echoot Rosalie. ‘Ben je ziek of zo?’

Liv opent haar mond alsof ze iets wil zeggen, maar schudt dan haar hoofd.

‘Please, please, please, blijf nog even.’ Rosalie komt amper uit haar woorden, zo dronken is ze.

‘Sorry, maar ik ben echt moe,’ zegt Liv.

‘Weet je, Livie,’ giechelt Rosalie, en ze pakt Livs hand. ‘We doen gewoon nog één drankje. En daarna gaan we samen slapen, okidokie?’

‘Ik wil niet meer drinken.’

‘Maar toch wel met mij?’ Rosalie slaat heel overdreven haar armen om Livs nek. ‘Zonder jou is het echt niet gezellig. You’re my bestie.’

‘Ik vind jou ook lief,’ zegt Liv, en ze maakt Rosalies armen los. Rosalie kan amper haar evenwicht bewaren. ‘Ik zie je morgen, oké?’ zegt Liv zacht.

‘Ik mis je nu al.’ Rosalie maakt een hartjesgebaar met haar handen, maar Liv ziet het niet meer, want ze heeft zich al omgedraaid.

Heel even zie ik een schaduw over Rosalies gezicht trekken, maar dan roept ze: ‘Geef mij maar zo’n flesje Bacardi!’ Gierend van de lach loopt ze naar Jack en Fabian toe.

Ik kijk naar haar met het vreemde gevoel dat ik haar voor het eerst echt zie. Dit is niet het meisje dat ik al vanaf mijn geboorte ken, en dat elke dag bij me thuis langskwam toen ik mijn been had gebroken. Dit is ook niet het meisje dat me elk jaar op haar verjaardagsfeestje uitnodigde, en andersom.

Dit meisje denkt alleen maar aan zichzelf.

Het liefst was ik nu ook gaan slapen. Maar het stomme is dat ik me verantwoordelijk voor haar voel door dat dronken gedoe. Waarom ben ik in godsnaam met deze vakantie meegegaan?

Fabian

03.37 uur

Het vuur is gedoofd tot een hoopje oranje gloeiende kooltjes als ik opsta. Alles draait en beweegt, en ik moet grinniken. Er zit een achtbaan op de plek waar eerst mijn hoofd zat. Wat een klasse-avond was dit.

Jack en ik hebben heel lang zitten praten bij het vuur. Over het leven, ons leven. Als ik met hem praat, lijkt alles zo makkelijk. Hij zegt dingen die ik alleen denk: *Waarom ga je in godsnaam economie studeren, Fabian? Ga met mij mee op reis, de wereld zien, dingen beleven. Het is jouw leven, niet dat van je ouders. Je moet voor jezelf kiezen.*

Jack heeft gelijk, en dat voelde ik vanavond ook als een soort tintelend geluk in mijn maag. Het leek wel alsof ik boven mezelf werd uitgetild. Dit was mijn moment! Mijn leven!

We dronken samen nog een wodka om het te bezegelen. Ik keek naar Jack en zag zijn ogen krankzinnig helder staan. ‘Deze avond zullen we ons altijd blijven herinneren,’ zei ik. ‘Ook als we heel oud zijn en elkaar niet meer kennen.’ Ik weet niet waarom ik dat laatste zei, misschien omdat ik er bang voor was zonder dat ik het wist.

Jack moest lachen, een luid bulderend geluid. ‘Wij zullen elkaar altijd blijven zien, Faabster,’ zei hij. ‘Dat weet jij, en dat weet ik.’

Ik knikte en dacht: Was je maar mijn broer. Dan hadden we elke avond zo kunnen praten. Dan was elke dag leuk geweest. We hadden samen kunnen lachen om het gepush van mijn ouders, om hun idiote verwachtingen.

‘Maar weet je,’ zei Jack. ‘Dan moet je Liv wel dumpen. Zo’n rijk chickie past niet bij je nieuwe leven als avonturier.’

Het was zo grappig wat hij zei dat we hysterisch hard moesten lachen. Ik ga nog liever dood dan dat ik het ooit uitmaak met Liv, en dat weet Jack ook. Liv is perfect.

Jack nam een laatste trek van zijn sigaret, ademde vol genot diep in en uit, en schoot het stompje toen weg in het uitgedoofde vuur. ‘Ik ga pissen,’ zei hij, en hij sprong soepel op, alsof hij volledig nuchter was.

Met een zucht leunde ik achterover en deed mijn ogen dicht. Ik voelde de alcohol tot in mijn tenen en vingertoppen. Ik hoorde Rosalie en Britt aan de andere kant van het vuur met elkaar praten. Ik kon de woorden niet verstaan, maar het tempo van het gesprek klonk snel en geïrriteerd. Waarschijnlijk waren ze aan het kibbelen of zoiets, ik heb meisjes onderling nooit begrepen... Eva had ik al een paar uur niet meer gezien, waarschijnlijk was ze gaan slapen.

Ik dommelde weg. Na een paar minuten, of misschien wel een halfuur, schoten mijn ogen weer open. Jack was nog steeds niet terug, en Britt en Rosalie waren opeens ook verdwenen. Ik was *only the lonely* bij het kampvuur dat bijna uit was. Plotseling had ik zo’n behoefte aan warmte, aan contact. Ik stond op met een idiote grijns op mijn lippen. Dit was het perfecte moment...

Liv ligt roerloos op haar zij in haar slaapzak. Haar heup steekt als een heuvel omhoog onder de blauwe stof. Ik moet aan haar benen denken, zoals

ze vandaag tijdens het wandelen uit haar spijkershort staken, glad, bruin en stevig.

Ik voel het meteen weer in mijn kruis, het is een soort jeuk die niet vanzelf ophoudt. Ik moet haar gewoon aanraken. In een impuls ga ik op mijn hurken zitten, en ik rits haar slaapzak een stukje open. Het maakt idioot veel geluid in de stille nacht, en ik moet ervan grinniken.

Liv beweegt, maar wordt niet echt wakker. Ik trap mijn schoenen uit en wurm me naast haar in haar slaapzak. Ze kreunt en haar oogleden trillen, maar ze blijft slapen.

Mijn lichaam raakt haar over de volle lengte aan. Ik voel haar borsten langzaam en regelmatig tegen mijn borstkas bewegen. Haar heupen die tegen mijn stijve liggen. Het is alsof we voor elkaar zijn gemaakt, zo goed passen we in elkaar. Opeens moet ik bijna huilen. Ik wil Liv zo wanhopig graag laten voelen wat ze voor me betekent. Ik omhels haar. Ze voelt zo klein en licht in mijn armen.

‘Hè?’ mompelt ze.

‘Ik ben het,’ murmel ik in haar oor. Ik probeer haar te zoenen, maar ze beweegt haar hoofd, waardoor mijn zoen in haar haren belandt. Ze ruiken naar de rook van het kampvuur. Ik trek Liv nog wat steviger tegen me aan en streel haar wang, neus, mond.

‘Fabian, ik slaap,’ zegt ze. Maar ze is wakker en kijkt me met een lege blik aan, alsof ze niet meer weet wie ik ben.

Opeens komt er een enorme drang omhoog om haar te laten voelen dat ik naast haar lig. Ik! Fabian! Haar vriendje!

Ik pak haar borsten beet en knijp er zachtjes in. Ze zucht, maar het klinkt vreemd, alsof ze er niet helemaal bij is. Mijn hand kruipt naar beneden en trekt het elastiek van haar onderbroek omlaag. Mijn vingers verdwijnen tussen haar warme benen.

‘Fabian,’ zegt ze met een vlakke stem.

‘Sst,’ fluister ik ademloos en een beetje wanhopig. Met mijn vrije hand probeer ik de rits van mijn korte broek naar beneden te krijgen, wat bijna onmogelijk is in deze krappe slaapzak. Ik krijg het tropisch warm. Eindelijk lukt het. Ik duw mijn stijve tegen haar heupen aan.

‘Niet doen,’ zegt ze, maar ze zegt het zo zacht dat ze het niet kan menen.

Met mijn bovenste been duw ik haar benen uit elkaar. Ze kronkelt tegen me aan, en ik probeer haar lichaam vast te pinnen met mijn armen. Haar bewegingen worden feller. Ergens weet ik dat ik moet stoppen. Maar de enorme hunkering naar aandacht is veel sterker. Ik wil zo wanhopig graag dat ze net zo veel van mij houdt als ik van haar.

Met een onhandige beweging stoot ik in haar. Ik ervaar een seconde van compleet geluk.

Dan zegt Liv: ‘Godverdomme, Fabian.’ Ze rolt bij me vandaan met een snelheid die me bang maakt.

Ik wil haar omhelzen, zeggen dat ik ongelooflijk veel van haar hou, maar ze schudt mijn handen van zich af en kruipt uit de slaapzak.

‘Dit kun je niet maken,’ zegt ze met tranen in haar ogen. Ze draait zich om en loopt weg.

‘Liv, alsjeblieft!’ roep ik, maar ze verdwijnt in het donkere bos.

Ik worstel me uit de slaapzak, die als een dwangbuis om me heen zit, en ren achter haar aan het bos in. Het is alsof ik tegen een zwarte muur aan knal. In een klap zie ik helemaal niks meer... Een paar seconden blijf ik vertwijfeld staan.

Rustig, Faab, laat je ogen aan de nacht wennen.

Heel langzaam begin ik dingen te onderscheiden. Lange inktzwarte schaduwen rijzen in het duister op als een leger. ‘Liv?’ roep ik.

Een windvlaag rolt door het bos en rukt aan mijn T-shirt. Opeens verandert er wat. Het is net alsof het donker in de verte beweegt, alsof een zwarte schim zich losmaakt uit het duister.

Liv, godzijdank!

Zonder verder nog na te denken ren ik die kant op, dieper het bos in. Een tak schaaft mijn wang en mijn T-shirt blijft achter iets scherp haken. Mijn snelle ademhaling klinkt als de paniekerige stem in mijn hoofd: *Wat heb je gedaan? Wat heb je gedaan?* Als ik haar vind, dan kan ik het goedmaken.

Met alle kracht die ik in mijn longen heb, schreeuw ik haar naam.

Liv

04.12 uur

Eerst loop ik nog langzaam, maar als ik Fabian mijn naam hoor schreeuwen, begin ik te rennen, dwars door het donkere bos. Het maakt me niet uit dat ik bijna niks zie, dat scherpe takken mijn voeten, benen en armen openhalen, dat ik een steek in mijn zij heb.

Ik wil niet met hem praten, niet nu... Ik wil alleen zijn. Waarom deed hij het? *Waarom deed jij het?*

Tranen stromen over mijn wangen. Help me alsjeblieft, denk ik. O, god, alsjeblieft, help me. Half struikelend ren ik tussen de bomen door, en ik bots bijna tegen een zwarte vlek op die ineens voor me opdoemt.

Woorden. Maar ik kan ze niet verstaan door mijn gierende ademhaling.

Derde vakantiedag

HÉÉL VEEL REGEN VERWACHT IN SPANJE

2 uur geleden in BINNENLAND

Spanje krijgt te maken met zware regenbuien die vanaf vandaag over het land zullen gaan trekken. Het instabiele weer blijft op zijn minst tot het weekeinde aanhouden. Dit heeft te maken met de komst van een front vanaf de Atlantische Oceaan dat zich razendsnel heeft ontwikkeld.

In het zuiden en midden van Spanje wordt de meeste regen verwacht. In Málaga kan halverwege deze week tot wel 30 liter per vierkante meter vallen. Het Spaanse weerinstituut AEMET geeft voor deze week een waarschuwing uit.

En toen kwam de regen die alles veranderde. De druppels vielen op mijn gezicht, wasten mijn handen, maakten alles schoon.

De regen was een nieuw begin.

‘Goedemorgen, welkom terug op dag drie, het is bijna halfacht en ik ben net wakker. Ik hoop dat jullie me kunnen verstaan, want ik moet fluisteren omdat iedereen nog slaapt.

‘Dit was echt zo’n rotnacht. De grond was keihard. En toen begon het vannacht ook nog opeens te regenen.

‘Kijk, het regent nog steeds en niet zo’n beetje ook. En het waait. Ik snap niet dat iedereen hierdoorheen kan slapen. Ik ben echt zeiknat. Gelukkig gaan we vandaag weer naar het huis.

‘Ik zal even een *mini-camptour* doen. Dit was ons kampvuur, hier liggen alle lege zakken chips die we hebben opgegeten, dit is mijn slaapzak en mijn tas, en daar ligt Rosalie te slapen. Ze zal zich waarschijnlijk niet zo goed voelen na gisteravond...

‘Oké, we lopen een klein stukje verder. Ik moet oppassen waar ik mijn voeten neerzet, want het is hier behoorlijk nat en modderig. Hier liggen Fabian en Jack.

En een eindje verderop ligt Liv. Dit is haar slaapzak. O, Livs lege slaapzak, zie ik nu, want ze ligt er niet in. Waarschijnlijk is ze even plassen of zo.

‘We gaan verder naar Eva, die helemaal in haar slaapzak verdwenen is. Kijk, je ziet alleen nog een klein plukje haar boven het randje van haar slaapzak uitkomen. En daar zie je... O, haha, ze beweegt! Kijk, haar ogen gaan open! Hai, Eva, goedemorgen. Lach eens naar de camera.’

‘Hè, wat? Ik... Dat licht doet pijn aan mijn ogen. Britt, alsjeblieft, niet filmen, ik voel me zo slecht. Mijn hoofd... en ik ben misselijk...’

‘Zal ik wat water voor je halen? Of wil je liever –’

‘Hallo, stelletje mutsen, kunnen jullie alsjeblieft je mond houden? Ik slaap nog.’

‘Oeps, Jack is nu ook wakker. Ik ga de camera even uitzetten en wat water zoeken voor Eva. Tot straks.’

Eva

07.43 uur

Ik verstop mijn hoofd in het holletje van mijn armen, weg van het daglicht, weg van de regen, weg van Britts camera. Hoe ga ik deze dag ooit overleven? Ik ben nog misselijker dan gisteravond. Wat heb ik in godsnaam gedaan? Ik ben de helft vergeten...

We hebben rond het kampvuur gezeten. Toen kwam Fabian met die emmer wodka-cola. Ik had nog nooit eerder in mijn leven wodka gedronken, maar ik durfde geen nee te zeggen. O, god, ik haat mezelf... Kreunend kruip ik nog dieper weg in mijn klamme slaapzak en ik probeer de rest van de nacht in mijn geheugen terug te vinden.

We hebben gedanst. Ik ben gaan slapen. Toen moest ik plassen en liep ik het bos in. Donker. Ik hoorde iemand iets roepen. Denk ik. Nog meer donker en overal bomen. Iets raakte me aan en ik moest huilen omdat mijn arm pijn deed. En vanaf dat moment wordt alles zwart, totdat Britt plotseling boven me hing met haar camera.

Is dit echt gebeurd? Ergens aan het randje van mijn geheugen kriebelen dingen, maar ik krijg ze niet te pakken. Het voelt alsof ik iets heel doms heb gedaan, zonder dat ik weet wat het is.

Shit, dit is echt zo gênant... Ik zou het liefst willen verdwijnen van ellende.

‘Eva, wil je ook een paracetamolletje hebben?’ roept Britt.

‘Eh, ja, doe maar,’ roep ik terug. Gal welt achter in mijn keel omhoog, en ik moet een paar keer slikken om niet over te geven.

Ik gluur boven het randje van mijn slaapzak uit. Rosalie is ook wakker geworden en zit rechtop in haar slaapzak. Haar gezicht is grauw en ze staart wezenloos voor zich uit, alsof ze heel ergens anders is met haar gedachten.

Ik hoop dat ze zich heel slecht voelt. Kon ik haar maar laten verdwijnen, het liefst voor altijd. Gisteravond deed ze weer zo haar best om Liv nog meer te lijmen. Waarom ziet Liv niet hoe ze echt is?

Mijn ogen beginnen te prikken en ik bijt op mijn lip. Waar is Liv eigenlijk? Is ze nog niet wakker?

Britt zwaait naar me met een doosje paracetamol. ‘Hier zijn ze!’

‘Ik kom eraan,’ mompel ik.

Ik probeer op te staan, maar mijn benen zitten vast in mijn slaapzak. Ik moet eruit kruipen, als een rups uit een cocon. Mijn maag draait zich om, en heel even ben ik bang dat ik moet kotsen. Ik haal een paar keer diep adem, de misselijkheid zakt.

Heel voorzichtig ga ik staan, en ik kijk om me heen. Waar zijn mijn T-shirt en korte broek gebleven? Ze moeten hier ergens liggen... Ik hoop zo dat er nu niemand naar me kijkt. Ik voel me zo ongemakkelijk in mijn roze Minnie Mouse-nachthemd.

Huiverend sla ik mijn armen om me heen. En dan voel ik opeens iets. Een korstje op mijn rechterbovenarm. Ik draai mijn elleboog naar boven om het beter te kunnen zien. Onder mijn schouder zit een blauwpaarse plek. Door het midden lopen drie vuurrode schrammen. Het ziet eruit alsof ik vannacht langs iets scherp ben gelopen. *Of alsof iemand me heeft gekrabd...*

Mijn maag krimpt ineen en ik word duizelig. Ik moet gaan liggen, anders gaat het mis. Ik strompel terug naar mijn slaapzak. Met twee handen hou ik mijn buik vast, alsof ik daardoor minder misselijk word.

Maar ik kan het niet meer binnenhouden. Kokhalzend ren ik naar de dichtstbijzijnde boom. In golven komt alles eruit, totdat er niks meer in mijn maag zit. Stukjes kleven aan mijn handen en mijn blote benen. Trillend kom ik overeind.

En ik zie iedereen naar mij staren.

Eva

08.03 uur

Het regent nog steeds, en ik heb mijn natgeregende slaapzak als een cape om mezelf heen geslagen. Gelukkig had ik gisteren een trui in mijn tas gestopt, die heb ik snel aangetrokken. Niemand heeft de wond op mijn arm gezien... denk ik.

Rillend trek ik de slaapzak nog iets verder over mijn schouders. Alles is zeiknat: mijn trui, mijn korte broek, mijn schoenen...

‘Is er nog wat te nassen?’ vraagt Jack, terwijl hij de koeltas doorzoekt.

‘Nee, alles is op,’ zegt Britt, die samen met Rosalie onder een boom schuilt. ‘Er zijn alleen nog wat chips.’

‘Je vergeet de kots van Eva,’ zegt Jack met een glimlachje. ‘Als we echt honger hebben, kunnen we die nog opeten.’

Ik kijk naar mijn handen en voel me vreselijk. Ik heb geprobeerd om het op te ruimen met een lege chipszak, maar er liggen nog steeds oranje stukjes in het gras, als een soort mislukte feestversiering.

Britt was heel lief voor me. ‘Joh, dit kan iedereen overkomen,’ zei ze, terwijl ze een arm om me heen sloeg. ‘Voel je er niet vervelend over.’

Maar dat doe ik natuurlijk wel...

‘Als we zo een beetje doorknallen,’ zegt Jack, ‘dan zijn we rond de middag weer terug in het huis en kunnen we daar lunchen.’

‘Ik wil een gebakken ei met spek,’ zegt Fabian. Hij ligt nog steeds in zijn slaapzak en lijkt weinig aanstalten te maken om op te staan.

‘Zullen we alsjeblieft gaan? Ik heb het koud,’ klaagt Rosalie. Ze is zeker een kwartier met haar make-up bezig geweest. Maar toch ziet ze er anders uit dan gisteren. Moe en verregend. Minder perfect...

‘Waar blijft Liv?’ vraagt Britt. ‘Het duurt wel heel lang, vinden jullie ook niet?’

Jack haalt zijn schouders op. ‘Ze komt zo vast wel terug. Wat kan hier nou gebeuren?’

Er valt een stilte, alsof we allemaal over die vraag nadenken. ‘Hebben jullie vannacht dat gekke geluid ook gehoord?’ vraagt Rosalie dan, en er trilt een spiertje onder haar oog.

‘Welk geluid?’ vraagt Jack, en hij rekt zich uit.

‘Nou, het klonk...’ Rosalie bijt op haar lip. ‘Het klonk een beetje als voetstappen, maar ook weer niet, want daarvoor was het te hard. En het leek van alle kanten te komen.’

Ik krijg een vreemde smaak in mijn mond.

Niemand lijkt onder de indruk van Rosalies verhaal. Jack kijkt zelfs ronduit geamuseerd. ‘Misschien hoorde je de wodka-cola in je hoofd klotsen?’ zegt hij. ‘Je had ’m goed geraakt.’

Rosalies wangen worden rood. ‘Maar ik heb vannacht echt iets gehoord!’

‘Tuurlijk.’ Jack knipoogt. ‘Kom, we gaan de shit hier opruimen. Dan kunnen we meteen weg als Liv terugkomt.’

Na een kwartier is alles opgeruimd. Alleen het zwarte natgeregende hout van het kampvuur herinnert nog aan gisteravond.

‘Dit bos is echt zo kut als het regent,’ zegt Rosalie. ‘Ik ben zeiknat. En mijn telefoon is leeg. Kunnen we alsjeblieft gaan?’

‘M-maar Liv is nog weg.’ Op het moment dat ik het zeg, hoor ik mijn eigen angst.

We kijken allemaal allemaal naar het bos, dat er nat en ontoegankelijk uitziet.

‘Wacht maar even,’ zegt Jack. ‘Ik roep haar wel. Liv!’

Geen antwoord.

‘Liv, kappen met deze onzin, we willen weg.’

Het blijft doodstil. Opeens weet ik zeker dat er iets aan de hand is... Dit klopt gewoon niet.

‘We moeten haar gaan zoeken,’ zegt Britt, die blijkbaar precies hetzelfde denkt.

‘Nu?’ vraagt Rosalie. ‘Maar het regent onwijs hard.’

‘Luister, Roos, Liv is al zeker een halfuur weg, en misschien nog wel veel langer,’ zegt Britt. ‘Wie heeft haar vanochtend nog gezien?’

Rosalie schudt haar hoofd.

‘Ik ook niet,’ zeg ik schor.

‘Same for me,’ zegt Jack. ‘En jij, Faab?’

‘Wat?’ Fabian heeft een afwezige blik in zijn ogen.

‘Weet jij waar Liv is?’

‘Eh, nee,’ zegt hij langzaam. ‘Ze lag vannacht in haar slaapzak toen ik ging slapen. Er... Er zal toch niks gebeurd zijn?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Jack, maar ik hoor een spoortje twijfel in zijn stem.

‘We moeten haar gaan zoeken,’ zegt Britt. Ze kijkt zorgelijk.

Ik knik. *Britt heeft gelijk.*

‘Kunnen we niet beter gewoon wachten tot ze terugkomt?’ mokt Rosalie. ‘Weten jullie wel hoe groot dit bos is?’

‘Je mag ook hier blijven wachten,’ zegt Britt.

‘In m’n eentje? Echt niet.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Ik krijg de kriebels van dit bos.’

Jack slaat zijn armen over elkaar. ‘Oké, jongens, luister. We gaan in twee groepen zoeken. Eva en Britt gaan naar rechts, Faab, Rosalie en ik gaan naar links. Over tien minuten verzamelen we hier weer. En pas op dat je niet verdwaalt. Oké?’

‘En... wat doen we als we haar niet kunnen vinden?’ vraagt Fabian zacht.

De woorden blijven tussen ons in hangen. We kijken elkaar aan. Maar dan antwoordt Jack glimlachend: ‘Over een paar minuutjes is ze weer boven water, vertrouw me maar.’

Eva

08.27 uur

Het regent zo hard dat onze schoenen bij elke stap wegzakken in een laag modder. Het bos is een compleet andere wereld dan gisteren. De boomstammen staan als grijze, natgeregende schimmen naast elkaar en overal klinkt het harde getik van de regen.

Waarom ben je Liv niet eerder gaan zoeken, zegt een stemmetje in mijn hoofd. Omdat ik een kater had, omdat niemand zich zorgen leek te maken, omdat het regende...

Geen enkel excuus klinkt goed. Mijn neus begint te kriebelen van de tranen die omhoogkomen. Kom op, Eva, spreek ik mezelf toe, je kunt straks sorry tegen haar zeggen.

Snuffend loop ik verder. De regen heeft alle kleur en warmte uit het bos gehaald. Het heeft iets vreemds, iets dreigends.

‘Liv?’ schreeuwt Britt. ‘Als je dit hoort, kom dan alsjeblieft tevoorschijn. We maken ons zorgen.’

Weer blijft het stil. Ik hoor alleen de regen en onze ademhaling. Britt duwt met haar handen wat takken weg, alsof Liv achter een struik verstopt zou kunnen zitten.

Ik heb werkelijk geen idee meer waar we zijn. Alle bomen lijken op elkaar.

‘Liv?’ gilt Britt nog een keer. ‘Liiiiiiv!’ Ze kijkt me aan. In haar ogen zie ik mijn eigen ongerustheid. ‘Misschien kunnen we maar beter teruggaan,’ zegt ze zacht. ‘Straks verdwalen wij ook nog.’

‘D-denk je dan dat Liv verdwaald is?’ vraag ik. Het idee alleen al maakt me weer misselijk.

‘Ik... Ik weet het niet,’ zegt Britt. ‘Maar als ze was gaan plassen, dan had ze allang terug moeten zijn.’

‘Ik ben bang,’ zeg ik. En terwijl ik het zeg, krijg ik het benauwd. Wat is er gisteravond gebeurd? Ik adem scherp in en verberg mijn gezicht in mijn handen. Was mijn hoofd nou maar helder...

Britt legt haar hand op mijn schouder. ‘Hé, Eva, rustig maar,’ zegt ze sussend, ‘we vinden haar wel, echt.’

Ik knik en adem diep in om de paniek te onderdrukken. Ik kan Britt moeilijk vertellen dat ik doodsbang ben voor mezelf.

‘Kom, dan gaan we terug,’ zegt ze.

Traag kom ik in beweging en ik loop achter haar aan. Ik buig mijn hoofd tegen de regen. Gelukkig lijkt Britt precies te weten hoe we moeten lopen. Ik hoop zo dat de anderen Liv hebben gevonden en dat ze gewoon ergens...

Plotseling voel ik de achterkant van mijn nek prikken, alsof er iemand naar me kijkt. Mijn hoofd schiet naar achteren, en ik tuur in het dichte struikgewas. Alles ziet er nat en bewegingloos uit. Maar dan zie ik iets. Een soort donkere vlek tussen de bladeren. ‘Britt,’ zeg ik zacht. ‘Kijk daar eens, het lijkt wel alsof...’

Vanuit het bos klinkt er ineens een harde, langgerekte jammerkreet die bijna dierlijk is.

‘W-wie was dat?’ stamel ik.

Britt kijkt me met wijd opengesperde ogen aan. ‘Rosalie...’ Ze draait zich om en begint te rennen in de richting van de gil.

Ik bedenk me geen moment en volg haar blindelings. Takken snijden in mijn handen en gezicht, mijn schouder schampt een boomstam.

‘Roos!’ schreeuwt Britts stem paniekerig. ‘Roo-hoo-oos!’

Dit gebeurt niet echt, denk ik. Liv is niet verdwenen en we rennen niet door een bos. Alsjeblieft, laat dit niet waar zijn.

‘We zijn hier!’ schreeuwt Jack ergens vanuit het bos.

We komen dichterbij. Opeens moet ik denken aan iets van vroeger. Liv en ik waren een jaar of negen en speelden in de tuin. De zon was warm, het gras was zacht, we waren gewoon gelukkig. Opeens draaide Liv haar hoofd naar me toe. ‘Jij bent mijn beste vriendin, Eva,’ zei ze. ‘Weet je dat?’

Ik knikte, maar antwoordde niet, omdat ik zeker wist dat Liv de woorden in mijn hoofd kon horen. *Jij bent ook mijn beste vriendin.*

Kon ik de tijd maar terugdraaien en die woorden hardop tegen haar zeggen. Kon ik de afgelopen twee jaar maar ongedaan maken. *Wat is er gebeurd? Wat is er in godsnaam gebeurd?*

Zweet stroomt samen met de regen over mijn gezicht. Ik hoor allemaal stemmen. Iemand huult.

We stormen een open plek op. Ongeveer twintig meter verder staan Rosalie, Jack en Fabian met hun rug naar ons toe. Ze staren een afgrond in.

‘Liv?’ gil ik smekend.

Maar ze is de enige die er niet tussen staat.

Britt

08.47 uur

Rosalie, Jack, en Fabian draaien zich naar ons om. Ik zie de wanhoop van Fabian, Rosalies verwrongen mond. En Jack die langzaam nee schudt, alsof hij ons voor iets wilde waarschuwen. En ik weet dat er iets vreselijks is gebeurd.

Liv is dood...

Ik wil Eva's hand pakken, maar ze rukt zich los en rent met een noodvaart naar de anderen toe.

‘Nee, Eva, alsjeblieft, niet doen!’ roep ik, terwijl ik achter haar aan sprint. Maar ze lijkt me niet te horen. Mijn voeten rennen door het lange gras, springen over afgebroken takken. Ik heb het gevoel dat ik steeds verder wegren van mijn oude leven.

Eva remt abrupt, en ik kom hijgend naast haar staan. Samen kijken we de steile afgrond in.

Helemaal beneden, zeker twintig meter lager, ligt Liv. Haar blonde haren hangen over een rotsblok, en haar ogen staren omhoog zonder ons te zien. De huid van haar gezicht is asgrauw. Ze lijkt zo klein. Zo teer in haar witte T-shirt. Het beeld is zo onwerkelijk dat ik het bijna niet kan geloven. Ik heb het idee dat ze elk moment kan opstaan en dan verontschuldigend zal

glimlachen. ‘Het lijkt erger dan het is, maak je maar geen zorgen, het was een dom ongelukje.’

Maar ze blijft roerloos op het rotsblok liggen.

‘Is ze d-dood?’ jammert Rosalie.

‘Nee, godverdomme!’ Uit Fabians mond komt een harde schreeuw. ‘Godverdomme, Liv!’

Naast me hoor ik Eva huilen. Ik trek haar tegen me aan en voel hoe ze van top tot teen beeft. ‘Niet kijken,’ zeg ik, terwijl ik haar hoofd tegen mijn schouder duw, weg van de afgrond.

Snikkend klampt ze zich aan me vast.

‘W-wat is er gebeurd?’ hoor ik mezelf vragen.

‘We... We liepen door het b-bos,’ zegt Rosalie naar adem happend. ‘Ik wilde teruggaan, want ik w-was helemaal n-natgeregend, m-maar toen liepen J-Jack en Fabian verder... En toen zagen ze haar l-liggen.’ Ze kijkt ons met bange, roodbehuilde ogen aan. ‘Ze is dood, hè? Dóód!’

Het klinkt hysterisch. Ik pak haar hand, maar ze kijkt met een verwilderde blik dwars door me heen. We hebben gisteren zo’n ruzie gehad... Maar dat is nu niet belangrijk. Alleen Liv telt nu.

‘Ik denk dat ze hier al uren ligt,’ zegt Jack schor. ‘Waarschijnlijk is ze vannacht gaan plassen, en toen –’

‘Ze is niet dood!’ Fabian gaat zitten, met zijn benen over de rand, en hij maakt aanstalten om zich van de helling naar beneden te laten glijden. ‘Ik ga naar haar toe, nu!’

Jack grijpt hem bij zijn arm beet. ‘Jezus, ben je gek geworden? Dat is zelfmoord.’

‘Laat me los! Ik moet naar haar toe, begrijp dat dan.’

‘Gebruik alsjeblieft je verstand,’ zegt Jack. ‘Straks liggen jullie daar met zijn tweeën. Kijk dan hoe steil het is.’

We kijken allemaal naar beneden. De afgrond loopt bijna loodrecht omlaag en eindigt in een kloof met puntige rotsen en stenen. Het is alsof de aarde hier in tweeën is gescheurd.

Jack heeft gelijk. Liv had net zo goed aan de andere kant van de wereld kunnen liggen, zo onbereikbaar is ze.

Fabians lichaam begeeft het. Hij laat zich achterover in het natte gras vallen en verbergt zijn gezicht in zijn handen.

‘Wat moeten we doen?’ snikt Eva.

Het is heel lang stil. ‘We kunnen maar één ding doen,’ zegt Jack dan. ‘We moeten zo snel mogelijk terug naar een plek waar we weer bereik hebben en dan de Spaanse hulpdiensten bellen.’

‘Gaan jullie maar,’ zegt Fabian met een dikke stem. ‘Ik blijf bij Liv.’ Hij krabbelt wankelend overeind.

Jack schudt zijn hoofd. ‘Nee, je gaat met ons mee! Geen discussie mogelijk. Straks gebeurt er ook iets met jou, dat zou ik mezelf nooit vergeven.’

‘Godverdomme,’ vloekt Fabian, maar alle kracht en zelfvertrouwen zijn uit zijn stem verdwenen. ‘Ik hou van haar, ik laat haar niet alleen.’

‘Maar ze is er niet meer!’ roept Jack. ‘Kijk dan! Kijk dan goed naar haar!’ Hij pakt Fabian bij zijn schouders en draait hem met zijn gezicht naar de kloof.

Secondelang staart Fabian de diepte in. Ik zie zijn pupillen groot worden, alsof het nu pas tot hem doordringt. ‘N-nee,’ stamelt hij, terwijl hij zijn hoofd afwendt. ‘Nee...’

‘Het spijt me, Faab, ze is niet meer bij ons,’ zegt Jack zacht, terwijl hij een arm om hem heen slaat.

Fabian kreunt alsof hij gewond is en begint te huilen.

‘Laat je maar gaan,’ mompelt Jack, terwijl hij zachtjes op zijn rug klopt.

Fabian blijft huilen en ik zie de pure paniek op zijn gezicht.

Het is meer dan ik aankan. Ik doe mijn ogen dicht.

Na een paar minuten, misschien wel tien, schraapt Jack zijn keel. ‘Het spijt me heel erg, maar het is tijd om te gaan. Hoe eerder we weer in de bewoonde wereld zijn, hoe sneller er mensen bij Liv kunnen zijn.’

We staren elkaar aan, en Jacks woorden dringen langzaam tot ons door. Hij heeft gelijk... We kunnen Liv niet helpen door hier langer te blijven. Maar het voelt vreselijk.

Fabian loopt naar de rand van de kloof. Ik zie hoe hij over zijn hele lichaam beeft. ‘We gaan hulp halen,’ schreeuwt hij. ‘We zijn zo snel mogelijk terug. I-ik hou van je.’

Ik kan de woorden tot diep in mijn borst voelen.

‘We lopen terug naar het kamp en halen onze spullen op,’ zegt Jack. En dan opeens tegen mij: ‘Britt, jij hebt je camera bij je, toch?’

‘Eh, ja.’ Ik knik.

De verbazing moet op mijn gezicht te zien zijn, want Jack vervolgt: ‘Ik wil graag dat je Liv filmt.’

Ik voel al het bloed uit mijn wangen wegtrekken. ‘S-sorry?’

‘We moeten de politie laten zien waar ze ligt en hoe ze eraan toe is.’

‘M-maar dat kan ik niet,’ zeg ik doodsbang.

Het is even stil, terwijl hij me onderzoekend aankijkt. Dan zegt hij simpelweg: ‘Je moet, Britt. Er zijn hier denk ik mensen die het moeilijker hebben dan jij.’

De laatste zin komt keihard aan. ‘O-oké,’ stamel ik. ‘Maar w-wat moet ik d-dan precies filmen?’

‘Alles,’ zegt Jack. ‘Haar lichaam, de kloof, de omgeving. En probeer zo veel mogelijk in te zoomen.’

‘I-ik zal mijn best d-doen,’ zeg ik door mijn tranen heen.

Mijn handen trillen als ik mijn camera uit mijn zak haal. Het lukt me amper om het schermpje open te klappen en de schakelaar op ON te zetten. Ik haal diep adem en zoom in op de kloof.

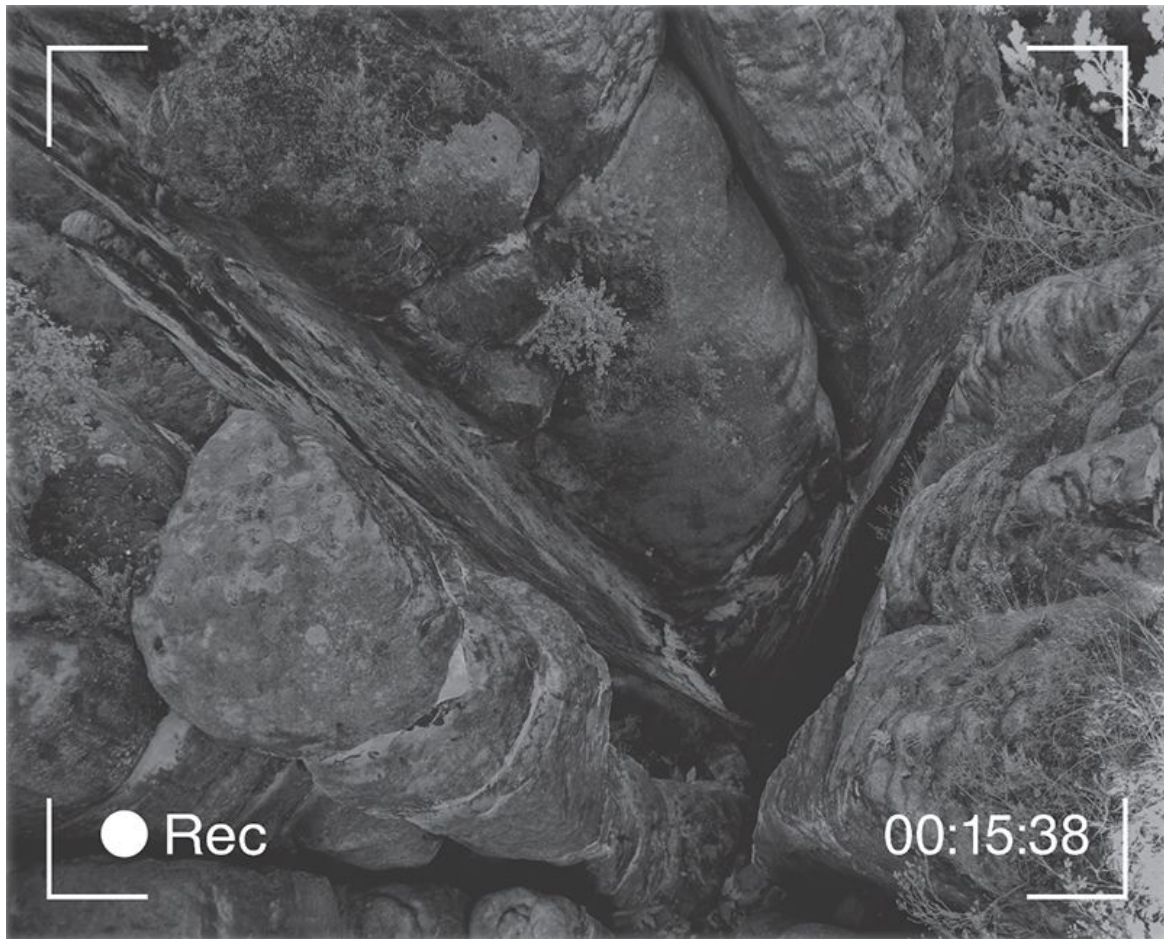
Het was zo onbeschrijflijk intens. Ze stonden allemaal bij de rand, huilend, jammerend, schreeuwend. Sommigen hielden elkaar vast. En Liv was het middelpunt. Zoals ze daar lag, was ze net een engel. Ze was nog steeds zo onwaarschijnlijk mooi.

De regendruppels vielen op mijn gezicht, en ik veegde ze behoedzaam weg alsof het tranen waren. Het voelde niet als mijn schuld. Het was háár schuld. Dat maakte alles zo veel makkelijker.

En terwijl ik naar Liv keek, voelde ik dat er iets binnen in mij begon te veranderen. Meisjes als Liv hoeven nooit ergens hun best voor te doen. Meisjes als Liv hebben alles. Meisjes als Liv krijgen altijd het happy end.

Maar deze keer dus niet.

Opeens hield ik van haar.

‘Het is d-dinsdagochtend negen uur en w-we staan hier met z’n allen bij een soort ravijn, vlak bij het k-kamp waar we vannacht hebben g-geslapen. Sorry voor het wazige b-beeld, maar mijn hand trilt heel erg. Ik l-loop nu naar de rand van de kloof, en ik m-moet oppassen dat ik er zelf niet in val, want h-het is hier heel erg glad.

‘Het loopt hier steil naar beneden, en onder in de kloof liggen allemaal grote rotsblokken en stenen. En... En daar... I-ik... Shit, sorry, m-maar dit is zo heftig... d-daar ligt L-Liv.

‘I-ik ga nu inzoomen... L-Liv is met haar rug op die grote rots gevallen... I-ik film nu haar benen, armen, hoofd, maar ik zie nergens bloed... H-het lijkt wel alsof ze elk moment kan opstaan...’

‘Misschien leeft ze nog, OMG, kan dat, Jack? OMG, OMG, ik ga denk ik flauwvallen. Of kotsen.’

‘Rosalie, hou alsjeblieft op met dit hysterische gedoe. Liv leeft niet meer. Waarschijnlijk heeft ze haar rug of haar nek gebroken. Film alsjeblieft door, Britt.’

‘Wat? Eh, ja, oké. Ik... Er viel me nog iets op... Op de bodem van de kloof zie je allemaal kleine steentjes en gruis liggen. En bij mijn voeten zie je dat de rand een beetje is afgebrokkeld... I-ik denk dat Liv hier is gevallen. Waarschijnlijk moest ze plassen of zoiets en heeft ze in het donker de afgrond niet gezien... Ze... Ze... heeft ook allemaal schrammen op haar handen, alsof ze geprobeerd heeft om haar v-val te breken...

‘S-sorry, maar ik kan dit niet meer. Mag ik alsjeblieft stoppen met filmen, Jack? I-ik ben een beetje duizelig...’

Jack

11.33 uur

Niemand praat met elkaar. Ik hoor alleen het gedrup van de regen en het zompige geluid van onze voeten die door de modder ploegen. We zijn allemaal in een soort shock.

Toen we Liv vonden, werd het even zwart voor mijn ogen. Alles begon te trillen. Mijn armen, mijn benen, mijn handen. Ik hoorde mijn eigen hijgende ademhaling, het hysterische gegil van Rosalie. En Fabian die alleen maar ‘nee, o, mijn god, nee’ stamelde.

Ik wist dat ik diep in de shit zat. Dieper dan ik ooit had gezeten... Als de politie erachter zou komen, dan hing ik echt. Maar het lukte me om ogenschijnlijk rustig te blijven. Godzijdank heb ik in mijn leven al zo vaak de schijn opgehouden, tegen mijn ouders, tegen leraren, dat het redelijk overtuigend overkwam. ‘Het spijt me, Faab, ze is niet meer bij ons. Laat je maar gaan.’

Maar ondertussen dacht ik alleen maar: Kut-Liv. Kut-Fabian. Kut-alles.

Fabian was echt aan het flippen. Hij wilde per se Livs rugzak meenemen uit het kamp, wat ik er ook tegen inbracht. Hij hield dat natgeregende ding vast alsof het Liv zelf was. Ik zag iets onverzettelijks in zijn ogen wat ik niet had verwacht.

Een moment wist ik niet hoe ik moest reageren. Maar toen zei ik het enige wat logisch was: ‘Natuurlijk. Als het te zwaar wordt, dan neem ik ’m wel van je over.’

Hij glimlachte dankbaar naar me. Zoals altijd.

‘We gaan hier naar links,’ zeg ik, terwijl ik naar een soort doorgang tussen de struiken wijs.

‘W-we lopen toch wel goed?’ hoor ik Eva ergens achter me vragen. ‘Ik herken dit helemaal niet.’

‘Ja, natuurlijk,’ probeer ik zo vriendelijk mogelijk te antwoorden. ‘We kwamen gisteren uit het westen, en nu lopen we ook weer terug in westelijke richting.’

‘Maar... Maar het ziet er allemaal zo anders uit.’

‘We nemen nu een kortere route door het bos. We willen allemaal zo snel mogelijk naar huis, toch?’ *Waar bemoeit ze zich in hemelsnaam mee?*

Ik blijf staan en pak mijn telefoon uit mijn broekzak, omdat ik zeker weet dat ik anders nooit van haar gezeur afkom. Met een natte vinger van de regen ontgrendel ik mijn telefoon en ik duw het kaartje onder haar neus. Britt en Rosalie kijken over Eva’s schouder mee, Fabian staat een paar meter verderop met rode, vochtige ogen voor zich uit te staren.

‘Kijk,’ zeg ik, en ik wijs naar het scherm. ‘Hier sliepen we vannacht. Daar is de westelijke ingang. Hier lopen we nu, en we gaan naar dat pad toe.’ Ik zucht diep. ‘Duidelijk?’

Ze staren me alle drie aan.

Britt is de eerste die wat zegt. ‘Het... het lijkt inderdaad de kortste route.’

‘Of course.’ Ik berg mijn telefoon op, voordat ze nog meer vragen kunnen stellen. ‘Kunnen we nu dan eindelijk verdergaan?’

Britt

13.48 uur

Ik heb echt geen idee waar we zijn. Alles lijkt op elkaar. Jack doet nog steeds alsof hij precies weet welke kant we op moeten. Ik ben te moe om het nog een keer te vragen. We lopen achter elkaar aan tussen de bomen door. Jack loopt voorop, daarachter Rosalie, dan Eva en ik, en als laatste Fabian. De bomen staan hier zo dicht op elkaar dat het lijkt alsof de schemering al is ingevallen.

‘Au-au,’ zegt Eva. Haar voet blijft achter een tak haken en ze struikelt.

‘Gaat het?’ vraag ik, en ik help haar overeind.

‘J-ja, dank je.’ Ze haalt haar neus op en wrijft met haar hand in haar ogen. Ze doet wanhopig haar best om niet in tranen uit te barsten.

Wij allemaal. Het voelt alsof ons leven vanochtend in een klap is geëindigd. Alsof alles pikzwart is geworden en we volledig de weg kwijt zijn.

Het meeste zorgen maak ik me om Fabian. Zijn gezicht is asgrauw en de blik in zijn ogen is hol en leeg, alsof hij een zombie is. Ik herken hem amper nog.

‘We gaan een stukje klimmen.’ Jack wijst naar voren, waar het bos steil omhooggaat.

‘Ik heb zo’n dorst,’ klaagt Rosalie. ‘Mag ik wat drinken? Ik trek het echt niet meer.’ Haar blonde haren hangen in natte slierten over haar schouders en haar gezicht glimt en zit onder de rode vlekken.

Het lijkt wel alsof de regen een laagje van haar heeft afgespoeld. Alsof de Rosalie van vroeger weer tevoorschijn komt.

Zou ze gaan instorten? *Alsjeblieft niet...*

‘Boven houden we even pauze,’ zegt Jack.

Rosalie ziet eruit alsof ze weer gaat huilen. ‘En ik heb ook honger. Ik heb gisteravond maar één hotdog gegeten, terwijl de rest er twee heeft gegeten.’

Ik kan haar geklaag niet meer aanhoren. Waarom begrijpt ze niet dat dit niet om haar draait? ‘Kun je alsjeblieft je mond houden?’ snauw ik.

Het helpt. Het wordt stil. Ze werpt me een woedende blik over haar schouder toe, maar ik doe net alsof ik dat niet zie.

‘Pas op dat jullie niet uitglijden!’ roept Jack als hij de heuvel op loopt. ‘Het is hier behoorlijk glad.’

Ik zet me schrap en begin aan de klim omhoog. Na een paar minuten ben ik buiten adem. Bij elke stap die ik zet, zie ik Liv voor me. Haar tengere lichaam op die rots, de witte armen die hulpeloos uit haar T-shirt staken alsof ze het ook niet wisten, de starende ogen die recht mijn lens in keken. Wat zou ze hebben gedacht in de laatste seconden voordat ze viel? Zou het pijn hebben gedaan? Zou ze...

Hou hiermee op, Britt, je maakt jezelf helemaal gek.

Verbeten klim ik verder. Uiteindelijk wordt de helling vlakker en bereiken we de top van de heuvel.

Ik hoor Eva een kreet van ontzetting slaken en Rosalie mompelt: ‘Kut, is dit een grap?’

We staren allemaal naar de groene zee van boomtoppen. Het lijkt wel alsof het natuurgebied zich eindeloos uitstrekt. Nergens is ook maar iets te zien wat op de bewoonde wereld wijst... Geen weggetje, geen huis, geen klein rookpluimpje boven de bomen uit.

‘Jack?’ hoor ik mezelf vragen. ‘Gaaf dit wel goed?’

‘Yep, het is nog een uurtje lopen, max anderhalf. We zijn er bijna.’

‘Volgens mij hadden we beter dezelfde weg terug kunnen nemen,’ moppert Rosalie. ‘Dan waren we er nu al geweest.’

‘Dan waren we nu nog niet eens op de helft geweest,’ zegt Jack met een glimlach.

‘Weet je echt zeker...’ begin ik.

‘Ja,’ kapt hij me af. ‘Kijk, daar bij die rotsen begint het pad dat ik op het kaartje heb laten zien. Als we dat blijven volgen, dan zijn we er zo.’

Ik tuur in de richting die hij aanwijst. Eerst zie ik alleen maar bomen en struiken, maar als ik wat beter kijk, lijkt het inderdaad alsof er een smal paadje tussen het groen doorschemert. Maar waarom zegt mijn gevoel dan dat we verkeerd lopen?

‘Mag ik nu wat drinken?’ zegt Rosalie met een verongelijkte blik. ‘Ik val echt bijna flauw van de dorst.’

Blijkbaar interesseert de route haar niet meer.

‘Natuurlijk,’ zegt Jack. Het lukt hem vriendelijk te klinken. ‘Oké, luister.’ Hij draait zich om naar de rest. ‘We stoppen hier een paar minuten. Iedereen mag wat drinken.’ Hij haalt de flessen water uit zijn rugzak en laat ze rondgaan.

Totaal uitgeput ga ik op een boomstronk zitten, en ik wacht tot ik aan de beurt ben. Het water is fris en koel, en ik wil niets liever dan doordrinken, maar ik heb nog net genoeg wilskracht om de fles aan Eva door te geven.

‘Is dat een onweersbui?’ vraagt Eva. ‘Ik ben heel bang voor o-onweer.’

Ik volg haar vinger. De lucht aan de horizon is groenzwart, alsof het daar nacht is.

‘We zijn toch w-wel op tijd b-bij het huis?’ De paniek in Eva’s stem laat haar woorden trillen.

Jack glimlacht. ‘Ja, natuurlijk. Het is gewoon een buitje. En de wind waait de –’

‘Sst,’ sist Rosalie opeens. ‘Horen jullie dat geluid ook? Het lijkt wel alsof er een dier door de bosjes loopt.’

We worden allemaal stil. We horen de regen vallen, het ritselen van de blaadjes in de wind. Plotseling heb ik het gevoel dat er iets achter me beweegt. Met een ruk draai ik mijn hoofd om en ik tuur het dichte bos in. Maar dan word ik me bewust van een ander geluid naast me. Zacht gehuil...

Fabian zit in de natte aarde, met zijn gezicht in zijn handen verborgen. Zijn snikken klinken akelig en gesmoord. ‘Het is allemaal mijn schuld,’ huilt hij. Hij heft zijn gezicht naar ons op. Zijn ogen zijn wijd opengesperd, en het is net alsof hij het tegen iemand anders heeft als hij uitroept: ‘Het is mijn schuld dat Liv dood is!’

Niemand weet iets te zeggen.

Britt

15.59 uur

Het is harder gaan waaien. De regen striemt in vlagen door het bos, en mijn kleren zijn echt doorweekt. Elke stap kost moeite en ik ben al een paar keer uitgegleden. Ik zit onder de modder en schrammen.

We lopen nu al ruim twee uur over Jacks zogenaamde pad. In het begin leek het nog op een paadje door het spoor van platgetrapt onkruid dat tussen de struiken door slingerde. Maar na een poosje verdween dat onder een dikke laag natte bladeren. En nu lijkt het wel alsof we door een ondoordringbaar oerwoud lopen.

Soms hoor ik geritsel, gekraak, de schreeuw van een dier. Ik heb de hele tijd het gevoel dat ik ergens voor op mijn hoede moet zijn...

Ik kijk over mijn schouder naar Fabian. Hij loopt zeker tien, vijftien meter achter ons, met gebogen hoofd en een wezenloze blik in zijn ogen. Maar toen we daarstraks op die heuveltop met hem praatten, en hem wel honderd keer vertelden dat hij zich niet schuldig moest voelen omdat hij lag te slapen toen Liv viel, zag ik ook nog iets anders in zijn ogen: angst. Alsof hij ergens doodsbang voor was.

‘Ik ga echt dood, ik kan niet meer,’ jammert Rosalie. ‘De blaar op mijn voet is opengegaan, en mijn enkels doen pijn.’

‘Roos, *please*,’ zeg ik met een zucht, en ik denk: Daar gaan we weer... Heeft ze echt zo’n bord voor haar kop?

‘We zijn er bijna,’ roept Jack over zijn schouder.

‘M-maar ik zie het pad niet meer,’ zegt Eva. ‘I-is dat erg?’ Ze kijkt mij aan. Bezweet, met opgezwollen ogen en een loopneus. En ze houdt haar arm vast alsof die pijn doet.

Ik zou haar nu zo graag gerust willen stellen, een glimlach op haar bleke gezicht willen toveren. Maar ik kan niet tegen haar liegen. ‘Ik... Ik weet het niet,’ zeg ik zacht.

‘We volgen nog steeds de route van het kaartje,’ roept Jack van voren. ‘Als we die kant op lopen, dan komen we vanzelf bij de westelijke ingang van het park uit.’ Hij wijst in de verte, naar een schemerig stuk bos. Het is alsof het daglicht daar niet door het dichte bladerdak heen kan dringen.

Ik kan het gevoel dat er iets misgaat niet meer voor me houden. ‘Dit klopt niet!’ roep ik, en ik schrik van mijn eigen reactie. Ik haal diep adem. ‘Kun je voor de zekerheid nog een keer het kaartje checken? Je hebt al heel lang niet meer op je telefoon gekeken.’

‘Het kaartje zit in mijn hoofd,’ zegt Jack glimlachend, terwijl hij tegen zijn voorhoofd tikt. ‘Geen zorgen.’

‘Mogen wij... Mogen wij het kaartje op je telefoon nog een keer zien?’ vraag ik.

Jack slaat zijn armen over elkaar. ‘Dat kost alleen maar tijd. Als we nu doorlopen, dan zijn we voor de avond valt thuis.’

Ik ben met stomheid geslagen. Hij doet net alsof ik een klein kind ben met een irritante vraag. Ik voel mijn wangen rood worden.

‘Britt heeft gelijk,’ zegt Fabian opeens. ‘Ik wil dat kaartje ook zien.’

Jack heft zijn handen op. ‘Jongens, alsjeblieft. Op deze manier staan we hier vanavond nog. Zullen we gewoon doorlopen?’

‘Laat dat kaartje zien,’ zegt Fabian toonloos.

Een paar seconden staren Jack en Fabian elkaar zwijgend aan, dan begint Jack te lachen. ‘Weet je, Faab, ik zou dat wel willen...’ zegt hij langzaam. ‘Maar mijn telefoon is een halfuurtje geleden uitgevallen.’

‘Wát?’ Ik weet niet goed of hij een grapje maakt.

‘Ja, sorry, ik kan er ook niks aan doen.’ Hij glimlacht berouwvol. ‘We hebben gisteren de hele avond naar mijn playlist geluisterd, waardoor mijn batterij nu op is.’

Ik krijg het koud. Dit is foute boel. Dit is echt foute boel.

‘Je bent niet goed wijs,’ stoot Fabian uit. ‘Waarom vertel je dit nu pas?’

‘Ik wou jullie niet ongerust maken.’ Weer zo’n bescheiden glimlachje. *Niet boos zijn, alsjeblieft, ik doe zo mijn best.*

‘Z-zijn we dan verdwaald?’ vraagt Eva.

Rosalie begint te huilen. ‘Zonder kaart komen we hier nooit meer weg. We gaan dood, net als Liv. We gaan allemaal —’

‘Hou alsjeblieft op met dat gejammer!’ roept Jack uit.

Rosalies wangen worden vuurrood, alsof Jack haar geslagen heeft.

‘We zijn niet verdwaald,’ zegt Jack wat rustiger, en hij steekt een sigaret op. ‘Ik weet precies hoe we lopen. Over een uurtje zijn we er.’

‘O ja?’ Fabian loopt naar Jack toe. Zijn ogen zijn bloeddoorlopen, en hij lijkt wel een spook. ‘Je zegt de hele tijd dat het nog maar een uurtje lopen is.’

Jack inhaleert diep en beschermt zijn sigaret in de kom van zijn hand tegen de regen. ‘Dat is het ook.’

‘Godverdomme.’ Fabian grijpt ruw Jacks arm beet. ‘We staan midden in een fucking natuurgebied zonder kaart. Liv is dood, we hebben bijna geen

eten meer, het regent. Als we verdwaald zijn, geef dat dan in ieder geval toe.' Heel even ben ik bang dat hij Jack gaat slaan.

'Rustig, Faab,' zegt Jack zacht. 'We zijn niet verdwaald. Het duurt alleen wat langer, doordat het zo regent. Vertrouw je me?'

Een ogenblik lang kijken ze elkaar zwijgend aan, totdat de stilte bijna ongemakkelijk wordt. Dan laat Fabian Jacks arm los.

Ik zie in zijn ogen een vreemde mengeling van pijn en woede. 'Laten we maar verdergaan,' zegt hij schor.

Er was een weg terug. Natuurlijk. Maar die nam niemand. Natuurlijk niet. Langzaam veranderde iedereen in bange, onzekere wezens. Je leert mensen pas echt kennen als ze bang zijn. Angst keert je binnenstebuiten en maakt zelfs die stukjes zichtbaar die je aan niemand wilt tonen.

Ik kon ze daar in het bos zien. Echt zien. Die beelden raak ik de rest van mijn leven niet meer kwijt. Soms keek ik ook van een afstandje naar mezelf. Ik herkende mezelf bijna niet. Wie was ik? Wie was ik dat ik dit allemaal deed? De waarheid was dat ik soms doodsbang werd van mezelf...

‘Het is halftien, en hier gaan we vanavond slapen, onder deze grote bomen. Volgens Jack zijn we er bijna, maar wordt het nu te donker om verder te gaan. Mijn kleren zijn kletsnat en ik tril helemaal, zo moe ben ik. Ik... Ik... zou zo graag thuis willen zijn... I-ik ben zo bang dat we...

‘Oké, sorry, we gaan niet huilen en klagen, hebben we met z’n allen afgesproken. Ik dus ook niet.

‘We... We hebben daarstraks met Fabians telefoon een noodoproep gedaan, maar dat lukt niet zonder bereik... Jack zei dat we het morgenochtend nog een keer gaan proberen, en dat we Fabians telefoon moesten uitzetten. Het is de enige telefoon die het nog doet.’

‘Britt, wat doe je daar? Kom alsjeblieft binnen, het regent zo hard.’

‘Ik kom eraan, Eva! Ik zal jullie even onze tent laten zien. We hebben een paar slaapzakken over wat takken gehangen, en stenen op de uiteindes gelegd zodat ze niet wegwaaien. Op de grond liggen twee opengeritste slaapzakken als kleedjes. Kijk, daar in het hoekje zit Eva.’

‘Hé, Britt.’

‘En hier zit Rosalie. Fabian ligt daar met z’n ogen dicht, ik denk dat hij slaapt... En Jack is ons avondeten aan het verdelen. De laatste paprikachips, maar dat maakt niet uit, want... Want we zijn morgenochtend toch thuis.’

‘Jezus, Britt, denk even na! Je loopt toch niet met je vieze poten over onze slaapzakken? Alles zit nu onder de modder.’

‘Hè, wat? Ik... O, shit, wat stom. Sorry, Jack, echt sorry... Ik ga het nu schoonmaken. Heeft iemand een doekje?’

‘Weet je, Britt, ik heb een beter idee. Rot alsjeblieft op met die camera naar buiten. Ik heb helemaal geen zin in dit gezeik.’

‘O-oké, sorry...’

‘Onhandige trut.’

Eva

23.43 uur

Het bos is zo donker dat het lijkt alsof de wereld is verdwenen. Ik zie allemaal gekke dingen in het zwart; grillige vormen, idioot grote vlekken die op mensen lijken, het hoofd van Liv... Ik weet dat het mijn eigen verbeelding is, en knijp mijn ogen dicht zodat ik het niet meer hoeft te zien. Maar Livs gezicht blijft voor me zweven. *Wat heb je gisteravond gedaan,* lijkt het te zeggen. Ik duw mijn handen tegen mijn oogkassen om haar gezicht te laten verdwijnen.

‘Ik heb het k-koud,’ fluistert Rosalie. ‘En die kutslaapzakken helpen echt voor geen meter. Alles lekt en is nat.’

‘Als het stopt met regenen, dan kunnen we een vuurtje maken,’ verzucht Jack.

Ik luister naar de regen die naar beneden klettert. Het klinkt als een wolkbreuk.

‘Sst, niet zo hard praten,’ zegt Britt zacht. ‘Volgens mij slaapt Fabian.’

‘Faab?’ vraagt Jack.

Het blijft stil.

‘Ik vind het zo erg voor hem,’ fluistert Britt. ‘Gelukkig is hij in slaap gevallen. Ik... Ik hoop dat hij het morgen nog trekt.’

‘Ik ook,’ zegt Jack toonloos.

‘Ik ben zo b-bang om naar huis te gaan,’ zegt Rosalie. Het is overduidelijk dat ze huilt. ‘W-we waren allemaal zo dronken. Straks vindt iedereen... zegt iedereen...’ Ze haalt haar neus op. ‘D-dat het onze s-schuld is.’

De opmerking van Rosalie blijft in het donker tussen ons in hangen. Ik voel de wond op mijn arm kloppen, en opeens komt er een herinnering naar boven, zo scherp dat het lijkt alsof ik het opnieuw meemaak.

Ik zie een jongere versie van Liv en mezelf. We spelen buiten tikkertje op het schoolplein en ik hoor ons weer lachen als we achternagezeten worden door de jongens. Ik zie hoe er een ander meisje naar Liv toe rent, hoe Liv naar haar lacht, en hoe ze opeens samen spelen. Ik ren naar ze toe, maar Liv doet net alsof ze me niet ziet. In een fractie van een seconde gebeurt het. Ik steek mijn been uit en Liv struikelt. Ze valt op een scherp steentje en haar hele knie zit onder het bloed. Als ik me geschrokken over Liv heen buig, heeft ze tranen in haar ogen. Maar ze zegt: ‘Het maakt niet uit, Eva, het was een ongelukje.’

Ik wrijf over mijn wang en merk dat ik huil. Gelukkig kan niemand het zien. Mijn handen trillen als ik uit mijn tas het flesje Bach-spray pak en een paar keer op mijn tong spray.

Ik hoor Britt diep inademen. ‘Roos, natuurlijk krijgen wij niet de schuld. Het was een ongeluk, dat begrijpt iedereen. Probeer alsjeblieft wat te slapen.’

‘Als dat lukt,’ mompelt ze.

‘Het is hier zo donker,’ zeg ik zacht. ‘Ik... Ik slaap thuis altijd met de deur op een kier en het licht op de gang aan.’

Rosalie slaakt een zucht. *Domme muts.*

‘Kom maar naast mij liggen,’ zegt Britt, en ik kan haar bijna in het donker zien glimlachen, zo aardig klinkt haar stem.

‘O-oké.’ Ik rol naar haar toe en ga op mijn zij tegen haar aan liggen. Britts warmte trekt door mijn natte kleren en huid, en ik kruip nog iets dichtert tegen haar aan.

‘Over een paar uurtjes wordt het alweer licht,’ zegt ze.

‘H-hoe laat is het dan?’

‘Ik denk twaalf uur. Maar ik weet het niet zeker.’

Het is even stil. ‘H-hoe zou het nu met Liv gaan?’ vraagt Rosalie dan, met een stem dik van de tranen.

Het is een vreemde vraag, maar ik begrijp wat ze bedoelt. Het is donker, nat en koud, en Livs lichaam ligt daar helemaal alleen... Ik kruip dieper weg in mijn slaapzak en heb het gevoel dat het om ons heen ineens ijskoud is geworden.

‘Niet aan denken,’ zegt Britt schor. ‘Dan maak je jezelf alleen maar gek. Laten we alsjeblieft gaan slapen, anders zijn we morgen helemaal kapot.’

Ik voel een been naast me bewegen als Britt zich omdraait.

‘Au,’ zegt Rosalie, ‘er staat iemand op mijn voet.’

‘Sorry,’ mompelt Jack. ‘Dat ben ik. Ik ga buiten een peuk roken.’

‘Verdwaal niet,’ mompelt Britt.

‘Haha, erg geestig,’ zegt Jack, maar het klinkt niet alsof hij het een leuk grapje vindt.

Ik ga op mijn zij liggen en staar de donkere nacht in. Na een paar seconden zie ik een oranje puntje opglloeien in het zwart. Het beweegt van links naar rechts als een soort vuurvliegje. Ik knijp mijn ogen stijf dicht, maar ik weet zeker dat ik niet in slaap zal vallen.

Ik loop door het bos. Alles draait om me heen, en mijn hart gaat als een razende tekeer. Het is zo donker, en ik hoor iemand iets zeggen. Eerst klinkt het heel zacht, maar dan steeds luider. Een kwade, wanhopige stem.

Plotseling rent er iemand langs me heen. Is het een jongen? Of een meisje? Ik wil de schim pakken en steek mijn hand uit.

‘Laat me los!’ Het is Livs stem.

Ik ben bang, in de war. Als een blinde begin ik door het pikdonkere bos te rennen. Ik moet hier weg. Ik hoor iemand schreeuwen, misschien ben ik het zelf wel.

Als mijn ogen weer openschieten, is het oranje puntje verdwenen en hoor ik de rustige ademhaling van iedereen om me heen. Ik probeer te begrijpen wat ik net heb gezien. Ik denk dat het een droom was. O, god, laat het alsjeblieft een droom zijn.

Eva

03.12 uur

‘Horen jullie dat ook?’

Wie zegt dat? Dat is mijn eerste gedachte als ik wakker schrik. Alles is pikdonker om me heen, en ik heb het ijskoud.

‘Fuck, ik ben bang.’

Na een paar tellen besef ik dat het Rosalie is.

‘Jezus, wat is er aan de hand?’ broemt Jack. ‘Ik sliep net.’ ‘Ik... Ik hoor iets,’ zegt Rosalie. ‘B-buiten onze tent.’

Ik ga rechtovereind in mijn slaapzak zitten en luister. Ik hoor het druppen van de regendruppels, de wind. In paniek tast ik in het rond. Ik voel benen, het hengel van een tas, iets hards. Ik zie echt helemaal niks.

‘Ja!’ zegt Fabian. ‘Het klinkt alsof —’

‘Sst,’ sist Jack.

En dan hoor ik het ook. Heel zachtjes en ver weg, zodat het amper boven de regen uitkomt: brekende takjes...

‘Hallo? Is daar iemand?’ roept Jack.

Een moment blijft het stil, maar dan gaat het geritsel weer verder. Het klinkt nu alleen veel harder en dichterbij. Als bevroren luister ik.

‘H-het lijkt wel alsof er iets rond onze tent l-loopt,’ zegt Rosalie schor. ‘Is... Is het misschien een dier?’

‘No way, daarvoor is het veel te hard,’ zegt Jack, en ik voel dat hij opstaat.

‘W-wat doe je?’ jammert Rosalie.

‘Ik ga naar buiten. We moeten kijken wat dit is.’

‘Niet doen. Straks is het g-gevaarlijk.’ Rosalie begint te huilen.

‘Ik ben het met Jack eens,’ zegt Fabian, en hij komt ook overeind. ‘Ik wil weten wie er buiten rondloopt.’ Ik hoor in zijn stem een soort woede die ik niet kan plaatsen.

‘Godverdomme, ik zie echt geen reet,’ hoor ik Jack buiten vloeken. ‘Ik heb een lamp nodig.’

‘Britt!’ roept Fabian. ‘Britts camera heeft een flits!’

‘Hallo, Britt, kom je bed eens uit,’ schreeuwt Jack. ‘Nu!’

Het blijft even stil. Dan voel ik iets achter me bewegen. ‘Ja, sorry,’ zegt ze zacht. ‘I-ik ben mijn camera aan het zoeken. M-maar het is zo donker.’

‘Moet ik je helpen?’ vraag ik. ‘Volgens mij ligt je rugzak —’

‘*Holy fuck*, het geluid komt nu ook van die kant!’ roept Jack.

‘Is dat hetzelfde geluid?’ vraagt Fabian. ‘Het lijkt wel alsof dit anders —’

‘Zeker weten.’

Ik hoor Jack en Fabian buiten langs de tent rennen.

Rosalie begint nog harder te huilen. ‘Ik vind het eng.’

‘Jezus, Britt, komt er nog wat van?’ Jacks stem klinkt van een afstandje.

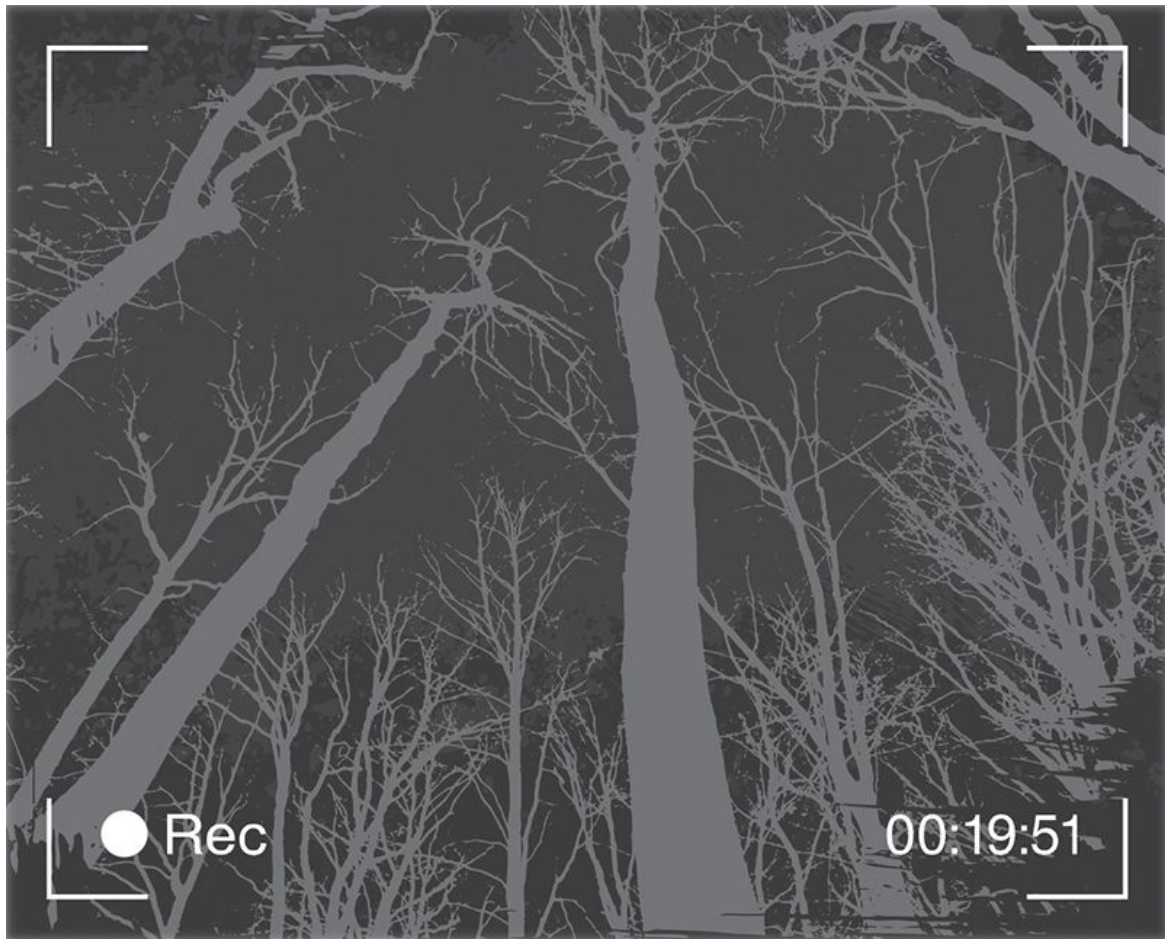
‘J-ja, ik kom nu naar buiten. W-waar zijn jullie?’

Ik denk nog vaak terug aan de nachten. Aan het klamme donker op mijn huid. De hese schreeuw van een dier. Het loeien van de wind. En die doordringende lucht van angst die ik overal kon ruiken, zout en zurig.

Het was een nachtmerrie. Doodsbang wachtend tot de zon weer opkwam. In een wereld die steeds kleiner en donkerder werd. In het donker leek elk uur een heel leven. Veel te veel tijd om bang te zijn. Veel te veel tijd om na te denken over alles wat verloren was. Of wat nooit zou komen.

Zouden ze toen al hebben geweten dat ze geen enkele kans maakten? Of hadden ze op dat moment nog een klein beetje hoop?

Soms had ik de vreemde drang om naar ze te schreeuwen: 'Niemand gaat dit overleven! Waarom begrijpen jullie dat niet?'

‘Ik wil dat je naast mij en Fabian loopt en alles filmt. Begrijp je dat, Britt?’

‘J-ja.’

‘Je filmt mij eerst. Ja, zo, inzoomen op mijn hoofd... Oké, jongens, het is midden in de nacht en fucking donker. We staan hier buiten, omdat we een geluid hebben gehoord. Het leek van die kant te komen. We gaan nu in die richting lopen.’

‘Moet ik blijven filmen?’

‘Ja. Holy shit, dit is echt *scary*. Die bomen lijken wel mensen in dat witte licht, zie je dat, Faab? En kijk eens, hier op de grond, zie je dat er iemand heeft gelopen? Alles is hier platgetrapt en het lijkt wel alsof... What the fuck is dat, horen jullie dat ook?’

‘Jezus, Jack, is het weer terug?’

‘Kom op, we gaan erachteraan, dit keer laat ik het niet ontsnappen. We moeten hier door die struiken heen en dan... Hallo, Britt, slome muts, waar blijf je?’

‘I-ik struikelde.’

‘Godverdomme, geef mij die camera dan. Hoor je het geluid nog, Faab?’

‘Nee.’

‘Kut.’

Vierde vakantiedag

Het laatste nieuws

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

> Algemeen > Binnenland

Zes Nederlandse jongeren vermist in Spanje

Gepubliceerd: 10:39
Laatste update: 10:52

f t in

De Spaanse autoriteiten zijn een zoekactie gestart naar zes Nederlandse jongeren die al bijna drie dagen vermist worden. Het zou gaan om de 16-jarige Liv Wilson, de 16-jarige Eva Kuhr, de 16-jarige Britt Tolman, de 17-jarige Rosalie Dekkers, de 18-jarige Jack Alaoui en de 17-jarige Fabian de Gelder uit Amsterdam.

Het zestal verbleef in een villa in de buurt van het bergdorpje Alcaucín om het einde van hun examens te vieren. De moeder van Britt Tolman heeft gisteren al contact gehad met de Nederlandse politie, omdat ze sinds zondagochtend niks meer van haar dochter had gehoord. Ook de andere jongeren nemen hun telefoon niet op. Gevreesd wordt dat de jongeren het nabijgelegen natuurgebied Parque Natural Sierras de Tejeda zijn ingegaan en daar zijn verdwaald. De Spaanse politie heeft met wandelaars gesproken die op maandagmiddag een groep van zes jongeren in het park zijn tegengekomen. Parque Natural Sierras de Tejeda geldt als een zeer onherbergzaam natuurgebied. De ruige en verlaten streek wordt doorzocht door een speciaal team van de Spaanse politie. De aanhoudende regenval bemoeilijkt de zoektocht.

Een paar jaar geleden verdween in hetzelfde gebied de Nederlandse toeriste Mary-Anne Goossens. Zij werd na 18 dagen levend teruggevonden.

Buitenlandse Zaken heeft inmiddels bevestigd dat er wordt gezocht naar vermiste Nederlanders, maar wil de identiteit van de vermiste personen nog niet bevestigen.

Door: ANP

 7 reacties

[f](#) [t](#) [in](#) [v](#)

Rosalie

07.46 uur

Het is ochtend, maar nog steeds schemerig door de harde regen. De wolken hangen zo laag dat er mistflarden tussen de boomstammen zweven. Het heeft iets engs, alsof we in een soort spookbos zijn.

Hou op, Rosalie, je maakt jezelf gek.

‘Ik heb nog nooit zo slecht geslapen,’ zegt Jack, terwijl hij overeind komt. ‘Wat een klotenacht was dit. Zelfs mijn reet is natgerend.’

‘Heeft... Heeft iemand dat geluid vannacht nog een keer gehoord?’ vraagt Britt, terwijl ze uit haar slaapzak kruipt.

‘Nee,’ zegt Jack met een zucht. ‘Waarschijnlijk zijn we achter een dier aangerend.’

Eva gaat ook rechtop zitten: ‘D-denk je dat?’

‘Wat zou het anders geweest moeten zijn?’ Jack haalt zijn schouders op.

Er valt een vreemde stilte. Ik zie aan ieders ogen dat we allemaal hetzelfde denken: Geen idee...

Jack bukt zich en loopt naar buiten. ‘Schieten jullie een beetje op? We vertrekken over tien minuten.’

‘Maak er alsjeblieft vijf van,’ mompelt Britt. ‘Ik wil hier zo snel mogelijk weg.’

Ik hoor Britt aan Eva vragen of ze haar wil helpen met haar slaapzak oprollen. En natuurlijk doet Eva dat. Ik wou dat Eva niet bestond, ik wou dat zij in dat ravijn was gevallen...

Ik rol me op mijn andere zij, weg van Eva en Britt. Gelukkig heeft niemand nog iets aan mij gevraagd. Ik voel me zo slecht. Mijn hoofd bonst en mijn handen trillen, alsof ik hoge koorts heb. Ik was vannacht zo bang dat ik amper kon slapen. Er schoten allemaal spookbeelden door mijn hoofd.

Straks gingen we allemaal dood... Over een paar weken zouden ze onze lichamen vinden, half opgegeten door de beesten. Of misschien werden we wel nooit meer gevonden.

Soms dacht ik dat ik de voetstappen weer hoorde. In mijn verbeelding was het Liv die buiten rondliep. Misschien was ze wel teruggekomen en leefde ze nog... wat natuurlijk onmogelijk was.

Ik zie Liv nog voor me, haar verwrongen gezicht op de rotsen, haar dunne witte armen die in een vreemde hoek uit haar lichaam staken alsof ze gebroken waren, de grijze vlekken op haar huid. Zou ik er ook zo uitzien als ik dood ben?

Ik trek mijn slaapzak over mijn hoofd. *Ik wil niet dood, ik wil niet –*

‘Rosalie, ga jij ook nog opstaan?’ hoor ik Britt vragen.

Ik schrik en duw me op mijn ellebogen omhoog. We zijn opeens helemaal alleen in de tent, verder is iedereen al naar buiten gelopen.

‘S-Sorry, maar het... Het... gaat niet zo goed.’ Mijn woorden klinken hoog en schrill en komen veel te snel uit mijn mond. Ik haal een paar keer diep adem. ‘Ik heb h-hoofdpijn en ik –’

Britt loopt naar me toe en komt op haar hurken naast me zitten. ‘Je móét opstaan,’ zegt ze. ‘Over een paar uurtjes zijn we weer thuis.’ Ze kijkt me peinzend aan. Om haar nek bungelt haar camera. Ze lijkt de laatste tijd wel

met dat ding getrouwd. ‘Kom op, Roos,’ zegt ze langzaam. ‘Of moet ik me echt zorgen gaan maken?’

Hou je kop, domme trut! wil ik schreeuwen. *Liv is dood!* Maar ik snap wat ze bedoelt. Ik moet naar haar luisteren, anders word ik gek. ‘G-geef me een paar minuten, dan ben ik klaar,’ zeg ik schor.

‘Goed zo.’ Britt knikt en laat mijn hand los. ‘Ik ga vast naar buiten. Roep je als het niet lukt?’

Ik knik en worstel mezelf uit mijn slaapzak. Een paar seconden leun ik uitgeput met mijn hoofd op mijn knieën. *Ik kan dit niet.*

Je moet, zegt een stemmetje in mijn hoofd. Pak je make-upspullen en maak jezelf op. Doe wat je altijd doet.

Mijn hand trilt, waardoor ik de rits van mijn tas amper openkrijg. In het spiegeltje van mijn toilettas bekijk ik mezelf. Mijn vochtige haren hangen slap en vormeloos rond mijn gezicht. De huid onder mijn ogen is donkerpaars en op mijn kin zitten een paar dikke rode puisten. Mijn hoofd voelt vreemd licht, alsof ik flauw ga vallen. Ik wil dit meisje niet zijn... Ik heb twee jaar geleden voorgoed afscheid van haar genomen. Waarom staart ze me nu dan weer in de spiegel aan?

In paniek smeer ik een dikke laag foundation op mijn gezicht en ik probeer mijn wallen en puisten weg te plamuren. Maar het lukt niet, het...

Een kuchje. Verschrikt kijk ik op, en ik staar recht in het lijkleke gezicht van Fabian. Hij is de tent binnengekomen zonder dat ik het doorhad.

‘I-is er wat?’ vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd en staart me met een holle blik aan. Ik zie er slecht uit, maar hij ziet er echt afschuwelijk uit...

Ik weet niet wat ik moet doen en staar terug. Secondelang zitten we gevangen in elkaars blik. Ik zie dat de spieren in zijn kaak straktrekken.

Zijn ooglid trilt. Opeens ben ik doodsbang voor hem. Hij gaat toch niks gek doen?

Maar dan glimlacht hij naar me, eigenlijk is het meer een soort verwrongen grimas. 'Ik... Ik dacht heel even dat je Liv was,' zegt hij schor. 'Sorry. Jullie lijken van achteren echt enorm op elkaar. Iemand kan zich zomaar vergissen.' Dan draait hij zich om, en loopt hij gebukt naar buiten.

Ik adem diep in, en weer uit. Ik weet niet waarom, maar ik heb het gevoel dat hij iets verbergt.

Eva

08.19 uur

Met bleke, strakke gezichten staart iedereen voor zich uit. De lucht boven de boomtoppen is donkergrijs en de regen komt in vlagen naar beneden. Regendruppels slaan in mijn gezicht, druipen in mijn nek, hangen aan mijn wimpers. Ik ben zo moe, maar ik weiger te gaan zitten. Als ik dat doe, dan word ik nog natter en viezer.

‘Oké, laten we even overleggen.’ Jack gaat met zijn armen gekruist voor ons staan. ‘We zijn gisteren uit die richting gekomen.’ Hij wijst naar het bos. ‘De villa ligt in het westen.’ Hij wijst nu een andere kant op, alsof hij een ingebouwd kompas in zijn hoofd heeft. ‘Dus als we die richting aanhouden, dan lopen we goed. Is iedereen het daarmee eens?’

We staren hem allemaal aan. Dan schraapt Britt haar keel. ‘Hoe... Hoe weet je dat het westen daar is?’

‘Omdat de zon altijd in het oosten opkomt.’ Jack wijst weer een andere kant op.

‘Hè?’ zegt Rosalie. Het lijkt haar moeite te kosten om het te begrijpen. ‘Maar het is bewolkt.’

‘Je kunt het zien aan de stand van de schaduwen,’ zegt Jack glimlachend. ‘Die verplaatsen zich in dezelfde richting als de zon. Ik heb de schaduw van de bomen als uitgangspunt genomen.’

Het klinkt heel aannemelijk. Maar als ik naar de grond kijk, zie ik alleen maar modder en natte blaadjes.

Jack zucht. ‘Als iemand een beter idee heeft, *no problem*. Ik vind alles prima. Maar we kunnen hier niet de hele dag blijven staan.’

Het blijft stil.

Jack probeert in de regen een sigaret op te steken. ‘Goed, dan hebben we hierbij met z’n allen besloten dat we die kant opgaan. Als iedereen z’n spullen pakt, dan vertrekken we.’

‘Hadden we de kaart nog maar,’ hoor ik Fabian binnensmonds mompelen.

Jack hoort het ook. ‘Begin je daar nou weer over?’ Het is hem gelukt om de sigaret op te steken en geërgerd blaast hij een wolk sigarettenrook tussen de regendruppels door. ‘Ik dacht dat we dat gisteren hadden uitgepraat.’

‘We hebben er inderdaad over gepraat,’ zegt Fabian koel. ‘Maar ik kan me even niet herinneren dat we het ook hebben *úit*gepraat.’

Ze staren elkaar aan. Jack met zijn kin in de lucht. Fabian met samengeknepen ogen.

Fabian is de eerste die zijn blik afwendt. ‘Laten we maar gaan,’ zegt hij met een dikke stem. ‘Anders komt Liv nooit thuis.’

Zwijgend pakken we onze tassen. Ik hijs mijn rugzak op mijn rug. Hij lijkt wel drie keer zo zwaar te zijn geworden. Fabian hangt Livs rugzak over zijn eigen tas, waardoor hij een gigantische bult op zijn rug heeft bungelen. Maar hij vertrekt geen spier.

‘Hé, wat is dit?’ vraagt Rosalie, terwijl ze bij een boom blijft stilstaan. Aan een van de takken hangt iets wits. Het beweegt heen en weer in de wind.

Britt haalt haar schouders op. ‘Het lijkt wel een stukje stof.’

‘Ja, dat zie ik ook,’ zegt Rosalie. ‘Maar hoe komt het daar?’

Jack gaat naast haar staan. ‘Waarschijnlijk is iemand van ons achter die tak blijven haken met z’n kleren.’

‘Maar niemand heeft iets wits aan,’ zegt Fabian schor. ‘Behalve...’

Er valt een vreemde stilte. Ik zie aan ieders ogen dat we hetzelfde denken: Niemand heeft iets wits aan, behalve Liv...

‘Jongens, alsjeblieft,’ zegt Jack scherp. ‘Ik snap dat we allemaal moe zijn, maar dit slaat nergens op. We moeten dingen niet uit z’n verband gaan rukken. Er hangt een wit stukje stof in een boom, *that’s it*.’

Niemand zegt iets.

‘Ik weet niet wat jullie van plan zijn, maar ik ga,’ zegt Jack. ‘Ik heb geen zin om hier de hele ochtend over lapjes stof te praten.’

‘Ik... Ik ga met je mee,’ zegt Britt, en ze frunnikt zenuwachtig aan de zoom van haar T-shirt. ‘Hé, dat is vreemd,’ zegt ze dan ineens, ‘dat stukje stof hangt er niet meer.’

We staren allemaal naar het lege uiteinde van de tak.

‘O, eh, ja.’ Rosalie staart naar haar voeten. ‘Ik heb het er net af gehaald en in mijn zak gestopt. Ik... Ik vond het zo gek om het hier te laten hangen. In het bos, met die regen.’

‘Je hebt het toch niet aangeraakt?’ vraagt Jack.

‘J-jawel, hoezo? Is d-dat erg dan?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Jack peinzend. ‘In horrorfilms brengt dat altijd ongeluk.’

Rosalie slaat geschrokken haar hand voor haar mond. ‘E-recht? OMG, het spijt me, het spijt me echt, ik —’

‘Het was een grapje, Rosalie.’ Jack grijnst.

Fabian schudt langzaam zijn hoofd, en ik zie hoe hij zijn handen tot vuisten balt. ‘Echt een heel leuk grapje, Jack. We lachen ons allemaal

helemaal gek.'

Jack

11.53 uur

Het is nu bijna twaalf uur, en eigenlijk had ik verwacht dat we er al zouden zijn. Maar het bos wordt op een idiote manier steeds dichter en moeilijker begaanbaar.

Kom op, Jackster, niet aan jezelf twijfelen. We lopen nog steeds westelijk, dat zie je aan de vorm en de richting van de schaduwen.

Maar waarom zijn we er dan nog niet? Godverdomme, ik wou dat ik nog peuken had. Ik kan altijd beter nadenken als ik rook. Maar ik heb vanochtend mijn laatste sigaret opgerookt, en –

‘Ik... Ik voel me echt zo slecht,’ zeurt Rosalies stem door het bos.

De haren op mijn armen gaan rechtop staan, als een soort allergische reactie. Twee dagen geleden vond ik haar best lekker. Maar nu wordt ze echt met de minuut lelijker en hysterischer.

‘Ik moet wat eten,’ klaagt ze verder. ‘Anders ga ik denk ik flauwvallen.’

‘Ik heb nog wel een Smintje voor je, sabbel daar maar op,’ zegt Britt met een zucht, en ze haalt een blauw doosje uit haar zak.

‘T-thanks.’ Rosalie stopt een Smintje in haar mond en begint er gulzig op te zuigen. Godzijdank houdt ze haar kop weer.

Ik zou echt veel sneller uit dit kutbos zijn als ik alleen was. Vannacht heb ik amper geslapen door alle gedachten die door mijn hoofd maalden.

Over Liv. Doodgaan. Mijn ouders, die me zouden vermoorden als ze erachter zouden komen wat ik heb gedaan. Over mijn reis, die ik waarschijnlijk wel kan vergeten. Over mijn leven dat naar de klote is...

Woedend schop ik met mijn voet door de dikke, natte laag dennennaalden op de grond. Misschien hebben mijn ouders wel gelijk en heb ik echt talent voor het verkloten van dingen.

‘O, shit,’ hoor ik Fabian zeggen. ‘Kijk daar eens.’

Mijn hoofd schiet omhoog. In de verte, ongeveer honderd meter verder, glinstert donker water tussen de bomen. Nee, denk ik, dit moet een grapje zijn... Houdt het dan nooit op?

‘D-dat is een rivier,’ stamelt Eva.

Heel goed, applaus.

‘Wat is nu je plan?’ Fabian kijkt me aan alsof het allemaal mijn schuld is. ‘Gaan we met z’n allen zwemmen?’

‘Nee, we gaan eerst kijken,’ zeg ik afgemeten. ‘Waarschijnlijk valt het wel mee.’

Met grote passen lopen we in de richting van het water. Aan de oever houden we stil, en we staren naar de rivier, die een stukje lager stroomt. Door de regenval is ze buiten haar oevers getreden en het water stroomt razendsnel tussen grote rotsblokken door.

Voor het eerst voel ik iets van paniek. Hoe komen we ooit aan de overkant?

Rosalie klampt zich aan Britt vast. ‘I-ik ga echt niet in die rivier zwemmen.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ snauw ik, en ik zuig een paar diepe teugen lucht in mijn longen.

‘M-maar hoe komen we dan aan de overkant?’ vraagt Eva. Ze staart me met grote ogen aan.

Ik heb echt geen flauw idee. *Denk na, Jack. Hou je hoofd koel. Denk na, denk na, denk na, voor alles is een oplossing.*

‘Kunnen we daar niet oversteken?’ Britt wijst in de richting van een stroomversnelling. Over de hele breedte van de rivier ligt daar een omgevallen boomstam, als een soort loopplank.

‘Heel goed van je, Britt,’ zeg ik snel. ‘Dat was ook mijn idee.’

‘Sorry, jongens, maar die boomstam ziet er niet heel stabiel uit,’ zegt Fabian aarzelend. ‘We kunnen ook een stukje stroomopwaarts lopen en een plekje zoeken waar het wel veilig is om –’

‘Dat kost ons waarschijnlijk een dag extra, of nog langer,’ onderbreek ik hem. ‘Deze rivier eindigt waarschijnlijk ergens in een meer. Wil je het risico nemen dat we daar uitkomen?’ Ik weet al wat hij gaat antwoorden, nog voordat zijn mond opengaat.

‘Nee,’ zegt hij zacht. Hij ziet er verslagen uit. ‘Laten we maar over die boomstam gaan.’

‘Ik ben het met je eens.’ Ik knik en laat het klinken alsof het zijn beslissing was.

Ik loop in de richting van de stroomversnelling. De rest komt langzaam achter me aan. Als eerste inspecteer ik de boomstam: de natte zwarte schors is gebarsten en overal groeit mos. Waarschijnlijk ligt dit ding hier al jaren. Aan de overkant is een bos met dennenbomen en...

Opeens zie ik vanuit mijn ooghoek iets bewegen. Maar als ik nog een keer kijk, zie ik alle bomen doodstil naast elkaar staan. Waarschijnlijk was het een dier. Maar toch kan ik het gevoel niet helemaal wegduwen dat ik iets heb gezien wat niet thuishoort in dit bos.

‘Prima stammetje, hoor,’ zeg ik luchtig. ‘Zijn er vrijwilligers die als eerste willen?’

‘Ik g-ga dit echt niet doen,’ jammert Rosalie. ‘Ik heb hoogtevrees. Ik durf met gym ook nooit op de evenwichtsbalk.’

Ik voel dat de spieren in mijn nek zich aanspannen. Stomme trut, zou ik nu het liefst willen zeggen, als je zelf niet gaat, dan trap ik je wel naar de overkant. Maar dat zou niet verstandig zijn... Ik dwing mezelf om te ontspannen. ‘Ik snap dat je het eng vindt, Rosalietje,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Maar dit kun je, echt. Je moet gewoon rustig blijven ademen en naar een vast punt aan de overkant kijken.’

‘Maar die boomstam is echt superglad en als ik val dan breek ik waarschijnlijk mijn –’

‘Ik help je wel,’ onderbreek ik haar gejammer. ‘Oké?’

‘E-echt?’

Ik knik. ‘Tuurlijk. Maar dan moet iemand anders nu eerst naar de overkant gaan, zodat die je vanaf daar kan helpen.’

Niemand reageert, dus kijk ik naar Britt. Het was tenslotte háár idee.

‘Oké, i-ik ga wel als eerste,’ zegt ze, en ze haalt diep adem. Met haar armen aan weerszijden uitgestoken zet ze voorzichtig een voet op de boomstam. ‘Hij ligt stevig vast,’ mompelt ze. Ze zet haar andere voet erbij en begint heel langzaam te lopen. Af en toe wiebelt ze een beetje, maar ze komt redelijk snel en soepel aan de overkant. ‘Gelukt!’ roept ze, en ze steekt haar duim op. ‘Het is prima te doen. Je moet alleen oppassen voor het mos, dat is heel glad door de regen.’

‘Nu jij,’ zeg ik tegen Rosalie.

‘Nee, alsjeblieft, ik durf echt niet.’ Ze heeft knalrode vlekken in haar gezicht en er kleeft een stukje groen snot aan haar neus. Ze ziet er echt zo ranzig uit.

‘Nu!’ snauw ik, en ik pak haar arm hardhandig beet. ‘

OMG, OMG, OMG,’ zegt ze hijgend, terwijl ze op de boomstam gaat staan.

Ik duw haar een stukje verder. Ze trilt en ik kan daardoor met moeite mijn eigen evenwicht bewaren. ‘Loop door,’ sis ik.

Als een soort bejaarde schuifelt ze naar de overkant.

Britt pakt haar halverwege van me over. ‘Naar mij kijken, Roos,’ zegt ze, ‘niet naar het water. Nog een paar stapjes. Goed zo, je bent er!’

Rosalie verbergt haar gezicht in haar handen en begint te huilen. ‘Dit is echt het allerengste wat ik ooit in mijn leven heb gedaan,’ snikt ze. ‘Ik wil naar huis.’

Britt slaat een arm om haar heen en fluistert iets in haar oor, waardoor het huilen godzijdank stopt.

Ik knik naar Eva als teken dat zij nu mag gaan.

Eva stapt op de boomstam zonder iets te zeggen. Voor iemand met zo’n dik en lomp lichaam loopt ze verrassend makkelijk naar de overkant.

‘Je hebt het gedaan!’ Britt omhelst haar alsof ze een olympische medaille op het onderdeel balk heeft gewonnen.

‘Jouw beurt, Faab,’ zeg ik. ‘Heb jij ook hulp nodig?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik loop liever zelf.’

‘Oké,’ verzucht ik. ‘Dan loop ik achter je aan. Let’s do this.’

Fabian stapt op de boomstam. Ik zie hoeveel moeite het hem kost om in balans te blijven met twee tassen op zijn rug.

‘Gaat het?’ vraag ik.

‘Ja.’ De schorre klank in zijn stem doet me het tegendeel geloven.

Heel voorzichtig loopt hij verder. Ik volg een paar meter achter hem. De regen gutst nog steeds naar beneden en ik voel de wind aan mijn kleren rukken.

Op driekwart van de boomstam blijft Fabian ineens staan. ‘Ik... Ik ben een beetje duizelig.’

Ongerust loop ik naar hem toe. ‘Rustig in- en uitademen, het laatste stukje doen we samen.’

Ik ben bijna bij hem als het gebeurt. De wind wakkert aan en Fabians voet glipt van de boomstam. Mijn hand schiet naar voren, maar te langzaam. In slow motion zie ik Fabian vallen. Met een klap komt hij op een grote, puntige steen in het water terecht.

Een paar seconden gebeurt er helemaal niks. We staren allemaal naar Fabian die met gesloten ogen op de steen ligt. Dan begint hij te kreunen.

Eva gilt en Rosalie valt op haar knieën, alsof ze geen controle over haar spieren meer heeft.

Britt rent naar de kant. ‘Hij bloedt!’

Het is heel gek, maar het is alsof die woorden me wakker schudden. Opeens voel ik mezelf heel rustig worden. Beheerst spring ik in de rivier. Het water komt tot halverwege mijn bovenbenen en de stroming is zo sterk dat ik bijna omval. Ik klim op de steen en kniel naast Fabian neer. Zijn rechterscheenbeen zit onder het bloed. In het midden van de wond zie ik iets wits glinsteren. Een stuk bot... Holy shit, hij heeft gewoon zijn poot gebroken. Mijn maag trekt zich samen.

‘Hij gaat dood,’ gilt Rosalie, en Eva begint te huilen.

‘Er gaat niemand dood,’ snauw ik. En tegen Fabian: ‘Ik ga je naar de kant brengen. Een, twee... drie!’ Ik trek Fabian in zithouding. De tranen stromen over zijn wangen en ik zie hem lijkleek wegtrekken. ‘Blijf bij me, Faab!’ zeg ik. ‘Ik spring in het water, en dan til ik je, oké?’

Hij knikt met gesloten ogen.

Voorzichtig laat ik me in het water glijden. ‘Sla je armen om me heen,’ zeg ik.

Hij doet wat ik zeg en hangt als een lappenpop tegen me aan.

‘Daar gaan we.’ Met alle kracht die ik in me heb til ik Fabian van de steen. Ik voel hem over zijn hele lichaam trillen. ‘Hou je goed vast.’ Samen met Fabian strompel ik door het water. Het is alsof ik een betonblok meezeul. Lang hou ik dit niet vol, ik kan dit niet, ik... En dan bereik ik de kant. Britt en Eva snellen naar me toe en helpen me om Fabian voorzichtig op de grond te leggen.

‘Zijn been... Wat is dat?’ stamelt Eva.

‘Het is denk ik gebroken,’ zeg ik hijgend.

Britt gaat naast Fabian zitten en pakt zijn hand. ‘Het komt goed,’ fluistert ze. ‘Hou vol.’

‘Ik... Ik...’ Fabian kreunt alsof het hem bovenmenselijk veel inspanning kost om dit te zeggen. ‘Ik... kan niet verder lopen, het doet zo’n pijn.’

‘Als jij hier blijft, dan blijven wij hier ook,’ zegt Britt. ‘We laten je niet alleen.’

Rosalie huilt nu met lange, hysterische uithalen. ‘OMG, dan gaan we allemaal dood.’

‘Hou alsjeblieft even je kop,’ sis ik. Dan haal ik diep adem en zeg het enige wat ik onder deze omstandigheden kan zeggen: ‘We maken een spalk voor Fabian en dan leunt hij op Britt en op mij. Eva, jij zoekt een rechte tak. Britt, jij scheurt een T-shirt in repen. En Rosalie, jij houdt op met huilen. Nu!’

Godzijdank doet iedereen wat ik zeg. Ik buig me voorover naar Fabian. ‘Het komt goed,’ fluister ik. ‘Ik zweer het, Faab.’ Het klinkt eerder als een leugen dan als een geruststelling, en ik zie aan Fabians blik dat hij het ook weet. ‘Vind je het goed als we Livs rugzak hier achterlaten?’ vraag ik zacht.

‘N-nee,’ zegt Fabian schor.

‘Maar Faab,’ zeg ik, ‘het is gekkenwerk om —’

‘Ik draag ’m wel,’ hoor ik Eva opeens achter me zeggen. Ze houdt een lange tak in haar handen en ze ziet er rood en bezweet uit, alsof ze net een hele boom heeft moeten omhakken.

‘D-dankjewel,’ zegt Fabian.

‘Klasse, Eva,’ zeg ik, maar ik denk: Waarom? Waarom bied je dit met je domme hoofd aan? Laat die rugzak hier alsjeblieft achter.

Jack

15.49 uur

‘K-kunnen we hier even stoppen?’ vraagt Fabian. Hij hinkt tussen Britt en mij in. Zijn ademhaling gaat snel en zijn vingers hebben zich in mijn schouder geklauwd.

‘Ja, tuurlijk,’ zeg ik hijgend, en ik veeg met mijn vrije hand de regendruppels uit mijn gezicht. ‘Britt, dit is een mooi plekje, onder deze dennenboom.’

Britt knikt, te moe om te antwoorden.

Voorzichtig laten we Fabian zakken, totdat hij met zijn rug tegen de stam aan zit.

‘D-dankjewel,’ zegt hij nauwelijks verstaanbaar. Zijn gezicht is grauw en bleek, en het T-shirt dat we voor de spalk hebben gebruikt is doorweekt van zijn bloed en de regen.

Rosalie gaat een paar bomen verder op de grond zitten met gebogen hoofd. ‘We komen op deze manier echt nooit thuis. Ik wil niet nog een nacht in dit klotebos slapen, dat trek ik echt niet, dan ga ik echt –’

‘Rosalie!’ zeg ik waarschuwend.

‘Ze... Ze heeft gelijk,’ fluistert Fabian. ‘Het g-gaat zo niet langer.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik. Een ijskoud gevoel verspreidt zich door mijn lichaam.

‘I-ik... Ik... Mijn been doet zo’n pijn.’ Fabians stem hapert. ‘Ik... Ik kan niet meer. Jullie moeten verdergaan zonder mij.’

‘Wat?’ zegt Eva, en ze slaat verschrikt een hand voor haar mond. ‘Maar dat kan niet. We zijn –’

‘Ik... Ik hou jullie alleen maar op,’ onderbreekt Fabian haar met een van pijn vertrokken gezicht. ‘Z-zonder mij zijn jullie veel sneller uit dit bos, en dan k-kunnen jullie hulp halen. V-voor mij... voor L-Liv...’

We kijken elkaar aan. Niemand zegt iets. Maar we weten allemaal dat Fabian gelijk heeft: we zijn de afgelopen twee uur amper vooruitgekomen in de modderige ondergrond. Britt en ik zijn al een paar keer met Fabian gestruikeld over takken of stenen en we wisten dan telkens nog net ons evenwicht te bewaren.

‘Maar je kunt hier niet alleen achterblijven!’ roept Britt uit. Ze probeert te glimlachen, maar haar stem klinkt wanhopig. ‘Dan blijft er iemand van ons bij jou!’

Hij schudt zijn hoofd. ‘N-nee, ik red me hier wel. Jullie... jullie hebben meer kans om hieruit te k-komen als jullie bij elkaar blijven. E-echt.’ In zijn ogen zie ik angst, maar ook iets vastberadens.

De rest ziet het ook, denk ik. Er valt een stilte. De regen valt in vlagen op ons neer.

‘H-het lijkt me eigenlijk wel lekker r-rustig zonder jullie,’ zegt Fabian dan, met een verkrampde glimlach.

Hij probeert het met een grapje makkelijker voor ons te maken... Met een brok in mijn keel zeg ik: ‘Geniet maar even van je rust en het uitzicht, voordat je het weet zijn we weer terug.’ Ik buk en haal Fabians verregende slaapzak uit zijn rugzak. ‘Sorry, Faab, we hebben geen droge slaapzakken meer,’ zeg ik, terwijl ik de stof voorzichtig over zijn benen leg. ‘Maar het biedt een beetje bescherming tegen de wind. Heb je je telefoon bij je?’

Hij knikt.

‘Probeer elk halfuur een noodoproep te doen, oké? Ik denk dat wij nog een halfuurtje, max een uurtje moeten lopen. Waarschijnlijk word je voordat het avond is al opgehaald.’

‘D-dat klinkt als een perfect p-plan.’

Ik zie aan zijn ogen dat hij weet dat die kans heel klein is.

Britt zet een fles water naast hem neer en geeft hem haar doosje paracetamol. ‘Tegen de pijn,’ zegt ze met een dikke stem.

Zwijgend staren we elkaar aan. Eva bijt op haar lip, Britt veegt de tranen uit haar ooghoeken en Rosalie staart met een vreemde, holle blik voor zich uit.

‘G-ga nu maar,’ zegt Fabian. ‘Willen jullie... Livs rugzak meenemen?’

Ik haal twee keer diep adem. ‘We kunnen ’m ook bij jou achterlaten en dan –’

‘Nee. Ik... Ik wil zo graag dat haar spullen veilig thuiskomen,’ zegt hij met ogen rood van de tranen. ‘A-alsjeblieft?’

‘Ik... Ik neem ’m wel mee,’ zegt Britt. Ze huilt nu echt. ‘Geen probleem.’

‘D-dankjewel... En Jack?’

‘Ja?’ Ik kijk hem aan, en opeens moet ik denken aan het jongetje van twaalf dat bij me in de brugklas kwam, met zijn keurig gekamde blonde haren en zijn zachte blik. We waren onafscheidelijk... Sorry, Faab, dat het zo heeft moeten lopen, denk ik.

‘Pas je g-goed op iedereen?’ vraagt hij. ‘Breng je ze v-veilig thuis?’

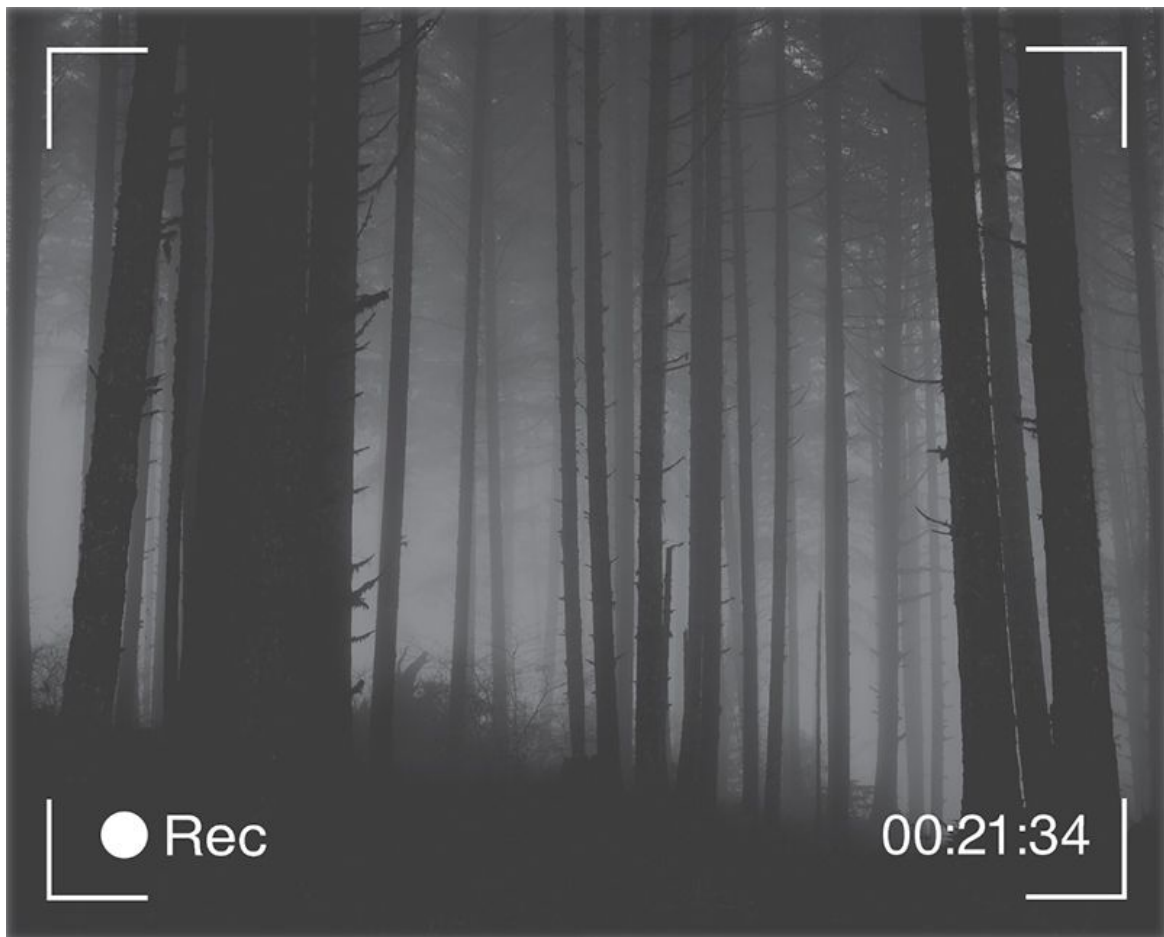
‘Zeker.’ Ik voel mijn ogen vochtig worden en haal diep adem. ‘Hou je taai, Faab, we... We zijn zo weer bij je terug.’ Ik draai me om en begin te lopen, zonder nog om te kijken.

Ik hoor Eva en Britt achter me huilen. Rosalie kreunt zachtjes. En ik wil maar één ding: de tijd terugdraaien...

De heldere blauwe ogen van Fabian zullen mij de rest van mijn leven blijven aanstaren. Help me, leken ze te zeggen. Sorry, zei ik zonder het echt te zeggen. Het spijt me dat het zo moet lopen. Maar je hoeft niet bang te zijn, het zal allemaal vanzelf gaan. Waarschijnlijk zul je steeds zwakker worden van de pijn en de honger en langzaam wegzakken. Het schijnt een mooie dood te zijn.

Maar dat vond hij natuurlijk niet.

Heel even aarzelde ik. Maar ik moest doorgaan. Ik kan er nog steeds van volschieten.

‘Hier... Hier gaan we vanavond slapen, onder deze dennenbomen. Het is halfacht, en we zijn allemaal zo moe. H-

het is echt een hele lange en zware dag geweest... Jack schuilt onder die boom, Rosalie zit daar op haar rugzak, en Eva probeert weer een tent te maken van de slaapzakken, maar alles is zo nat...

‘Op dit moment praat niemand met elkaar. Ik... Ik moet de hele tijd aan Fabian denken... Hij zit daar helemaal alleen, en het wordt straks d-donker... We hadden hem beloofd om snel hulp te halen, en nu... Nu...

‘S-Sorry, ik zal niet weer gaan huilen... Maar het is zo moeilijk en –’

‘Help! Heeelp! HELP! We zijn hier! Kan iemand ons helpen? We zijn verdwaald! HALLO?’

‘Roos, wat doe je? Dit heeft geen zin, niemand kan ons hier horen.’

‘Laat me los, Britt! Help! HELP ME! Alsjeblieft, i-ik... Godverdomme, we gaan gewoon allemaal dood in dit fucking bos! D-dit is onze –’

‘Sst, Roos, niet huilen, het komt goed, echt.’

‘Nee! Het komt helemaal niet goed en dat weet jij ook!

Het is allemaal zijn schuld, met zijn domme kutkaart en stomme kutbeslissingen.’

‘Doe even normaal –’

‘Laat haar maar even, Jack, ze meent het niet zo. Ze is compleet ingestort.’

‘Tsss, dat kun je wel zeggen.’

‘D-denken jullie dat er al mensen thuis ongerust zijn? En dat we m-misschien worden gezocht?’

‘Ik weet het niet, Eva. Ik... Ik had mijn moeder beloofd om elke dag een berichtje te sturen. Het laatste berichtje was van zondag. I-ik hoop zo dat ze het niet vertrouwt...’

‘*Keep on dreaming*, ze gaan echt niet na drie dagen al zoeken. Misschien na een week of zo.’

‘Waarom zeg je dat, Jack?’

‘Omdat het de waarheid is, Britt. Ze denken waarschijnlijk dat we de tijd van ons leven hebben.’

‘Ik... Ik ben b-bang... H-het wordt al d-donker...’

‘Kom maar bij mij, Eva.’

Eva

02.14 uur

Ik staar met brandende ogen voor me uit. Het is pikdonker, het moet ver na middernacht zijn. De slaapzakken van onze tent zijn half opengewaaaid, en bieden amper nog bescherming tegen de regen en de wind. Ik ben zo diep mogelijk in mijn eigen slaapzak gekropen, maar de regen lekt zelfs door de stof heen.

Ik luister en hoor de rustige ademhaling van Britt en Rosalie. En als ik nog beter luister, dan hoor ik naast onze tent iets heel zacht ritselen, alsof iemand voorzichtig rond de tent loopt om ons niet wakker te maken.

Dat moet Jack zijn... We hebben afgesproken dat we om de beurt wakker blijven en de wacht houden. Om drie uur maakt hij Britt wakker.

Ik zucht en draai me voor de zoveelste keer om in mijn natte slaapzak. Laat me alsjeblieft in slaap vallen. Alsjeblieft. Ik wil zo graag nergens aan denken, niet meer bang zijn.

Ik heb het halve flesje Bach-spray al op mijn tong gesprayd, maar het helpt niet. Mijn hoofd blijft maar doormalen. Over Fabian... helemaal alleen in het donkere bos. Over Liv... natgeregend en koud op de stenen. Het voelt alsof het allemaal mijn schuld is.

Met trillende handen zoek ik mijn korte broek in het donker, en ik peuter het laatste dropje uit mijn broekzak. Het is nat, zacht en kleverig, en het zit

aan de stof vastgeplakt. Maar ik eet het in één keer op. Een seconde later is het weg, waardoor ik me nog rotter voel.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht en rol mezelf op als een baby, met mijn knieën tot aan mijn kin opgetrokken. Heel langzaam voel ik mezelf wegzakken, steeds verder in het donker, tot ik opeens weer in het bos sta en Liv hoor roepen: ‘Laat me los!’

Ik begin te rennen, totdat ik uitgeput ben. Ik beef over mijn hele lijf. En dan voel ik iets. Iets wat nat en warm is en aan mijn vingers kleeft. Bloed... Ik begin te gillen, en –

‘Wakker worden!’ roept Rosalie.

Mijn ogen schieten open en ik ga hijgend rechtop zitten in mijn slaapzak. ‘W-wat?’ stamel ik.

‘Ik... Ik hoor dat geluid weer,’ zegt ze met een rauwe stem. ‘Jack? Jack!’

‘Hè?’ hoor ik hem ergens voor ons mompelen. ‘Ik... Shit, sorry, ik ben in slaap gevallen. Wat is er aan de hand?’

‘Dat geluid is weer terug,’ jammert Rosalie. ‘Jij zou de wacht houden!’

Jack ademt scherp in. ‘Kut, dat meen je niet. Iedereen stil!’

We houden allemaal onze mond. Ik hoor het geluid nu ook. Het klinkt alsof iemand rond onze tent sluipt. Soms lijkt het van links te komen, dan weer van rechts, en soms hoor ik het overal. Het klinkt heel anders dan gisteren. Veel... berekender. Angst klontert samen in mijn buik. Niemand hoort ons als we hier om hulp roepen...

Naast me hoor ik Rosalie snikken. ‘What the fuck is dit geluid? Dit is echt niet n-normaal.’

‘Ik ga naar buiten,’ zegt Jack, en ik voel het donker voor me bewegen als hij opstaat.

‘Nee, blijf alsjeblieft hier!’ Rosalie huult. ‘S-Straks gebeurt er wat.’

Jack luistert niet. ‘Britt, ik heb het licht van je camera weer nodig.’

Een stilte, en dan hoor ik gerommel achter me. ‘Hier... Hier is-ie,’ zegt Britt. Ze ademt zwaar.

De flits gaat aan. Wit licht schijnt op onze gezichten en werpt vreemde schaduwen, waardoor we eruitzien als spoken. Alles om ons heen is zo donker, zo onnatuurlijk zwart.

Thuis zou ik nu naast mijn moeder in bed zijn gekropen. Dan zou ze me zachtjes over mijn haren hebben geaaid: ‘Alles komt goed, lieve Eva, ik ben bij je.’

Maar ze is hier niet. En ik weet niet of ik haar ooit nog ga zien. Ik begin te huilen.

‘Geef hier,’ zegt Jack, en hij rukt de camera uit Britts handen. ‘Ik ga alleen.’

‘Maar... Maar...’ stamelt Britt.

Jack luistert niet en verdwijnt met de camera het pikdonker in.

‘Oké, *listen*, het is een uur of drie ’s nachts en dat geluid is weer terug. Eva, Britt, en Rosalie zijn nog in onze tent, dus ik ben hier *only the lonely*. Ik loop nu bij ze vandaan, op zoek naar iets... Of iemand... Maar het is hier zo donker dat ik moet oppassen dat ik niet struikel.

‘Ik loop nu een stukje het bos in. Het lijkt hier wel een fucking begraafplaats met al die donkere bomen. En er liggen ook overal stenen. Gelukkig ben ik niet bijgelovig, want anders...

‘Jezus, zien jullie dat ook? Die vlek daar in de verte tussen de bomen? Het lijkt wel alsof daar iemand staat! Dit is echt niet

grappig meer. En daar links beweegt ook wat! Holy shit, wat is dit voor mindfuck?

‘Ik ga erachteraan. No way dat ik die gast laat ontsnappen. Hé, jij daar! Blijf staan! Ik maak je echt af als ik je... What the fuck? Ik ben door iets geraakt... Mijn been... Wat was dat?’

Eva

03.21 uur

Overal zijn nu geluiden te horen. Het lijkt wel alsof er tientallen mensen rond onze tent rennen. Mijn ogen schieten door het donker. Schiet daar een schaduw weg? Beweegt daar iets? De paniek drukt mijn keel dicht, en ik kan amper nog ademen. Help ons alsjeblieft, denk ik. O, god, alsjeblieft, help ons.

Ik voel dat Britts warme hand zich om de mijne sluit. Rosalies hand volgt een paar tellen later, en we kruipen tegen elkaar aan.

‘Sst,’ fluistert Britt. ‘Het komt goed, niet bang zijn.’

Een fel licht komt uit het donker tevoorschijn. Rosalie begint keihard te gillen. ‘Nee, nee!’ krijst ze. ‘Ik wil niet dood, ik –’

‘Doe effe normaal,’ hijgt Jack. ‘Ik ben het.’

Rosalie begint nog harder te huilen. ‘Ik... Ik... Ik dacht... H-het geluid...’

‘Het is weg,’ zegt Jack toonloos, en hij zet de camera uit. Het is meteen weer aardedonker. ‘Ik ben een stukje het bos in gerend,’ hoor ik hem zeggen. ‘Maar het is nergens meer. Ik heb geen idee wat het is geweest.’

Ik voel hem langs me heen lopen.

‘Mijn been bloedt. Ik heb het waarschijnlijk opgehaald aan een of andere kutstruik. Fuck you,’ schreeuwt hij door de nacht. ‘Dit zet ik je

betaald, ik zweer het je.'

Rosalie haalt gierend adem. 'Ik wil naar hui-huis.'

'*Believe me*, wij allemaal.' Jack gaat naast ons zitten. 'Is iedereen verder nog oké?'

'Ja,' antwoordt Britt voor ons allemaal. 'W-wil je een pleister? Misschien heb ik er wel eentje in mijn rugzak.'

Jack snuift. 'Ik heb denk ik iets groters nodig. Waar zijn mijn spullen? Ah, hier. Britt, schijn me eens bij.'

'O, eh, ja.' Haar camera floept weer aan en ik zie Jacks verwrongen gezicht en een glimp van de wond op zijn bovenbeen. De snee is zeker vijftien centimeter lang en glinstert zwart in het felle licht.

'OMG, ik word misselijk,' jammert Rosalie. 'Ik kan niet tegen bloed.'

'Dan kijk je maar lekker een andere kant op,' bijt Jack haar toe. Hij giet wat water uit een flesje over de wond, en wikkelt daarna een T-shirt strak om zijn bovenbeen.

'Klaar,' zegt hij, en hij strekt zijn gewonde been voor zich uit. 'Jezus, dat deed pijn.'

Britt zet haar camera uit en het donker sluit ons weer in. We zwijgen. Een paar seconden. Een halve minuut. 'Het klonk als voetstappen,' zegt Britt dan.

'I know,' mompelt Jack.

Weer een stilte. De duisternis voelt als een zware, verstikkende deken. En er gebeuren dingen. Takken die soms in een harde windvlaag bewegen. Een schreeuw, waarschijnlijk van een dier. Ik probeer niet weer te gaan huilen. Dit zijn de normale geluiden die 's nachts bij een bos horen. Toch?

'I-is het al bijna ochtend?' fluistert Rosalie, alsof ze bang is dat iemand ons afluistert.

‘Nog een paar uurtjes,’ antwoordt Jack.

‘Stel je voor...’ hoor ik mezelf opeens zeggen. ‘Stel je voor dat Liv n-niet is gevallen, maar... maar dat z-ze is...’

Ik hoor hoe Rosalie haar adem inhoudt. ‘N-nee,’ stamelt ze.

‘Je moet je nu geen gekke dingen in je hoofd gaan halen,’ zegt Britt zacht. ‘Liv heeft in het donker dat ravijn niet gezien. Zullen we het over iets anders hebben?’

‘O-oké, sorry,’ zeg ik terwijl ik mijn neus ophaal.

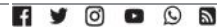
Ik zou Britt zo graag willen geloven. Maar ik voel gewoon dat er die avond in het bos iets ergs is voorgevallen. Mijn vingers gaan naar de wond op mijn arm, naar mijn hoofd. Ik moet weten wat er is gebeurd. Want als Liv niet is gevallen, dan is ze misschien wel geduwd...

Opeens kan ik mijn tranen niet langer binnenhouden. Wat heb ik gedaan? O, god, wat heb ik gedaan?

Vijfde vakantiedag

Zoekactie vermiste tieners vandaag opnieuw van start

1 uur geleden in BINNENLAND

De zoekactie naar de groep van zes vermiste jongeren in Zuid-Spanje heeft nog geen resultaten opgeleverd.

De Amsterdamse tieners worden sinds maandag vermist, nadat ze niet terugkeerden van een wandeling in een natuurgebied. Tot nu toe ontbreekt van hen ieder spoor. De Spaanse politie heeft al tientallen verschillende routes onderzocht die de jongeren gelopen zouden kunnen hebben.

Volgens de Spaanse politie is het lastig zoeken in de bergen door de slechte weersomstandigheden. De zoekactie wordt vandaag echter wel hervat.

NEDERLAND

Nieuws

Wat vindt Nederland?

Gemist

Tip van de redactie

Inloggen

Hele land leeft mee met vermiste tieners

112 & misdaad | Vandaag 08:21

Delen

De vermissing van zes Amsterdamse jongeren in Spanje houdt het hele land bezig. Steunbetuigingen komen uit alle hoeken.

Vooraf op social media zijn veel emotionele reacties te lezen. 'We branden elke dag zes kaarsjes voor jullie op school,' schrijft een meisje op Instagram. 'Mijn tranen zijn voor jullie. Keep strong, stay alive, please,' aldus een vriendin van een van de tieners.

Vrienden en familie van de vermiste Liv, Fabian, Eva, Rosalie, Jack en Fabian hebben de speciale website Bringthemback.nl opgericht, waar mensen tips, informatie en steunbetuigingen kunnen achterlaten. De website heeft een Engelse, Spaanse en Nederlandse variant.

Laatste update: Vandaag 08:29

Het laatste nieuws

> Algemeen > Binnenland

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

Ouders vermiste jongeren naar Spanje

Gepubliceerd: 9:18
Laatste update: 10:25

f t in

De ouders van de vermiste Britt (16), Liv (16), Eva (16), Rosalie (17) en Fabian (17) uit Amsterdam vertrekken vandaag naar Spanje om te helpen zoeken naar hun kinderen.

De ouders van Jack (18) blijven in Nederland om de ontwikkelingen te volgen. De familie Alaoui heeft een broer en een neef afgevaardigd om te helpen zoeken.

Een woordvoerder van de Spaanse politie benadrukt dat het land alles in het werk stelt om de zes vermiste tieners terug te vinden.

De groep van zes jongeren wordt al een paar dagen vermist. Vermoedelijk zijn ze gaan wandelen in het Spaanse natuurgebied Parque Natural Sierras de Tejeda.

Door: ANP

5 reacties

f t in

Britt

06.15 uur

Het daglicht valt als een grijze streep in onze tent en heeft het donker verjaagd. Alles ziet er buiten heel normaal uit. Alle dennenbomen staan nog op hun plek, er zijn geen vreemde schaduwen of schimmen meer te zien, de regen valt nog steeds met bakken uit de lucht.

Toch ziet iedereen er nog steeds doodsbang uit. Eva ligt als een gewond dier in haar slaapzak opgerold. Ik heb haar de hele nacht zachtjes horen huilen.

Jack is al opgestaan en ruimt zijn spullen op. Het T-shirt om zijn bovenbeen is donkerrood van het geronnen bloed. En de huid rond de stof is opgezwollen en rood, alsof het ontstoken is. Toen ik daarnet vroeg hoe het met zijn been ging, zei hij ‘prima’. En verder wilde hij er niet over praten.

Maar de meeste zorgen maak ik me om Rosalie. Vannacht mompelde ze allemaal gekke, onsamenhangende dingen. En soms kreunde ze in haar slaap alsof ze pijn had. Het lijkt wel alsof ze in stukjes uit elkaar valt. Ik heb geen idee wat ik moet doen als dat echt gebeurt...

Jack wrijft over de donkere stoppels op zijn wangen. ‘Ik weet niet wat jullie plannen zijn, maar ik ga over een paar minuten pleite. Ik wil hier geen seconde langer blijven.’

‘Wij gaan mee,’ zeg ik, en ik krabbel overeind. Snel prop ik mijn zeiknatte slaapzak in mijn rugzak en ik maak een paardenstaart van mijn vochtige, ongekamde haren. Ik berg mijn camera op in het voorvakje van mijn tas, zodat ik ’m snel kan pakken als dat nodig is.

Eva komt ook overeind. ‘Ik... Ik zou zo graag iets willen eten. Ik heb vannacht over red velvet-muffins gedroomd.’

‘Die zou ik nu ook wel willen,’ zeg ik glimlachend, en ik pak haar hand. ‘Probeer aan iets anders te denken, Eef. Na een tijdje verdwijnt je hongergevoel, echt.’

Rosalie kruipt uit haar slaapzak. Ze lijkt wel een spook zoals ze daar gehurkt zit, met haar lijkbleke huid en de donkere schaduwen op haar gezicht. Haar linkeroog is dik en rood, alsof het ontstoken is. ‘I-ik voel me niet goed,’ zegt ze. ‘Ik heb echt mega hoofdpijn. Mag ik een paracetamol van je?’

‘Die heb ik aan Fabian gegeven,’ zeg ik met een zucht. ‘Weet je wat? Ga jij alvast maar naar buiten, dan pak ik je spullen wel in.’

Ze knikt en kruipt de tent uit, zonder om te kijken of dankjewel te zeggen.

Ik kan niet eens meer medelijden voelen, alleen maar irritatie.

‘Oké, iedereen hier verzamelen en even luisteren.’ Jack hijst zijn rugzak op zijn rug. ‘We gaan verder lopen in westelijke richting, en dan komen we hopelijk snel bij de westelijke ingang van het park uit.’ Hij wijst naar het donkere dennenbos. ‘Is iedereen het daarmee eens?’

Rosalie schraapt haar keel. Ik zie haar mond opengaan. ‘Ik... Ik ga liever de andere kant op,’ zegt ze met rode vlekken op haar wangen.

Jack kijkt haar verbaasd aan. ‘Sorry? Hoe bedoel je?’

‘Ik ga echt niet nog dieper dit bos in.’ Ze klinkt als een klein kind dat haar zin niet krijgt. ‘Het klopt gewoon niet.’

‘Oké,’ zegt hij langzaam. ‘Maar wat wil je dan wel?’

‘Roos...’ zeg ik voorzichtig.

Ze negeert me. ‘Ik wil terug. Daarheen!’ Ze wijst volgens mij een willekeurige kant op.

‘Luister, Rosalie,’ zegt Jack ijsig kalm. Ik zie dat het hem veel moeite kost om zijn zelfbeheersing te bewaren. ‘We gaan niet drie dagen teruglopen omdat jij opeens denkt dat het niet klopt. Dat slaat echt nergens op.’

‘Nou, ik ga dat mooi wel doen,’ zegt ze opstandig. ‘We hadden nooit naar jou moeten luisteren, dan waren we nu allang thuis geweest.’

‘Denk je dat echt?’

Ze knikt.

Hij ademt diep in en uit. ‘Zullen we ophouden met elkaar de schuld te geven, Rosalietje?’

Ze begint te lachen. ‘We geven elkaar niet de schuld, ik geef jóú de schuld, Jack.’

Dit gaat verkeerd... Het is net alsof ik naar een scène van een film kijk die helemaal uit de hand dreigt te lopen. ‘Jongens, alsjeblieft,’ probeer ik. ‘We hebben allemaal slecht geslapen, we zijn moe en —’

Jack duwt me opzij en gaat voor Rosalie staan. ‘En waar geef je me dan allemaal de schuld van? Ik ben echt reuzebenieuwd.’

‘Even denken, hoor...’ Ze doet net alsof ze diep nadenkt. ‘Het begint met een f, en dan een a, en het eindigt met een n. En het zit in het bos met een gebroken been. Rara, wie is het?’

Niemand zegt iets. Niemand beweegt. Het is alsof we allemaal voelen dat Rosalie een grens heeft overschreden. Opeens weet ik dat dit zo'n moment is dat ik me altijd zal blijven herinneren.

‘Stomme kutbitch!’ Woedend balt Jack zijn vuisten. Een moment ben ik bang dat hij Rosalie gaat slaan. Maar dan draait hij zich om. ‘Als je het allemaal zo goed weet, dan zoek je het maar lekker zelf uit,’ roept hij over zijn schouder, terwijl hij met grote stappen tussen de dennenbomen door wegloopt. Zijn gewonde been sleept een beetje achter hem aan. ‘Succes!’

‘W-wat doet hij?’ Eva begint te huilen. ‘Hij g-gaat toch niet weg?’

‘So what?’ zegt Rosalie. ‘Opgeruimd staat netjes.’

Ik heb zo'n zin om haar te slaan. Ze is echt krankzinnig geworden. ‘Jack, wacht!’ roep ik. ‘Dit kun je niet maken.’

‘O, echt wel,’ schreeuwt hij. ‘Jij en Eva mogen met mij mee, als je die trut maar daar laat staan. Maar dan moet je het nu beslissen.’ Hij gaat niet langzamer lopen.

‘H-hij gaat echt w-weg,’ zegt Eva hijgend, alsof ze buiten adem is van het huilen. ‘W-wat moeten we doen?’

Heel even voel ik de aandrang om Eva's hand te pakken, samen met haar achter Jack aan te rennen en Rosalie gewoon hier achter te laten. Maar ik weet dat ik dat niet kan doen... ‘Jack, alsjeblieft!’ roep ik nog een laatste keer.

Maar hij is al zo ver weg dat hij niet meer reageert.

We kijken met z'n drieën toe terwijl Jacks rug tussen de bomen verdwijnt, totdat hij helemaal is opgeslokt door de regen en het bos.

Eva

20.58 uur

Het daglicht is al aan het verdwijnen. Er gaat iets dreigends uit van de schemering die door het bos sluipt. Straks is het donker. En dan kan alles en iedereen weer door het bos lopen zonder dat wij het zien.

Ik kan niet nog zo'n nacht aan. Ik heb alle hoop opgegeven dat we vandaag nog thuiskomen. Dat we ooit nog thuiskomen...

We hebben de hele dag in de regen rondgelopen. Soms regende het zo hard dat ik amper een paar meter vooruit kon kijken. Ik had het zo koud dat ik niet meer kon ophouden met klappertanden. Alles begon op elkaar te lijken, zodat ik het gevoel had dat we steeds bij hetzelfde punt uitkwamen, alsof we rondjes liepen. Soms dacht ik dat ik in het dichte regengordijn iets zag bewegen. Ik hoopte steeds zo dat het Jack was. Maar elke keer bleek het een boom of een struik te zijn.

Tegen het einde van de middag waren we zo moe dat we amper nog vooruitkwamen. Toen we bij een rotswand aankwamen die steil naar beneden liep en eindigde in een rivier, heeft Britt de knoop doorgehakt. 'H-het gaat niet meer,' zei ze. 'W-we leggen onze spullen daar onder die b-bomen neer en blijven h-hier slapen, s-sorry.'

Rosalie ligt al zeker een halfuur met gesloten ogen op haar rug, terwijl de regen op haar neervalt. Ze heeft de hele dag bijna niets gezegd. Soms

heb ik het idee dat ze boos op mij is, maar dat is natuurlijk onzin. Ik herken haar haast niet meer. Er is niks meer over van het mooie, zelfverzekerde meisje dat zondag in het vliegtuig stapte.

Britt zit onder een boom. Haar gezicht is asgrauw en ze staart met holle ogen in de verte. Zij heeft de hele dag amper iets tegen Rosalie gezegd. Ik kan gewoon voelen hoe boos ze op haar is.

We zijn allemaal onszelf niet meer.

Ik verberg mijn gezicht in mijn handen. Één ding weet ik zeker: ik kan dit niet lang meer volhouden. Als ik iets kon eten, dan zou het beter gaan. Ik heb mijn broekzakken en mijn tas al omgekeerd. Geen kruimel... Mijn hoofd knakt naar beneden en ik staar wezenloos voor me uit.

Opeens zie ik 'm vanuit een ooghoek liggen. Een beetje eenzaam in de regen. Britt heeft 'm de hele dag met zich meegezeuld. Livs rugzak...

Er komt een idioot idee in me op. Misschien had Liv wel iets te eten meegenomen en zit dat nog in haar rugzak! Wankelend kom ik overeind en ik laat me naast Livs tas neerploffen.

Ik trek de rits van het hoofdvak open. Het geluid klinkt vreemd hard en ik schrik ervan, alsof ik iets doe wat niet mag. 'Ik... Ik zoek wat te eten,' verontschuldig ik mezelf, maar Rosalie en Britt letten amper op me.

Mijn handen doorzoeken het hoofdvak. Sokken, een korte broek, een T-shirt. Gedachteloos pak ik het T-shirt en ik duw mijn neus in de stof. Ik adem scherp in, zo onverwachts herken ik haar geur. Ik kan Liv ruiken, alsof ze gewoon naast me zit...

Ik probeer mijn tranen weg te slikken, maar het zijn er zo veel dat ik ze niet meer tegen kan houden. Met wazige ogen open ik het voorvakje. Ik voel iets glads en kouds tegen mijn vingers, en plotseling hou ik Livs telefoon vast. Een paar seconden doe ik helemaal niks. Ik staar naar de

telefoon alsof ik 'm voor het eerst zie. En dan druk ik voorzichtig op de homeknop.

Het scherm licht op. Rechtsboven in het hoekje zie ik een batterij met een dun rood streepje. O. Mijn. God. Livs telefoon doet het nog!

Ik begin te lachen, wat idioot klinkt tussen mijn tranen door. Misschien lukt het me om iemand te bellen... We hebben weer een kans!

Mijn vingers drukken nog een keer op de homeknop en het zwarte scherm voor de toegangscode verschijnt. Links onderin staat NOODOPROEP

Zonder verder nog na te denken druk ik op het woord. Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, smeeik ik in gedachten... Maar de melding GEEN NETWERKVERBINDING verschijnt op het scherm. Ik probeer het nog een keer, en nog een keer, maar het is hopeloos.

Wanhopig bijt ik op mijn lip. Misschien kan ik wel een appje versturen.

Doe niet zo dom, Eva, zonder bereik werkt niks...

Maar ik weiger op te geven voordat ik alles heb geprobeerd. Snel toets ik Livs geboortedatum in. Godzijdank heeft ze de toegangscode niet veranderd en floept het beginscherm omhoog. Ik tik op het WhatsApp-icoontje en kom in het scherm met alle chats. Vijf, tien, vijftien seconden lang staar ik er verbaasd naar. Bovenaan staat een foto van een gezicht dat ik meteen herken. Jack... Het lijkt wel alsof hij me aankijkt vanaf zijn profielfotootje, spottend en arrogant. Ik wist niet dat Liv met hem appte...

Aarzelend zweeft mijn vinger boven de chat. Ik moet dit niet doen, denk ik. Dit gaat me niks aan. Maar ik doe het toch.

De chat komt tevoorschijn en vult het scherm. Ik veeg omlaag totdat ik bij het eerste berichtje uitkom. Het is een foto van Liv en Jack samen, die Jack heeft verstuurd.

Hij heeft een arm om Liv heen geslagen en samen kijken ze lachend in de camera. Liv ziet er vrolijk uit. Zelfs een beetje uitdagend, alsof ze heel hard haar best doet om goed op de foto te komen. En haar ogen stralen.

Zo ken ik haar helemaal niet...

Ik vergroot de foto met mijn vingers. De achtergrond staat vol met mensen, er hangen slingers. En als ik goed kijk, vang ik een glimp op van een jongen met blond haar... Fabian! De foto moet op zijn verjaardagsfeest zijn gemaakt. Liv heeft me inderdaad verteld dat ze Jack daar heeft leren kennen...

Onder de foto staat een berichtje van Jack:

Lekker cliché, maar was echt nice om je te meeten...

Een paar dagen later heeft hij nog een appje naar Liv gestuurd:

Keep thinking bout ya

Liv heeft geantwoord met:

Same

Ik scrol een paar weken verder langs allemaal appjes en foto's.

Liv en Jack samen in de Starbucks. Liv en Jack die elkaar een zoen geven... Liv en Jack die samen in een bed liggen en een selfie maken van bovenaf.

Mijn handen worden slap. Dit kan niet waar zijn. Mag niet waar zijn. Hoe heeft ze dit kunnen doen?

Misselijk swipe ik door, en ik lees hoe vaak ze elkaar stiekem zagen. Ik stop bij de laatste berichtjes die ze naar elkaar hebben gestuurd.

Ik ga het nu doen.

En daarna stuurt ze een foto van een wit plastic staafje dat ik niet meteen herken. Pas als ik nog een keer kijk, snap ik wat ik zie: het is een zwangerschapstest! Liv heeft er een woord onder geschreven:

Positief...

Opeens weet ik niet meer hoe ik moet ademen. Het voelt alsof de wereld ophoudt met draaien, alsof alles verandert. *Liv was zwanger...*

Kut. We hebben het er straks over.

Je moet het laten weghalen.

Ik staar als verlamd naar de berichtjes. Maandagochtend 10.21 uur, 10.28 uur, 10.48 uur. Ze zijn allemaal verstuurd net voordat we naar het bos vertrokken. Ik heb Liv die ochtend nog in de badkamer gezien...

Plotseling sta ik weer in die deuropening. Weer draait ze haar hoofd naar me om, met die afstandelijke blik. Maar nu zie ik ook iets anders in haar ogen. Pijn en wanhoop. Opeens begrijp ik het.

Vertel het me, Liv, alsjeblieft, dan kan ik je helpen. Ik ben niet boos op je, echt niet.

Gek hoe ik in gedachten tegen haar praat alsof ze nog leeft. Met een dof gevoel lees ik Livs laatste berichten:

Nee, sorry, ik ga het niet laten weghalen.

Ik ga het tegen Fabian zeggen als we weer in Adam zijn.

Ik heb zo'n spijt van alles.

Wat is er gebeurd, Liv? zou ik willen roepen. Maar ik weet dat ze daar geen antwoord op zal geven. Jack heeft het allerlaatste berichtje gestuurd:

Als je dat maar laat.

Ik blijf naar de woorden kijken alsof ik in trance ben. Opeens begin ik over mijn hele lichaam te trillen en krijg ik het ijskoud. Livs telefoon valt op de grond. Een schreeuw komt diep vanuit mijn binnenste omhoog. 'Liiiiiiv! Neeeee!'

Britt kijkt me geschrokken aan. 'Eva, wat is er?'

'Ik d-denk... Ik denk dat J-jack... dat h-hij... dat hij L-Liv heeft g-geduwd...' zeg ik huilend.

Op het moment dat ik het zeg en Britt en Rosalie naar me toe rennen, schiet er een flard van een herinnering door mijn hoofd. Maar nog voordat ik kan begrijpen wat ik heb gezien, is het alweer weg.

Dit blijft mijn lievelingsmoment. Drie meisjes alleen in het grote, donkere bos, terwijl het laatste restje daglicht langzaam wegsliipt. Het is zo puur, zo echt, zo hartverscheurend eenzaam. Er was niks meer van hen over. Hun haren hingen vet en ongekamd op hun schouders, ze hadden donkere kringen onder hun ogen en hun huid zat onder de modder en schrammen. Ze waren in een paar dagen tijd een schim van zichzelf geworden. Ze keken steeds om zich heen, hun blikken schoten zenuwachtig langs de bomen. Natuurlijk wisten zij ook dat het nog niet afgelopen was.

Nog even en dan zou het weer helemaal donker zijn.

‘Het is nu denk ik halftwee ’s nachts, en we zitten met z’n drietjes onder een slaapzak. Het is overal zo donker... We hebben afgesproken om met z’n allen wakker te blijven, omdat we denken dat het g-geluid... dat h-het weer... Maar w-we hebben tot nu toe nog n-niks gehoord.’

‘Britt, m-mag ik misschien wat in je camera zeggen?’

‘Hè, wat? Ja, tuurlijk, wacht even, Roos, dan stel ik ’m scherp. Toe maar.’

‘Oké... ik... Ik wil iets zeggen... Lieve mama en papa... ik mis jullie zo... A-als we niet meer terugkomen en jullie dit l-later misschien vinden, dan... Dan... O, god, sorry, ik heb zo’n spijt van alles. Ik h-hou van jullie.’

‘Shit, Eva, niet huilen. Het was maar een grapje van Rosalie. Natuurlijk komen we wel terug.’

‘Britt, ik maakte geen grapje... Z-zullen we alsjeblieft ophouden m-met doen alsof alles goed komt? H-het is gewoon voorbij. Ik denk n-niet dat Jack ooit hulp voor ons gaat h-halen...’

‘*Please*, Roos, hier help je niemand mee.’

‘R-Rosalie heeft gelijk, Britt... W-wil je mij ook f-filmen?’

‘Eva...’

‘Ik m-meen het, Britt... M-mama, papa, als jullie dit zien, d-dan ben ik er waarschijnlijk niet meer... I-ik hoop dat jullie niet b-boos op me zijn... W-we dachten echt dat we goed l-liepen... En toen, toen... Jullie moeten je geen zorgen maken... I-ik heb geen pijn gehad... I-ik... Ik zou j-jullie nog zo graag een k-keer willen z-zien...’

‘H-het staat erop, Eva. Ik... Ik... Sorry, ik w-wilde niet gaan h-huilen, maar dat is d-dus mooi mislukt... I-ik... Ik ben bang...’

Rosalie

03.52 uur

‘Laat me los!’

Ergens in de verte hoor ik iets. Ik probeer wakker te worden. Maar alles is zo donker, zo zwaar, en ik ben zo moe...

Ik worstel me omhoog en ga rechtop zitten. Mijn ademhaling gaat snel en ik ben nat van het zweet en de regen. Ik droomde dat ik dood was, dat ik voor altijd in het donker moest blijven, over Liv die zwanger was en me niks had verteld, over haar baby, die helemaal koud en stijf was, en er was een stem die iets in mijn oor schreeuwde.

Ik verberg mijn gezicht in mijn handen. Ik wil dit niet meer. Kan dit niet meer. Naast me hoor ik de rustige ademhaling van Eva en Britt. We zijn alle drie toch in slaap gevallen...

Opeens hoor ik ergens iets zachtjes ritselen.

Het is terug. Die gedachte dringt zo scherp en helder mijn hoofd binnen dat ik weet dat het waar is. O, god, nee, nee, alsjeblieft, niet nog een keer... Weer een geluidje, nu iets dichterbij. Waar komt het vandaan? Voor me? Achter me? Komt het naar ons toe?

In paniek tast ik om me heen. Ik vind Eva's arm als eerste. ‘Wakker worden,’ zeg ik schor. Ik herken mijn eigen stem amper meer.

‘W-wat is er?’ stamelt ze. ‘W-wie?’

‘Ik ben het, Rosalie! Het geluid is er weer.’

‘W-wat? Echt?’ Eva schiet overeind. ‘Ik heb iets heel g-geks gedroomd... Ik...’ Plotseling trekt ze haar arm los alsof ik haar knijp. Opeens heb ik zo’n zin om haar echt pijn te doen. Als zij er niet was geweest, dan... Dan...

Ik voel hoe Britt naast me rechtop gaat zitten. ‘Wat is er aan de hand?’ mompelt ze slaapdronken.

‘H-het geluid,’ fluister ik. ‘Het is t-terug!’

Het blijft een paar tellen stil. ‘W-waar hoorde je het?’ vraagt ze dan.

‘Daar... Ergens in het d-donker.’

We luisteren alle drie. Het is opeens doodstil. Onnatuurlijk stil.

‘Zou... Zou het Jack kunnen zijn?’ vraagt Eva met een hese stem. ‘Is hij ons misschien gevolgd?’

‘Ik weet het niet,’ mompelt Britt. ‘Waarom zou hij nu dan in het donker rond onze tent sluipen?’

‘Omdat... omdat hij niet w-wil dat we uit dit bos k-komen?’ Eva’s woorden klinken heel hard in het donker.

Ik probeer mijn angst weg te slikken, maar mijn mond is zo droog dat het niet lukt.

‘Ik ga kijken,’ zegt Britt, en ze komt overeind.

‘Nee, Britt, a-alsjeblieft!’ roept Eva paniekerig. ‘Blijf hier.’

Britt buigt in het donker naar haar toe. ‘Sorry, Eva, maar ik moet... D-dit kan niet langer zo doorgaan. Ik... Ik moet weten wie het is.’

‘I-ik ben zo bang...’

‘Ik ook.’ Britts stem hapert. ‘M-maar ik ben nog banger als ik hier blijf zitten...’

De flits van Britts camera gaat aan. Het zwart breekt open in lange, donkere schaduwen en vreemde vormen.

‘Ik ben snel terug,’ zegt ze zacht, en ze loopt van ons weg. Na een paar meter verdwijnt ze tussen de bomen. Het licht van haar camera flikkert tussen de bomen door als een stroboscoop. De stammen lichten op en verdwijnen dan weer in het donker. Het lijken net geesten.

Ze komen je halen, Rosalie, het is voorbij.

Nee, nee, niet doen, alsjeblieft... Plotseling hoor ik iemand gillen. Ben ik dat zelf?

Maar dan begint Eva ook te gillen. ‘Er is iets met Britt!’ schreeuwt ze, en ze rent naar het licht toe.

Wankelend kom ik ook overeind. Alles draait, en ik heb geen idee wat ik moet doen. Als verlamd blijf ik staan.

Maar dan komen Eva en Britt ineens uit het donker gestrompeld. Eva heeft een arm om Britt heen geslagen, en in haar andere hand heeft ze Britts camera. Britts hoofd hangt naar beneden en ze houdt Eva krampachtig vast.

‘H-help me,’ zegt Eva. ‘I-ik hou het niet meer...’

Opeens begrijp ik wat ik moet doen. Ik ren naar ze toe en haak mijn arm in die van Britt. ‘Leun ook maar op mij,’ zeg ik, veel flinker dan ik me voel.

Voetje voor voetje schuifelen we naar een slaapzak, en we laten Britt voorzichtig zakken. Eva legt de camera naast haar neer. Het witte licht schijnt op Britts hoofd. De zijkant van haar gezicht zit onder het bloed. Het kleeft aan haar slaap, wang, in haar haren. Mijn maag draait zich om...

‘W-wat is er gebeurd?’ vraagt Eva. Ik kan horen hoe ze wanhopig probeert om haar tranen binnen te houden.

Britt knijpt haar ogen dicht. ‘Ik... Ik liep...’ Ze kreunt.

Ik versta er bijna niks van en buig wat verder voorover. ‘Ik liep in het bos...’ fluistert ze. ‘Er w-was een s-schaduw... en toen, toen...’ Ze wijst

naar de wond op haar hoofd.

Een ijskoud gevoel verspreidt zich door mijn lichaam. Ik wil niet weten wat er net is gebeurd. Heeft ze –

‘W-was het Jack?’ hoor ik Eva vragen.

‘Ik... Ik weet het niet,’ zegt Britt zacht. ‘H-het leek... I-ik, sorry... laat maar...’ De tranen glippen onder haar wimpers door en glinsteren op haar wangen.

‘Sst,’ hoor ik mezelf met een krakerige stem zeggen, ‘vertel de rest morgen maar.’

‘I-Ik ga de wond schoonmaken,’ zegt Eva op onvaste toon. ‘Anders gaat hij misschien ontsteken.’ Ze gaat in de weer met een T-shirt en een fles water, en ze weet zelfs een soort verband om Britts hoofd aan te leggen. ‘Wat maakt het nog uit?’ wil ik roepen. ‘We komen hier toch nooit meer levend vandaan.’

‘D-dankjewel,’ zegt Britt en ze sluit haar ogen. ‘W-willen jullie mijn hand vasthouden? Ik... Ik ben bang...’ Haar woorden blijven tussen ons in hangen.

Beverig pak ik haar hand. Ik wil zo graag dat ze even in mijn hand knijpt, dat ze een teken geeft dat alles goed gaat komen, maar haar hand ligt slap in mijn hand. Eva pakt Britts andere hand. In stilte zitten we naast elkaar. Het donker om me heen beweegt en draait. Maar ik weet dat het in mijn hoofd zit. Heel langzaam verlies ik mijn greep op de werkelijkheid. Nog even en ik besta niet meer...

zesde vakantiedag

Het laatste nieuws

> Algemeen > Binnenland

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

Noodweer bemoeilijkt zoektocht

Gepubliceerd: 10:44
Laatste update: 11:04

f t in

Van de zes in Spanje vermiste Nederlandse jongeren is nog steeds niets vernomen. De zoekactie in en rond het natuurgebied gaat onverminderd door. De families van de tieners zijn in het gebied aanwezig om te helpen zoeken.

‘Het is hier noodweer,’ zegt de vader van Liv Wilson tegen de NOS. ‘De politie doet echt alles wat ze kan, maar door de zware regenval zijn veel stukken van het natuurgebied onbegaanbaar geworden. Het is nu ook te gevaarlijk om met een helikopter boven het gebied te vliegen.’

Het zuiden van Spanje is getroffen door de zwaarste regenval in jaren. Verwacht wordt dat het slechte weer nog enkele dagen aanhoudt. De Spaanse meteorologische dienst heeft code oranje afgegeven; een waarschuwing van de op een na zwaarste categorie.

Door: ANP

 9 reacties

f t in

NEDERLAND

Nieuws

Wat vindt Nederland?

Gemist

Tip van de redactie

Inloggen

Emotionele oproep familie vermiste tieners

112 & misdaad | Vandaag 11.28 Delen

Delen

De ouders van de sinds maandag vermiste Liv Wilson, Eva Kuhr, Britt Tolman, Rosalie Dekkers, Jack Alaoui en Fabian de Gelder hebben gisteravond bij *Hart van Nederland* een emotionele oproep gedaan. Ze vragen iedereen met informatie over de tieners om zich te melden bij de politie.

‘Wie ook maar denkt iets te weten, meld je alsjeblieft. Voor ons is elk klein detail belangrijk, ook uit de dagen dat ze nu al vermist zijn,’ aldus Moniek Tolman, de hevig geëmotioneerde moeder van Britt, die als woordvoester voor alle betrokken families de oproep deed.

‘We kunnen niet geloven dat ze zomaar verdwenen zijn, iemand moet iets weten,’ zei Moniek. ‘Het is hartverwarmend om te zien dat zo veel mensen aan ons denken. Wij gaan door met zoeken tot we ze gevonden hebben.’

De Spaanse politie suggereerde vandaag dat de zes mogelijk niet tijdens een wandeling zijn verdwaald, maar dat er iets anders is voorgevallen. Aan het onderzoeksteam zijn nu ook rechercheurs toegevoegd. De politie houdt rekening met een misdrijf.

Laatste update: Vandaag 11:36

Het laatste nieuws

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

> Algemeen > Binnenland

Twintig speurhonden naar Spanje

Gepubliceerd: 11:03

Laatste update: 12:22

f t in

Twintig Nederlandse reddingshonden gaan naar Spanje om daar te helpen met het zoeken naar de zes vermiste tieners. Dat heeft een woordvoerder van de families laten weten. De honden vertrekken vanmiddag met een speciale vlucht naar Málaga.

Er gaan ook vijftientwintig vrijwilligers mee, die de honden gaan begeleiden. Men hoopt dat de honden nieuwe aanknopingspunten zullen vinden voor het onderzoek naar de vermissing van Liv, Eva, Rosalie, Britt, Jack en Fabian.

De honden zijn gespecialiseerd in het vinden van sporen met hun reukvermogen. 'De regen zal het de honden wel moeilijker maken. We hopen dat de sporen nog bruikbaar zijn. Het is zaak dat we zo snel mogelijk aan het werk kunnen in Spanje,' aldus een woordvoerder van de Stichting Reddingshonden RHWV.

Door: ANP

 4 reacties

f t in

Eva

06.12 uur

Met een schok word ik wakker. Het is al licht. Even denk ik dat ik helemaal alleen ben en raak ik in paniek. Maar dan zie ik Britt en Rosalie naast me liggen. Ze slapen nog. Ik duw mezelf een stukje op mijn ellebogen omhoog, zodat ik Britt wat beter kan bekijken. Ze ligt met gesloten ogen op haar rug, en in het grauwe ochtendlicht lijkt haar huid doorschijnend wit. Aan de zijkant van haar hoofd zit een dikke zwarte bloedkorst. Als ik haar borstkas niet zachtjes op en neer had zien bewegen in haar slaapzak, had ik gedacht dat ze dood was...

Met een zucht ga ik weer liggen. Ik heb vannacht nauwelijks een oog dichtgedaan. Het was zo stil in het bos dat het eng was. Ik had zo sterk het gevoel dat er iemand vlak bij ons was. Ik heb mijn vingers in mijn oren gestopt om de stilte niet meer te horen, maar het hielp niet echt. Elke keer als ik even in slaap viel, droomde ik weer dezelfde droom.

Ik stond in het bos. Ik hoorde Liv gillen. Ik rende weg, een schim schoot rakelings langs me heen. Het was niet Jack. Maar wie het wel was, kon ik steeds net niet zien. Het was een soort nachtmerrie die zich voortdurend herhaalde.

Ik kruip nog wat dieper weg in mijn kletsnatte slaapzak. Het tentje dat we gisteravond hebben gemaakt, is half ingestort en de regen sijpelt naar

binnen.

Misschien moeten we hier maar blijven liggen. Ik ben tot op het bot doorweekt en tril over mijn hele lichaam. Ik ben te moe om weer een hele dag door het bos te gaan lopen... Alles voelt zo zinloos. Zo compleet uitzichtloos.

Rosalie kreunt en beweegt in haar slaapzak. Er trilt een spiertje in haar wang, en haar ogen schieten open. Ze staart me met een lege blik aan. Haar rechteroog is dik en bloeddoorlopen, en er kleeft een sliertje speeksel aan haar lip.

Ik wil haar iets vragen, maar ik krijg ineens hoofdpijn, waardoor ik niet goed kan nadenken.

‘Ik moet plassen,’ zegt ze met een hoge, schelle stem.

Ik leg mijn wijsvinger tegen mijn lippen en wijs naar Britt. *Sst, ze slaapt nog.*

Rosalie kijkt me glazig aan. ‘Ik durf niet alleen,’ zeurt ze. ‘Als jij niet met me meewil, dan vraag ik het wel aan Britt.’ Haar stem wordt steeds harder en dwingender.

‘Oké, oké,’ fluister ik snel. ‘Ik ga wel even mee.’

Rosalies lippen vertrekken in een grimas. Is dit een bedankje? Ze kruipt uit haar slaapzak en loopt als een soort zombie naar buiten, zonder dat ze oplet waar ze haar voeten neerzet. Godzijdank raakt ze Britt niet.

Ik duw mezelf omhoog en ga bij Rosalie staan. Het stortregent nu echt. In de verte licht de donkergrijze lucht soms op, en ik hoor een dof gerommel. ‘Schiet even op,’ zeg ik, terwijl mijn hoofd angstig heen en weer schiet. Ergens verwacht ik dat Jack elk moment uit de struiken tevoorschijn kan springen, maar het bos is verlaten.

‘Ik ga hier niet plassen,’ zegt Rosalie zeurderig, ‘dat vind ik vies.’ Ze draait zich om en strompelt weg, zonder verder nog met mij te overleggen.

Met een zucht volg ik haar. Haar rechterbeen sleept door de bladeren en ze loopt onvast, alsof ze dronken is.

Opeens voel ik iets in mijn rug. Een lichte tinteling, alsof er iemand naar me kijkt. Met mijn hart in mijn keel draai ik me om. Maar er is niemand te zien.

Ik negeer mijn angst en loop verder. Na ongeveer twintig meter komen we bij de steile rotswand uit. Een stukje bij de rand vandaan laat Rosalie haar onderbroek zakken. Ze hurkt neer alsof ik niet naast haar sta.

Uitgeput draai ik mijn rug naar haar toe, en ik staar naar beneden, naar de rivier die veel lager stroomt. Ik kan de diepte bijna aan me voelen trekken. Mijn hoofd klopt en zeurt, en ik voel me een beetje duizelig worden.

Opeens moet ik aan Liv denken. Zou zij ook naar beneden hebben gekeken voordat ze viel? Zou ze hebben geweten wat er ging gebeuren? Wat zou haar laatste gedachte zijn geweest?

De pijn in mijn hoofd wordt erger, bijna ondraaglijk, en er verschijnen zwarte vlekken voor mijn ogen. Wankelend zet ik een paar stappen achteruit.

‘Ik ben klaar. Zullen we weer teruggaan?’ hoor ik Rosalies stem ergens zeggen.

Maar ik ben niet meer hier, ik ben terug in het donkere bos. Weer gilt Liv. Weer ren ik weg. En weer zie ik de schim langs schieten. Maar nu gebeurt er iets anders. Het is alsof het beeld in mijn hoofd wordt scherpgesteld. Er verschijnt een wazige ovale vlek. De vorm van een gezicht. De onduidelijke contouren van ogen en een mond. En ineens weet ik wie ik die nacht heb zien langsrennen.

Mijn keel lijkt dichtgeknepen te worden, en ik heb het gevoel dat ik ga flauwvallen. Dit kan niet waar zijn... Maar het is echt zo, en ik zie het. Ik

begin te schreeuwen.

Britt

06.29 uur

Mijn hoofd doet pijn bij elke beweging die ik maak. Ik probeer zo stil mogelijk op mijn rug te blijven liggen. Voorzichtig raak ik met mijn vingertoppen de stof van het verband aan. Ik krimp ineen...

Ik had gehoopt dat de pijn nu wel wat minder zou zijn. Eva en Rosalie moeten het verband er zo maar even afhalen om de wond te bekijken. Ze kunnen ieder moment terugkomen. Ik hoorde ze wel praten, maar ik heb net gedaan alsof ik nog sliep. Rosalie klonk zo hysterisch en –

‘Neeeeeeee!’ Een keiharde gil vanuit het bos.

Een ijskoud gevoel verspreidt zich door mijn lichaam. Dat was Eva! Een paar seconden weet ik niet wat ik moet doen. Wat is er aan de hand? Is er iets ergs gebeurd? Is Rosalie misschien... *O, god, alsjeblieft niet, laat alles goed zijn...* Mijn maag trekt zich samen en ik ben bang dat ik moet overgeven.

Een moment ben ik totaal in paniek. Dan dwing ik mezelf om te luisteren. Ik hoor alleen het gekletter van de regen, de wind die aan de takken rukt. Verder is het doodstil.

Dit is niet goed, zegt een stemmetje in mijn hoofd, helemaal niet goed, zelfs. Ik bal mijn handen tot vuisten. Ik wil ze niet gaan zoeken. Ik voel me zo slecht, ik kan dit niet.

Je kunt dit wel! Je hebt geen andere keus...

Trillend kruip ik uit mijn slaapzak en ik ga heel langzaam op mijn hurken zitten. Mijn hoofd tolt en ik moet een paar keer diep ademhalen. ‘Eva? Roos?’ roep ik schor, terwijl ik naar buiten strompel.

Geen antwoord.

Waar zijn ze? Wanhopig tuur ik in het rond. Ze kunnen echt elke kant zijn opgegaan. En dan zie ik voetstappen in de modder. In twee linten verdwijnen ze tussen de bomen, in de richting van de rivier.

Ik krijg het nog kouder. Waarom zijn ze die kant opgegaan? Moeizaam volg ik het spoor. Regendruppels vallen op mijn huid en ik ben aan het rillen, alsof ik koorts heb. ‘Eef? Roos? Zeg iets, alsjeblieft,’ roep ik schor, maar mijn stem heeft nauwelijks volume.

Ze kunnen niet ver zijn, herhaal ik steeds tegen mezelf. Als ik ze vind, is er niks aan de hand. Als ik ze vind, komt alles goed. Als ik ze vind, gaan we naar huis. Als...

In het bos hoor ik plotseling een takje knappen. Ik durf me niet om te draaien, zo bang ben ik dat er iemand staat.

Niet aan denken, Britt, loop door, het is je eigen fantasie.

En dan hoor ik ineens: ‘Niet... doen...’

Het is zo zacht dat ik het amper kan verstaan. Maar ik herken meteen de stem van Eva. Verstijfd van angst luister ik. Ik hoor nog een andere stem, hoog en gejaagd. Wat gebeurt daar? Ik wil in de richting van de stemmen rennen, maar iets houdt me tegen.

Ik haal diep adem en dwing mezelf om een paar stappen te zetten. Zachtjes sluip ik verder. De stemmen worden harder en bozer, en twee silhouetten worden tussen de bomen zichtbaar. Eva en Rosalie...

Mijn laatste restje hoop verdwijnt. Met mijn hart in mijn keel blijf ik staan. Ik ben nu zo dichtbij dat ik het gesprek kan verstaan.

‘L-laat me los,’ roept Eva, en ze probeert Rosalies hand van haar arm los te schudden.

‘Je snapt het niet!’ Rosalie huilt. Ze heeft een bezeten blik in haar ogen, alsof ze helemaal gek is geworden.

‘I-ik snap het wel,’ zegt Eva zacht. ‘Je... Je hebt L-Liv laten vallen...’

Eerst begrijp ik niet wat ze zegt, maar dan dringen de woorden langzaam tot me door. *Je hebt Liv laten vallen...* Ik begin nog net niet te gillen.

‘Nee,’ krijst Rosalie, en ze pakt Eva nu ook met haar andere hand beet. ‘Het was een ongeluk. Ik kon er niets aan doen,’ jammert ze. ‘Liv en ik hadden ruzie.’

Ik druk mijn handen tegen mijn oren. Dit kan niet waar zijn, mag niet waar zijn.

‘En toen viel ze opeens,’ schreeuwt Rosalie tegen Eva.

Het is wel waar. Ik word duizelig en mijn armen vallen slap langs mijn lichaam, alsof ze niet van mij zijn. Wat moet ik doen?

‘Je doet me pijn,’ zegt Eva, en haar wangen zijn nat van de tranen. ‘Laat me alsjeblieft los.’

Rosalies vingers boren zich nog dieper in Eva’s huid. ‘Je luistert niet naar me,’ schreeuwt ze, terwijl ze Eva heen en weer schudt. ‘Het is niet zo gegaan als je denkt. Het is ook jouw schuld.’

Eva wankelt, en ze komen gevaarlijk dicht bij de rand. Ik zie de paniek in Eva’s ogen.

‘Wil je het hele verhaal horen?’ Rosalie trekt nu zo hard aan Eva dat er stenen van de rand afbrokkelen. Nog even en ze vallen allebei. ‘Die avond in het bos was ik niet –’

Ik moet ingrijpen, dit gaat helemaal verkeerd. In een flits neem ik een beslissing. Ik ren naar voren. Nog drie meter. Nog twee meter. Nog een meter. ‘Laat haar los!’ schreeuw ik, en ik trek Eva uit Rosalies handen.

Rosalies hoofd schiet omhoog en haar ogen staren me verbaasd aan. Wat doe je, lijken ze te zeggen. Een moment lang zitten we gevangen in elkaars blik. Ik zoek het meisje van vroeger, maar ik kan haar niet vinden. In slow motion steek ik mijn hand uit.

Maar ik ben te laat. Rosalie verliest haar evenwicht en valt achterover. Een milliseconde zweeft ze als een engel door de lucht, met haar armen gespreid en haar blonde haren wapperend rond haar gezicht. En dan verdwijnt ze in de diepte. Een tel later klinkt er een doffe klap.

Ik hoor Eva gillen en ren naar de rand. Rosalies bewegingloze lichaam drijft in het bruine water en haar ogen staren omhoog. Het snelstromende water neemt haar lichaam mee als een bootje. Ze klapt tegen een rots en wordt in een stroomversnelling meegesleurd. Binnen een paar seconden heeft het donkere water haar opgeslokt, alsof ze nooit heeft bestaan.

Opeens weet ik niet meer hoe ik moet ademen. Duizelig laat ik mijn hoofd hangen. Het is allemaal voorbij...

Eva zakt op haar knieën en verbergt haar gezicht in haar handen. Ik hoor zachte jammerkreetjes.

Mijn knieën knikken als ik naast haar neerhurk en een hand op haar schouder leg. Met mijn vingers strijk ik over haar arm.

‘I-is ze dood?’ vraagt ze hijgend.

Mijn hoofd doet zo’n pijn dat ik amper kan praten. ‘I-ik denk het w-wel.’

Eva klampt zich aan me vast en verbergt haar gezicht in het holletje van mijn schouder. Ze huult, haar hele lichaam schudt mee.

‘Sst,’ fluister ik, en ik klop op haar rug. De tranen glijden uit mijn ogen, druppen in mijn mond. Ik probeer ze weg te slikken, maar er blijven maar nieuwe komen.

Secondenlang, of misschien zelfs minutenlang, blijven we zo zitten. De pijn in mijn hoofd neemt iets af. ‘Eva, wil je me vertellen wat er is gebeurd?’ vraag ik met een schorre, samengeknepen stem.

Ze mompelt iets. Ik moet mijn best doen om het te begrijpen.

‘We... We gingen plassen.’

‘E-en toen?’ vraag ik, terwijl ik zachtjes over haar rug blijf aaien.

Er ontsnapt een hoog geluidje uit haar keel. ‘En toen, toen... R-Rosalie heeft Liv geduwd,’ zegt ze huilend. ‘D-die avond... Ik... Ik heb h-het gezien.’

‘H-hoe bedoel je?’ mompel ik met stijve lippen, en ik vergeet verder te aaien.

Eva maakt zich van me los. ‘I-ik was in het b-bos.’

Perplex staar ik haar aan. Ik hoor haar vertellen over de wodka-cola en hoe dronken ze was. Dat ze ging plassen in het bos. Denkt ze, want ze herinnert zich bijna niets meer van die avond. Dat ze al dagen hetzelfde droomt. Liv die om hulp schreeuwt. En daarna een donkere schim die langs haar rent. Dat ze nu pas begrijpt dat ze Rosalie heeft gezien. Dat Rosalie het eerst tegensprak, maar toen Eva doorvroeg, gaf ze het ineens toe en werd ze hysterisch.

Het voelt alsof de werkelijkheid verdwijnt. Alsof alles voorgoed is veranderd.

‘B-Britt?’ Een klein meisje met bange rode ogen staart me aan. ‘B-ben je nu boos op me?’

Ik slik een paar keer. ‘Nee, natuurlijk niet... W-weet je nog meer dingen over die avond? Heb... Heb je Liv bijvoorbeeld nog gezien?’

‘N-nee... I-ik ben alles vergeten...’ Ze is rood aangelopen en klinkt beschaamd.

‘Heeft Rosalie je nog andere dingen verteld?’ vraag ik zacht, en ik probeer mijn hoofdpijn te negeren.

‘Z-ze deed zo v-vreemd... Ik begreep er n-niks van... Z-ze had ruzie met L-Liv of zoiets... Dat is alles wat ik weet.’

Ik geloof haar.

Eva's lip trilt. ‘W-wat moeten we doen?’

Ik pak haar beide handen en knijp er zachtjes in. ‘I-ik weet het niet... Ik kan niet heel v-ver lopen met mijn h-hoofd... M-misschien moet jij alleen verder...’

‘N-niet zeggen...’ Er rollen tranen over haar wangen. ‘I-ik ga niet zonder jou, ik h-help je wel...’

‘M-maar als je bij m-mij blijft dan... D-dan weet ik niet of w-we... M-misschien gaan we dan wel allebei...’ Ik weet niet hoe ik het moet zeggen en maak een wanhopig gebaar.

Eva knikt. Ik zie in haar ogen dat ze doodsbang is. Maar ik zie ook iets anders. Een soort wilskracht die ik nog nooit eerder heb gezien.

Ze gaat staan. ‘Kom,’ zegt ze en ze steekt haar hand naar me uit. Behoedzaam helpt ze me overeind. ‘We pakken onze spullen en lopen verder in de richting waarin we gister liepen.’

Haar stem beeft, maar toch lukt het haar om naar me te glimlachen.

‘M-maar als d-daar niks is?’ vraag ik schor. ‘Als we n-nog verder verdwalen...?’

‘Dan zijn we samen,’ zegt ze zacht.

En toen waren er nog twee meisjes...

Het laatste nieuws

Voorpagina
Net binnen
Algemeen
Binnenland
Buitenland
Politiek

> Algemeen > Binnenland

Vermiste Eva en Britt teruggevonden

Gepubliceerd: 18:23

Laatste update: 18:56

f t in

De Spaanse politie heeft aan het eind van de middag de vermiste Amsterdamse tieners Eva en Britt gevonden, die sinds maandag vermist waren in het Spaanse natuurgebied Parque Natural Sierras de Tejeda.

Volgens de politie zijn Eva en Britt teruggevonden op een wandelpad vlak bij een ingang van het park. De meisjes zijn naar een plaatselijk ziekenhuis gebracht.

Volgens de arts die hen behandelt, hebben ze geen levensbedreigende verwondingen. 'Ze zijn echter wel ernstig verzwakt en kunnen amper iets zeggen. De politie heeft ook nog niet met ze kunnen praten.'

Over het lot van Jack, Fabian, Liv en Rosalie bestaat nog steeds grote onzekerheid.

Door: ANP

163 reacties

f t in

Nieuws

Sport

Uitzendingen

Teletekst

AEX

4km

27°

Overzicht

Binnenland

Ontwikkelingen in zaak

Buitenland **vermiste tieners, politie** Video's **houdt persconferentie** Archief

Regio

Politiek

De politie heeft een persconferentie aangekondigd in verband met ontwikkelingen in het onderzoek naar de zes in Spanje vermiste Amsterdamse tieners, van wie twee meisjes gistermiddag levend werden teruggevonden. De persbijeenkomst is vanaf 16.00 uur live te volgen via NPO1 en NOS.nl.

UPDATE 16.28 uur: Rosalie en Liv hoogstwaarschijnlijk niet meer in leven

De politie denkt dat de vermiste Liv en Rosalie niet meer in leven zijn. Dat werd zaterdagmiddag bekendgemaakt tijdens een persconferentie. De politie baseert dit op informatie van Eva en Britt, de twee meisjes die levend werden teruggevonden. Beide meisjes liggen nog in een Spaans ziekenhuis, maar waren vanochtend in staat om de politie te woord te staan. De zoektocht naar Rosalie en Liv richt zich nu op het vinden van hun lichamen. Het lot van de eveneens vermiste Jack en Fabian is nog onbekend. De politie zoekt verder aan de hand van de informatie die ze van Eva en Britt heeft gekregen.

Britt en Eva terug in Nederland

112 & misdaad | Vandaag 13:06

Delen

Britt en Eva, de Amsterdamse tieners die samen met vier vrienden verdwaald raakten in een Spaans natuurgebied en vorige week levend werden teruggevonden, zijn vanochtend met hun ouders teruggevlogen uit Spanje, nadat ze ruim een week in een Spaans ziekenhuis hebben gelegen.

Op Schiphol werden de meisjes opgewacht door familie, vrienden en andere belangstellenden. In de aankomsthal werd minutenlang geapplaudisseerd toen de meisjes door de douane kwamen lopen, als steunbetuiging en teken van respect.

‘Wat die meiden hebben meegemaakt, wens je niemand toe,’ zei Esther Jongeman uit Breda, die speciaal voor de aankomst van de meisjes naar de luchthaven was gekomen. ‘De gezichten van deze zes tieners staan echt voor altijd op mijn netvlies. Ik zal ze echt nooit vergeten.’

Britt en Eva zijn naar een Nederlands ziekenhuis gebracht voor verdere controle.

Laatste update: Vandaag 13:29

Nog geen spoor van andere vermiste tieners in Spanje

1 uur geleden in BINNENLAND

Na vier weken is er nog altijd geen spoor van Rosalie, Liv, Fabian en Jack, die vermist zijn in Spanje.

De afgereisde familie van de tieners is weer naar Nederland teruggekeerd. ‘We kunnen in Spanje niks meer doen,’ vertelt de vader van Fabian. ‘Vanuit Nederland zullen we de zoektocht verder coördineren. Fabian en zijn vrienden moeten gevonden worden, we mogen niet opgeven.’

Volgens een woordvoerder van de Spaanse politie zal de intensiteit van de zoekacties in Spanje worden verlaagd. ‘We hebben alle paden in het natuurgebied meerdere malen doorzocht. Door de zware regenval zijn er veel aardverschuivingen geweest en zijn rivieren buiten hun oevers getreden. We vrezen dat belangrijke sporen daardoor verloren zijn gegaan.’ De woordvoerder benadrukt wel dat de zoektocht niet volledig wordt stopgezet.

[nieuws](#) [onderwerpen](#) [uitzendingen](#)

< [nieuws](#) [onderwerpen](#)
[uitzendingen](#)

Britt en Eva vertellen in deze uitzending over hun vermissing: exclusieve beelden

Wie kent ze niet? De vermiste meisjes Britt en Eva, die ruim twee maanden geleden vermist raakten in Spanje, samen met hun vrienden Rosalie, Liv, Fabian en Jack. Heel Nederland leefde met ze mee. In deze uitzending laten we privéopnames zien van hun vermissing. De beelden zijn door Britt gemaakt en worden nu met toestemming van alle betrokken families vrijgegeven in de hoop dat dit nieuwe tips zal opleveren. De beelden worden morgen ook op Britts eigen YouTube-kanaal geplaatst. Het is de wens van de families om ze zo veel mogelijk te delen. Wie meer informatie heeft over de vermissing, kan contact opnemen met de politie.

NEDERLAND

Nieuws

Wat vindt Nederland?

Gemist

Tip van de redactie

Inloggen

Herdenkingsregisters voor Liv, Rosalie, Jack en Fabian geopend

112 & misdaad | Vandaag 10:14

Delen

Op internet zijn meerdere herdenkingsregisters geopend voor de in Spanje vermiste Liv, Rosalie, Jack en Fabian. Honderden mensen hebben deze inmiddels ondertekend. De Amsterdamse tieners verdwenen een halfjaar geleden tijdens een wandeling in een natuurgebied. Britt en Eva, die ook deel uitmaakten van de vriendengroep, werden na een kleine week levend teruggevonden.

Volgende week vrijdag 20 december wordt er in Amsterdam een herdenkingsdienst gehouden. Dat heeft Moniek Tolman, moeder van Britt en woordvoerder van alle families, vrijdag bekendgemaakt. De families nodigen hiervoor iedereen uit die heeft meegeleefd in het afgelopen halfjaar. De bijeenkomst begint om 17.00 uur en wordt gehouden in het Concertgebouw.

Laatste update: Vandaag 10:23

Je denkt dat het verhaal hier eindigt, nietwaar? Twee meisjes die ernstig uitgeput en verzwakt de weg uit het bos terugvonden. Twee meisjes die terug in Nederland compleet overvallen werden door alle media-aandacht die ze kregen; ze hadden geen idee hoe het hele land tijdens hun vermissing had meegeleefd. Twee meisjes die met moeite hun normale leven weer probeerden op te pakken. De twee meisjes die bleven leven...

Maar het grappige is dat het verhaal hier helemaal niet eindigt. Het begint hier pas. Voor mij, tenminste. Deze vakantie heeft écht mijn leven gered.

Snap je er nu niks meer van? Ik zou aan het einde kunnen beginnen en je meteen alle antwoorden kunnen geven. Maar dan zou je het niet begrijpen. Daarom ga ik je precies vertellen hoe het is gegaan.

Als je nu al voorbarige conclusies trekt en denkt dat ik een gigantische trut ben, een psychopaat die al haar vrienden heeft vermoord, dan zou ik dat heel vervelend vinden. Dus ik verklap alvast één ding: ik heb helemaal niks gedaan. Ik was slechts de toeschouwer. Eigenlijk al vanaf het moment dat Rosalie me meevroeg op deze vakantie...

Rosalie was alleen maar met Liv en met zichzelf bezig. Ik voelde me zo eenzaam, zo verdrietig. Voor mij was Rosalie nog steeds mijn beste vriendin. Voor haar was ik blijkbaar alleen nog maar haar onhandige, suffe nichtje. Op vakantie werd dat pijnlijk duidelijk.

Ze moet hebben geweten hoe ik me voelde, want ze heeft zichzelf ook jaren zo gevoeld. Wij waren die meisjes die netjes hun huiswerk maakten, altijd voor in de klas zaten, na school meestal

alleen naar huis gingen, en alle afleveringen van *Riverdale* op Netflix al zeker tien keer hadden gekeken.

We waren hetzelfde.

Totdat Rosalie twee jaar geleden opeens op een of andere resetknop drukte zonder het aan mij te vertellen. Ze kwam op de havo bij Liv in de klas en veranderde razendsnel. Ze begon haar haren te blonderen, kocht eyeliner en foundation, sprak na schooltijd af in de Starbucks met Liv en andere populaire meisjes. En als ik met haar wilde afspreken, dan had ze het altijd ‘druk’.

Misschien had ik daar nog wel mee kunnen leven, maar tijdens de vakantie deed ze steeds koeler en onaardiger tegen me. En die eerste avond in het bos was ze ronduit gemeen. Ze liet me gewoon openlijk vallen. Ik herinner me nog hoe ze haar gezicht steeds van me wegdraaide. Hoe ze de hele tijd naar Liv lachte. En hoe ze Liv vertelde dat zij haar beste vriendin was.

Ik voelde me wanhopig. Ik moest met haar praten. Op de een of andere manier had ik de gekke hoop dat alles dan weer goed zou komen. Dat ze zoiets zou zeggen als: ‘O, sorry, Britt, zo bedoelde ik het helemaal niet. Jij bent ook mijn beste vriendin.’

Terwijl Liv en Eva al lagen te slapen en Fabian bij het vuur lag, zijn Rosalie en ik een stukje het donkere bos ingelopen. Ik denk dat niemand heeft gezien dat we zijn weggelopen.

Na een paar minuten heb ik Rosalies hand gepakt en ik heb haar verteld dat ik me zo alleen voelde. Dat ik haar miste. Dat ze nog steeds mijn beste vriendin was, en dat ik het niet erg vond dat Liv ook haar vriendin was, maar dat ik haar niet kwijt wilde raken.

Het bleef lang stil. Te lang. Toen begon ze keihard te lachen. ‘Kom op, Britt,’ zei ze met een dubbele tong. ‘Jij ziet toch ook wel dat

we niet meer bij elkaar passen? *Grow up*, zoek je eigen vriendinnen.'

Het was alsof ik een klap in mijn gezicht kreeg, en ik begon te huilen.

Ze keek me half neerbuigend en half geïrriteerd aan. 'Dit bedoel ik nou,' zei ze. 'Je moet me niet altijd zo claimen...'

En toen kwam Liv opeens vanuit de duisternis tevoorschijn. We schrokken er alle drie van, zo onverwachts was de ontmoeting.

'W-wat... O, s-sorry,' stamelde Liv terwijl de tranen over haar wangen rolden. 'I-ik wist niet dat jullie hier waren.'

'OMG, Liv wat is er?' Rosalie wist niet hoe snel ze naar Liv toe moest rennen. Ze pakte haar handen beet. 'Tell me, please.'

Liv trok zachtjes haar handen weg. 'Ik... Ik vertel het je morgen wel. I-ik wil nu even alleen zijn, oké?' Ze deed een stap naar achteren.

Vanuit mijn ooghoek zag ik de brede zwarte baan in het gras achter haar wel, maar het leek in het donker ongevaarlijk, als een ondiep pierenbadje.

Rosalie deed net alsof ze doof was. Ze pakte Liv bij haar ellebogen vast. 'Ik laat je echt niet alleen. Je bent mijn bestie.'

'N-nee.' Liv maakte zich opnieuw los en deed weer een stap naar achteren.

Rosalies gezicht vertrok. 'Maar ik ben toch wel je beste vriendin?' Ze zette een stap in Livs richting. Ze was zo dronken dat haar bewegingen wild en ongecontroleerd waren.

Liv moest uitwijken. 'Natuurlijk zijn we vriendinnen,' zei ze. 'Maar Eva is... Zij is mijn beste...' Met een hulpeloos gebaar haalde ze haar schouders op.

‘H-hoe bedoel je?’ vroeg Rosalie schel.

‘Ik... Ik ken haar al heel lang,’ zei Liv zacht. ‘Bijna mijn hele leven. Dat snap je toch wel?’

‘Waarom zeg je dit?’ jammerde Rosalie, terwijl ze Liv bij haar schouders beetpakte.

‘Roos, alsjeblieft...’

Rosalie pakte haar nog steviger vast. Ik zag hoe haar vingers zich in Livs vel boorden. ‘Ik doe altijd alles voor je!’

‘L-laot me los!’ riep Liv, en ze probeerde zich aan Rosalies greep te onttorstelen.

‘Ik ben je beste vriendin.’ Rosalie begon te huilen.

Ik weet niet of haar greep op dat moment verslapte. Of dat Liv juist plotseling heel veel kracht zette. Maar ineens schoot Liv los richting de zwarte baan in de grond. Ze wankelde, zocht wanhopig steun voor haar voeten. ‘H-help,’ zei ze, met ogen groot van angst.

Rosalie strekte haar arm naar Liv uit, maar greep mis.

Liv viel achterover. Ik zag haar mond verschrikt opengaan, en toen verdween ze in het zwart. Een tel later klonk er een doffe klap.

‘Nee!’ riep ik, en ik rende naar de rand. Het was er zo donker dat ik de bodem niet kon zien. Ik pakte mijn telefoon en scheen met het lampje naar beneden. De dunne lichtbundel ging tientallen meters omlaag, het was veel dieper dan ik had gedacht. Op de bodem van de kloof zag ik eerst alleen wat vaag verlichte vormen van stenen en rotsen. En toen vond de lichtbundel Livs lichaam. Haar armen en benen lagen in een vreemde, verwrongen hoek, en het leek wel alsof haar nek was geknakt. Het licht werd weerspiegeld door haar doffe, starende ogen.

Duizelig deed ik een paar stappen naar achteren. ‘R-Roos, dit is niet goed,’ zei ik met een overslaande stem. ‘L-Liv is... Z-ze is...’

Er kwam geen antwoord. Ik draaide me om en zag nog net Rosalies rug tussen de bomen verdwijnen. Ze ging er gewoon vandoor!

Ik bedacht me geen seconde en rende achter haar aan, langs bomen en struiken. Ineens zag ik een zwart silhouet in het donker verschijnen. Mijn onderbewustzijn nam een beslissing en ik ging met een ruime boog om de schim heen. Het was Eva, zag ik in een flits aan het roze Minnie Mouse-nachthemd. Waarschijnlijk was ze wakker geworden omdat ze moest plassen. Als versteend staarde ze in de verte, alsof ze net een geest voorbij had zien komen. Maar ze zag mij niet.

Uiteindelijk haalde ik Rosalie in. Ik pakte haar arm beet en dwong haar om te stoppen. ‘W-wat doe je?’ vroeg ik hijgend.

We keken elkaar aan – een eeuwigheid, zo voelde het, ook al waren het maar een paar tellen. Haar gezicht was nat van de tranen en het snot.

‘L-Liv... Liv is dood,’ zei ik.

‘Nee,’ kreunde Rosalie. ‘Dat kan niet. Zeg alsjeblieft dat het niet waar is. Zeg het. Zeg het!’

Ik schudde mijn hoofd. ‘We moeten de anderen wakker maken,’ zei ik schor.

‘Nee!’ gilte ze. ‘Dan is mijn leven voorbij, alsjeblieft niet.’

Ik keek haar verbluft aan. ‘Roos, we kunnen Liv daar niet laten liggen. Het was een ongeluk, je deed het niet expres. Dat snappen ze heus wel...’

‘Je snapt er helemaal niks van!’ krijste ze. ‘Als de politie ontdekt hoe dronken ik was, dan kan ik het wel vergeten. Ik wil de gevangenis niet in. Alsjeblieft, Britt, help me.’ Rosalie pakte mijn hand. ‘Serieus, Britt, wat maakt het uit? Liv is toch al dood. Wil je vanavond twee levens naar de knoppen helpen? Wil je dat echt?’ Met een panische uitdrukking op haar gezicht staarde ze me aan. Toen vervolgde ze: ‘En beseft je dan niet dat jij ook in de problemen kunt komen als de politie ontdekt wat er hier is gebeurd? Jij hebt ook gedronken. Jij stond ook naast Liv.’

Ze hield mijn blik vast, en op dat moment begreep ik dat ze alles zou doen om zichzelf hieruit te redden. Echt alles.

Ik deed mijn ogen dicht. Het voelde alsof ik samen met haar op een wip zat die doodstil in de lucht hing.

‘W-we zijn familie,’ fluisterde Rosalie. Ze stak haar hand naar me uit en streelde mijn haren. Een van haar vingers bleef erin haken, en ik kromp ineem toen ze hem lostrok. ‘We... We kennen elkaar al zo lang, Britt. A-alsjeblieft, help me.’

Ik voelde hoe de wip begon te bewegen. Hoe alles begon te veranderen. De wip helde langzaam over naar Rosalies kant. Ik kon haar niet laten vallen, uit een vreemd soort loyaliteit en uit angst... En ik stemde in.

Zou Rosalie hebben beseft dat deze beslissing haar vanbinnen helemaal kapot zou gaan maken? Dat het schuldgevoel haar in de dagen erna zou gaan verteren? Dat ze door Livs dood te verzwijgen juist de kans op een normaal leven verspeelde? En dat ze door deze beslissing ook mijn leven voorgoed zou veranderen?

Maar dan wel op een andere manier dan je nu waarschijnlijk denkt. Eigenlijk moet ik Jack hiervoor alle credits geven, want het

was zijn idee, zonder dat hij het zelf ooit heeft doorgehad. Natuurlijk dacht ik eerst ook dat hij gek was geworden toen ik Liv van hem moest filmen. Maar op het moment dat ik mijn camera aanzette en Livs lichaam op mijn kleine, rechthoekige beeldscherm verscheen, gebeurde er iets gek. Het was alsof de kleuren feller werden, het beeld scherper. Alsof ik met andere ogen naar Liv keek. Alsof het een film was, en niet de werkelijkheid.

Opeens begreep ik dat dit moment alles kon gaan veranderen. In de uren daarna kreeg het idee steeds meer vorm. Dit was echte emotie, echte spanning, reallife. Dit zou de hele wereld willen zien... Dit was mijn kans om mezelf op de kaart te zetten. Om mezelf te resetten. Als ik het tenminste ging overleven...

En door alles te filmen wat we meemaakten, verdween de angst naar de achtergrond, samen met het gevoel dat ik de controle over mijn leven volledig was kwijtgeraakt. Het filmen is denk ik mijn redding geweest.

Ik zag hoe de rest steeds minder goed in staat was om logisch na te denken. Die eerste nacht met z'n vijven moest ik plassen. Het was zo donker dat ik niks zag en over een tak struikelde. Opeens hoorde ik Rosalie zeggen: 'Ik... ik hoor iets. B-buiten onze tent.'

De rest werd ook wakker. 'Hallo? Is daar iemand?' riep Jack.

Als verlamd stond ik stil. Pas na een paar seconden begreep ik dat Rosalie mij had gehoord. In het donker kon ze onmogelijk zien dat ik niet in mijn slaapzak lag.

Ik had toen kunnen zeggen: 'Er is niks aan de hand, ik ben het, Britt.' Maar dat deed ik niet. Ik snap nog steeds niet zo goed waarom.

Ik deed een paar stappen in de richting van de tent en bleef weer doodstil staan, diep in- en uitademend.

‘H-het lijkt wel alsof er iets rond onze tent l-loopt,’ zei Rosalie.

Iedereen begon paniekerig door elkaar te praten. En toen riep Jack boven de rest uit: ‘Ik heb een lamp nodig. Hallo, Britt, kom je bed eens uit! Nu!’

Ik schrok me rot en kroop onze tent in. Ik wist niet hoe snel ik mijn camera uit mijn rugzak moest pakken. Voor ik het wist, stond ik buiten en had Jack de regie. Iets in mij aarzelde en wilde de waarheid vertellen, maar Britt de filmmaker deed precies wat Jack zei, en zij begreep hoe uitzonderlijk mooi en spannend deze beelden zouden worden.

Dat witte stukje stof dat ’s ochtends aan een tak hing? Dat kwam van het hemdje dat ik onder mijn T-shirt droeg. Blijkbaar was ik met de zoom achter een tak blijven haken, zonder dat ik het zelf doorhad. Ik ben er pas in het ziekenhuis achter gekomen toen mijn kleren werden uitgetrokken.

De tweede nacht schrok ik net als de rest wakker van een vreemd geluid. Een fractie van een seconde dacht ik ook dat er écht iemand buiten onze tent sloop. Maar toen begreep ik dat het waarschijnlijk een dier was. De vorige nacht was er ook niemand geweest, maar dat wist alleen ik... Jack rende met mijn camera naar buiten en liet ons alleen in de tent achter. Eva en Rosalie waren zo overstuurd. Ik heb hun hand gepakt en gezegd dat alles goed zou komen. Dat ze niet bang hoefden te zijn. Maar ze hoorden het niet. Angst maakt een ander mens van je. Angst laat de werkelijkheid verdwijnen. Maar angst maakt ook de mooiste filmbeelden...

Britt de filmmaker nam het steeds vaker van me over. Ze wist precies uit welke hoek ze dingen moest filmen om het spannender te maken, hoe ze moest inzoomen bij de emotionele momenten. Ze wist zelfs hoe ik me moest gedragen. Hoe ik mijn ogen moest neerslaan als ik verdrietig was. Hoe ik kwetsbaar, maar tegelijkertijd ook sterk, kon lijken. Ik groeide in mijn rol. *Britt, het moedige en dappere meisje op wie iedereen altijd kon rekenen.* Het filmen werd mijn houvast, bijna een overlevingsstrategie.

Of ik me schuldig voel? Over die vraag heb ik heel lang nagedacht. Ja, misschien wel een klein beetje. Het verdient geen schoonheidsprijs. Maar aan de andere kant heeft het ook niks veranderd aan de afloop. De rest was echt niet blijven leven als ik het niet had gedaan. Kom op, ik heb een filmpje gemaakt, ik heb niet iemand vermoord. Ik was zestien. En zelf net zo goed doodsbang en in de war.

Ik heb het mezelf vergeven.

De laatste avond met Eva en Rosalie in het bos was ik zo moe dat ik als een blok in slaap ben gevallen. Maar toen werd Rosalie ineens wakker omdat ze een geluid hoorde. Weer een dier waarschijnlijk, maar voordat ik er erg in had, had ik al aangeboden om te gaan kijken. Britt, het moedige en dappere meisje op wie je altijd kunt rekenen... Ik zat iets te veel in mijn rol en liep met mijn domme hoofd in het donker tegen een tak aan. Blijkbaar was Klungelsmurf nog niet helemaal verdwenen.

De volgende ochtend deed mijn hoofd zo'n pijn dat ik begreep dat ik met spoed naar een ziekenhuis moest. Maar ik was zo verzwakt dat ik amper op mijn benen kon staan. Opeens was ik doodsbang dat Eva en Rosalie samen verder zouden gaan, en dat ze mij alleen

in het bos zouden achterlaten... Maar er kwam een einde dat zelfs ik niet had verwacht. Daar heb ik het nog steeds moeilijk mee. Voor mijn ogen heb ik Rosalie zien doodgaan. Ze verloor haar evenwicht doordat ik Eva uit haar handen lostrok... Maar ik móést iets doen. Ze trok Eva bijna de afgrond in. En daarbij stond ze op het punt om Eva alles te vertellen... Ze was gek geworden.

Ik wilde Rosalie vastpakken toen ze achteroverviel, echt waar, maar ik was te langzaam. Ik zal de laatste blik in haar ogen nooit vergeten. Ze keek niet bang of boos. Nee, ze keek eerder opgelucht. *Het was eindelijk voorbij...*

Natuurlijk mis ik haar. Met de dood van Rosalie is er ook een stukje van mijn eigen verleden verdwenen. Dat verlegen, onhandige meisje is weg. De herinneringen aan haar zijn er nog wel, maar ze worden steeds vager. Toen Rosalie viel, viel er een deel van mij mee, en dat stierf samen met haar.

Eigenlijk mis ik ze alle vier zoals je je jeugd kunt missen. Je onbevangen, zorgeloze ik die denkt dat het leven oneindig is. Dat volwassen worden een avonturenboek is dat altijd goed afloopt. Ik weet nog precies wat ze toen zeiden: *Ik ga de hele wereld over reizen, en Liv en ik blijven altijd samen, en we krijgen twee kinderen, een jongen en een meisje, en een hond die Max heet, en Ik trouw met een man die zo rijk is dat ik nooit hoeft te werken, en Ik wil gewoon gelukkig zijn.* Niemand zag in die fluwelige nacht aankomen wat er echt ging gebeuren.

De enige dromen die zijn uitgekomen, zijn die van Eva en mij. We zijn allebei zonder herexamens geslaagd. Eva is vwo gaan doen en daarna is ze psychologie gaan studeren. Ze helpt nu kinderen met ernstige trauma's. Eva en ik zien elkaar nog regelmatig, ze is een

van mijn beste vriendinnen geworden. Eerst was ik bang dat ze die nacht meer had gezien dan ze zich kon herinneren. Of dat Rosalie haar te veel had verteld. Een misdaad verzwijgen is tenslotte ook een misdaad... Maar niets van dat alles.

Eva en ik zijn samen naar de ouders van Liv en Rosalie gegaan om ze alles te vertellen. Eva deed het woord, en ik zat er in tranen naast. Ze namen ons niets kwalijk, het was een noodlottige samenloop van omstandigheden zeiden ze, wij waren ook slachtoffers... Ik moest nog harder huilen, zo opgelucht was ik.

Niemand heeft ooit doorgevraagd. Niemand heeft ooit aan het verhaal getwijfeld.

Hoe het nu met mij gaat? Mijn YouTube-kanaal *Britt Survives* heeft bijna een miljoen abonnees. En de video over onze vakantie heeft zelfs meer dan zestig miljoen views gehaald. Op dit moment is een filmmaatschappij bezig met de verfilming van ons avontuur. Ik word gevraagd voor tv-programma's, belpanelen, interviews, je kunt het zo gek niet bedenken. En binnenkort ben ik een van de deelnemers aan *Expeditie Robinson*. Eerst was ik een nietszeggend meisje, toen werd ik een meisje dat er alles aan deed om te overleven, met goede en slechte eigenschappen. En nu ben ik een held. Een beroemdheid. Ik ben het gezicht van ons vermissingsverhaal geworden. Het is een verhaal waarmee ik kan leven.

Ik weet nog heel goed dat Jack me bij het zwembad uitlechte toen ik zei dat ik over tien jaar veel volgers wilde hebben. 'Keep on dreaming,' antwoordde hij toen. En hij had gelijk. Want zonder deze vakantie had ik waarschijnlijk mijn hele leven shoplogs, roomtours, huiswerktips, DIY-slijmvideo's en *morning routines* gemaakt waar

bijna niemand naar had gekeken. En als je nu denkt: Ja, maar dat soort video's op YouTube laten tenminste wel je echte leven zien... Keep on dreaming! Alsof jouw foto's en filmpjes op Instagram allemaal zo spontaan zijn. Jij bent ook de hele dag bezig met hoe anderen jou zien.

Zo veel verschillen we niet.

Er zijn inmiddels gewoon tien jaar verstreken. De reddingsteams hebben nog wekenlang gezocht naar Fabian, Jack, Rosalie en Liv. Eva en ik hebben ze alle informatie gegeven die we hadden. Ik hoopte echt dat ze gevonden zouden worden. Dat zou een mooie *aftermovie* zijn geweest.

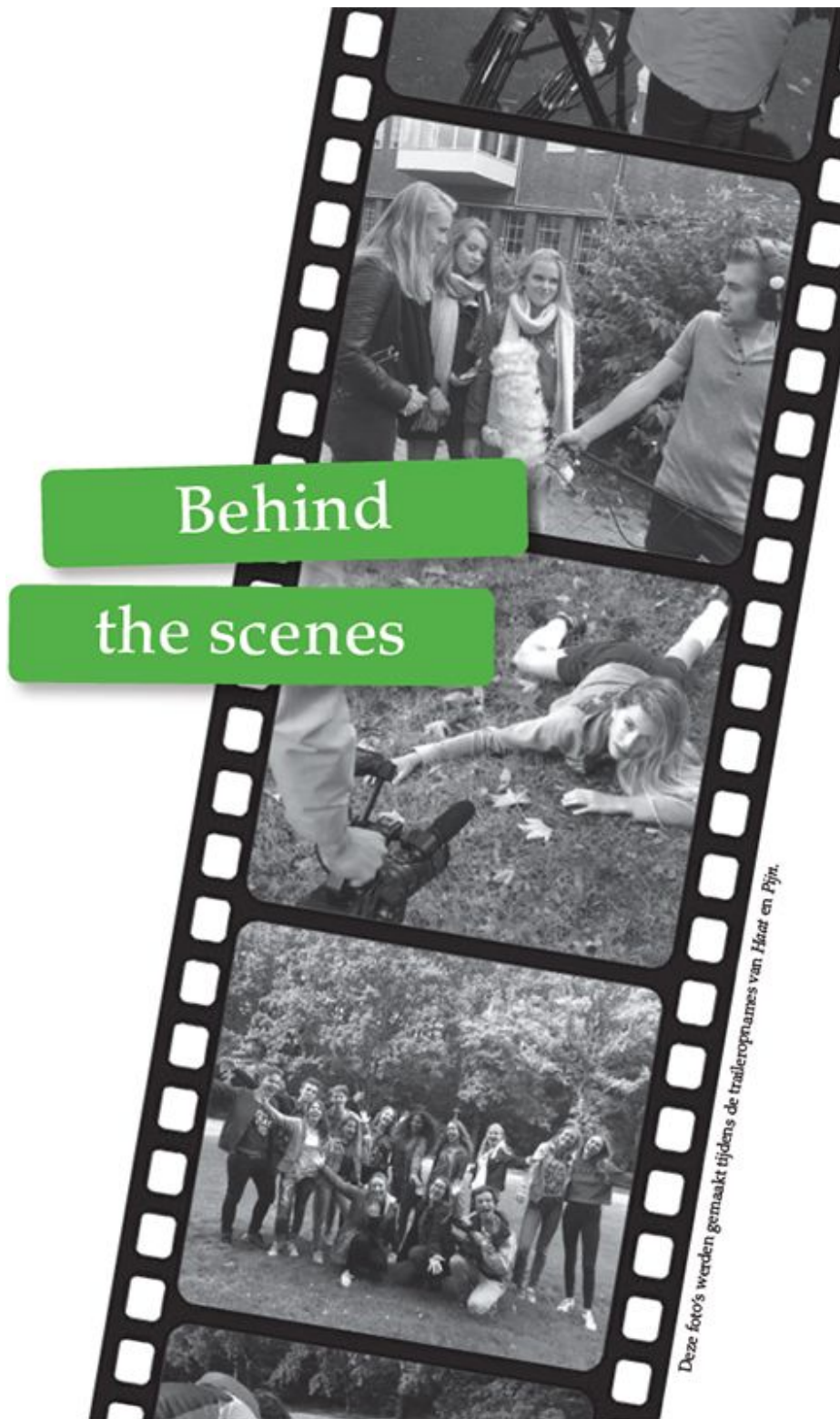
Maar helaas... Ze zijn alle vier tot op de dag van vandaag nog steeds spoorloos. Er zijn zelfs geen botresten gevonden. Dankzij mijn camerabeelden hebben ze nog wel de plek kunnen terugvinden waar Liv was gevallen, maar de kloof was veranderd in een woeste rivier. De regen had letterlijk en figuurlijk de wereld schoongespoeld.

Ik droom nog wel eens over ze. Dan woont Fabian in een klein hutje in de bossen en leeft hij van noten, planten en zaden. Jack is op eigen kracht uit het bos gekomen en is stiekem naar een dorpje in Zuid-Amerika gereisd, waar hij nu nog leeft. Rosalies lichaam is aangespoeld op een oever waar toevallig een rijke miljonair aan het kamperen was. Ze was meer dood dan levend, maar hij heeft haar naar een privékliniek gebracht en ze zijn nu gelukkig getrouwd. Alleen Liv is ook in mijn droom echt dood. Ik zie haar elke keer weer opnieuw vallen. 'Laat me los,' blijft ze zeggen voordat ze in het donker verdwijnt.

Dan schrik ik wakker en luister ik naar de geluiden van de nacht. Een auto die ergens optrekt. Het doffe geklik van schoenen die buiten haastig voorbijlopen. En het ruisen van de wind door de bomen. Waar ik ook ben, ik hoor altijd dat eeuwige ruisen van de bladeren, ook als het windstil is. Misschien is het niet de wind, maar het geluid van de tijd die voorbijgaat: nog een minuut, en nog een, en daarna nog eentje.

Ook voor jullie. Tot je het op een dag niet meer kunt horen.

O ja, nog een laatste ding... Vergeet je je niet te abonneren op mijn kanaal, als je dat nog niet hebt gedaan? Er komt elke woensdag en zondag een nieuwe video online.

Op de set met YouTube-*girl* Emma Keuven

Mel maakt elk jaar een trailer voor haar nieuwe boek. In de trailer van *Wild* spelen twee jongens en zes meiden mee: Ischa, Floris, Noa, Anouk, Doortje, Maxime en Rosa. De rol van Britt is voor niemand minder dan Emma Keuven. Want wie weet er nu beter hoe je moet vloggen dan zij?

‘Ik heb Emma gekozen voor de rol van Britt omdat ze aanwezig was bij een voorstelling van *Shock* de musical en daar een superleuke vlog over had gemaakt,’ vertelt Mel enthousiast. ‘Ik vond haar qua uitstraling meteen ontzettend goed bij mijn boeken passen.’

Emma heeft meer dan 100.000 abonnees op YouTube. Sinds haar achtste uploadt ze twee video's per week. 'Toen mijn oudste zus een YouTube-kanaal begon, begreep ik dat je zo filmpjes kon maken. Dat wilde ik ook! Dus zijn we mijn eigen kanaal begonnen. Ik zeg "we", omdat ik vanaf het begin alles samen doe met mijn moeder. Zij edit de vlogs en helpt me met social media.'

10 vlogtips van EMMA

- 1 Betrek je ouders bij je plannen
- 2 Film eerst met je telefoon om te kijken hoe leuk je het vloggen vindt, voordat je dure apparaten koopt
- 3 Film altijd bij natuurlijk (dag)licht, zoals een raam
- 4 Maak een plan voor het soort filmpjes dat je wilt maken
- 5 Praat tegen de camera alsof je tegen je beste vriend(in) praat
- 6 Bind je haar vast, zodat je niet afgeleid wordt of er telkens aan zit
- 7 Oefen eerst thuis voordat je op straat gaat filmen, dan ben je al een beetje gewend aan de camera
- 8 Wees jezelf
- 9 Maak meerdere socialmedia-accounts aan zodat je reclame kunt maken voor je kanaal
- 10 Het allerbelangrijkst: **GEEF NOOIT OP!**

Toen Emma gevraagd werd om een rol te spelen in de trailer was ze superblij. ‘Als kleuter stond ik al voor de spiegel te acteren, en ik sta nog steeds graag op het podium en voor de camera. Spelen in de trailer leek me tof!’

De opnames van de trailer vonden plaats op een spannende locatie op de Veluwe. ‘De dag van de opnames is altijd heel gaaf,’ aldus Mel. ‘Eerst krijgt iedereen de juiste look van de visagist, dan worden de laatste

aanwijzingen gegeven door de regisseur, en dan: stilte op de set en... actie!
Het is een geweldige ervaring, mijn boek komt zo echt tot leven.'

*'Ik wil graag dicht
bij mezelf blijven.'*

Britt en Emma mogen dan allebei vlogs maken, maar Emma herkent niet hoe ver Britt in *Wild* gaat voor meer volgers. 'Ik wil graag dicht bij mezelf blijven.

Het helpt ook dat ik thuis twee zeer kritische zussen en een moeder heb die me met beide benen op de grond houden. Als ik arrogant overkom of zelfs maar onduidelijk praat in mijn video's, dan zeggen ze er wat van.'

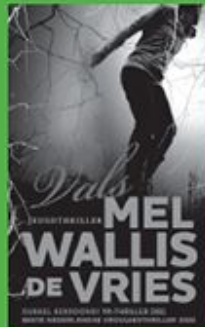
Toch houdt ze – net als Britt – bepaalde dingen privé. 'Zo weten veel mensen niet dat ik nogal chaotisch ben. De uitspraak "Creatieve mensen hebben geen rommel, maar overal ideeën liggen" is mij op het lijf geschreven!'

Wil je meer weten of zien van Mel en Emma?

Check:

Lees alles van Mel

Prijs van de Jonge Jury

Nominatie van de
Jonge Jury

Prijs van de Jonge Jury

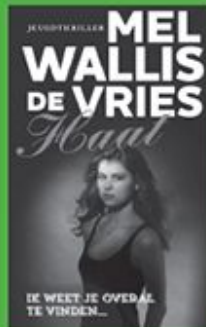
Prijs van de Jonge Jury

Prijs van de Jonge Jury

Prijs van de Jonge Jury

Prijs van de Jonge Jury

Kijk op www.melwallisdevries.nl voor meer info.